

Hoàng Tử Mồ Côi Và Cô Nàng Băng Giá

Contents

Hoàng Tử Mồ Côi Và Cô Nàng Băng Giá	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	7
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	20
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	35
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	44
16. Chương 16	46
17. Chương 17	50
18. Chương 18	52
19. Chương 19	56
20. Chương 20	61
21. Chương 21	66
22. Chương 22	70
23. Chương 23	76
24. Chương 24	83
25. Chương 25	89
26. Chương 26	94
27. Chương 27	99
28. Chương 28	105
29. Chương 29	110
30. Chương 30	114
31. Chương 31	120
32. Chương 32 (— The End —)	123

Hoàng Tử Mồ Côi Và Cô Nàng Băng Giá

Giới thiệu

Những nhân vật chính của truyện gồm các cô, cậu bé: Nguyễn Lâm Phong (hắn): là một người vui v

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-mo-coi-va-co-nang-bang-gia>

1. Chương 1

- Tất cả đứng im! Cầm nhúc nhích! Giơ hai tay lên!- Tiếng hét to phát ra từ phía cửa chính.

Không hẹn hàng loạt cái đầu quay vội sang nơi phát ra tiếng nói.

- Cướp!- Một vài người hốt hoảng thốt lên khi vừa thoáng nhìn thấy hai tên mặc áo mưa trùm đầu kín mít, chỉ chừa mắt và miệng. Còn tay thì lăm lăm khẩu súng ngắn đã lên đạn.

- Pằng!- Tên cướp bắn phát đạn cảnh cáo.

- Ngậm miệng! Giơ hai tay lên! Tất cả bước qua bên kia nhanh!- Vừa nói gã vừa hất đầu sang phía góc phải của tiệm.

- Cốp!- Nhân lúc đám đông còn lộn xộn, ông Huy giả vờ ngã gần chỗ tên cướp rồi nhanh chóng xoay người tung cú đá thật lực vào tay cầm súng của gã.

- Pằng! Phằng! Hai dòng máu đỏ tươi tủa ra xối xả, hai viên đạn đã ghim thẳng vào đầu ông.

Ban đầu, ông Huy chỉ thấy một tên cầm súng nên ông lập kế hoạch ra tay với gã nhưng không ngờ tên cướp thứ hai giấu một khẩu khác vào lưng quần và khi ông Huy chưa kịp không chế tên cướp 1 thì đã bị tên cướp 2 ra tay không thương tiếc.

Bà Vi thất kinh không kịp suy nghĩ chạy lại đỡ chồng thì lại bị một viên đạn vàng lườm ghim thẳng vào đầu. Giọt nước mắt vì cái chết của chồng chưa kịp tuôn thì bà đã không còn biết nói nữa.

Chưa đầy mười giây, hai mạng người đã ngã xuống. Sự việc diễn ra quá nhanh khiến ai nấy đều hoảng hồn kinh sợ.

- Đứa nào còn dám chống cự thì sẽ có kết cục như bọn nó.- Tên cướp thứ 2 gằng giọng nói to.

Bên ngoài, còn có một tên vừa làm nhiệm vụ cảnh giới vừa chuẩn bị cho đồng bọn tẩu thoát khi lấy hàng xong.

Trước cái chết quá đỗi kinh hoàng của vợ chồng ông Huy, không một ai dám làm gì sau đó, chỉ nhắm mắt làm theo sự sai bảo của bọn chúng. Cuối cùng, chúng cũng quét sạch vàng bạc, đá quý trong tủ vào trong hai túi xách lớn. Trước khi bỏ đi, chúng còn đe dọa sẽ giết bất cứ kẻ nào nếu dám hé răng với công an.

Rầm! Rầm! Rầm!- Một loạt tiếng sét xóa tan cái tĩnh mịch, yên ắng của đêm khuya.

- Không! Không! K...h...ô...n...g! Mặt mày tái mét, mồ hôi nhễ nhại. Hấn sợ! Hấn sợ lắm! Hấn khóc! Đã hơn tuần nay hắn sống trong nỗi sợ hãi, hễ chớp mắt là hắn lại thấy cảnh ba mẹ hắn chết thảm.

Lộp...bộp...lộp...bộp...Mưa! Lại mưa nữa! Hắn ghét mưa! Hắn hận mưa.! Mưa đã cuốn trôi đi tất cả những gì quý giá nhất của hắn.

Sáng đó, hấn còn đến trường với tâm trạng vui vẻ và hồi hộp. Hấn vui vì mỗi ngày được nhìn thấy cô ấy, còn hồi hộp là do hôm nay hấn sẽ tỏ tình với cô ấy, người con gái của lòng hấn. Rồi hấn viết thư cho người con gái ấy, hấn hồi hộp chờ đợi hồi âm từ cô nàng. Như một dấu hiệu khởi đầu của ngày định mệnh thứ sáu ngày mười ba, hấn đã không nhận được cái gật đầu từ cô nàng, cô không chấp nhận làm bạn gái hấn.

Người hấn thích là Nguyễn Lam Băng, cái tên vừa nghe thoáng qua đã cho ta cảm giác thật lạnh. Trước khi chuyển qua trường này và học chung với hấn, Băng là người con gái xinh đẹp, dễ gần, vui vẻ, hòa đồng, hay cười, hay nói và đặc biệt học rất giỏi.

Nhưng từ khi cô nàng bị người cô yêu thương nhất là Trung phản bội thì cô không còn là cô của ngày xưa nữa. Và đã lâu, người ta không còn thấy mùa xuân trên nét mặt của cô nàng. Giờ đây, họ cảm nhận được có một lớp băng bao quanh lấy cô đang ngày càng dày lên.

Cô từ chối đề nghị làm bạn gái của hấn không phải cô không thích hấn mà vì cô sợ, cô sợ trái tim nhỏ bé của mình sẽ không chịu nổi nếu như một ngày nào đó cô và hấn chia tay. Lòng tin dành cho tình yêu của cô đã bị đánh mất kể từ ngày Trung nói lời đau lòng đó. Ai sẽ tìm lại lòng tin đó cho cô đây? Ai sẽ làm tan chảy lớp băng dày trong tim của cô? Phải chăng là hấn hay một chàng trai nào khác? Hơn nửa năm nay, con người của cô bớt giá băng hơn, hấn đã đem ngọn lửa của mình sưởi ấm trái tim cô. Lớp băng giờ không còn dày nữa nhưng khoảng cách để cô đến với hấn dường như vẫn chưa thật sự rõ ràng.

Mưa lại tí tách rơi, tiếng bước chân hòa lẫn tiếng mưa vang vọng tạo nên điệu nhạc buồn sâu lắng.

Mang nỗi thất vọng, thất thần trở về, chưa kịp đặt chân đến nhà thì hấn đã nghe hàng xóm cho hay tin ba mẹ hấn bị bọn cướp bắn chết.

Hấn khóc ròng rã suốt mấy ngày đêm, người hấn trông tiêu tụy đến thảm thương. Khuôn mặt hốc hác, đôi mắt thâm quầng, nhìn hấn bây giờ trông rất tội nghiệp. Còn đâu hình ảnh hotboy Lâm Phong với nụ cười chết người, làm các cô nàng chết mê chết mệt, khiến bao con tim thổn thức khi đêm về.

Hôm nay không giống như hôm qua, hôm qua hấn có tất cả, còn giờ này hấn đã mất đi cái quý giá nhất đời mình. Mất ba mẹ đồng nghĩa với việc hấn sẽ tự kiếm sống, hấn sẽ tự bước đi trên đôi chân của mình. Hấn tự hứa với ba mẹ hấn sẽ sống tốt, hấn không phải là chàng trai yếu đuối, nhưng liệu hấn có chịu nổi cuộc sống bần bệ, chen lấn này để đứng lên bước tiếp chặng đường còn lại hay không?

Gạt đi nỗi đau để sống tiếp, ba hấn đã dạy cho hấn thế, hấn đã hứa với ba không được phép gục ngã dù bất cứ hoàn cảnh nào nhưng liệu hấn sẽ làm được? Mọi câu hỏi đều không có câu trả lời nhưng thời gian sẽ cho biết tất cả.

Hôm nay, hấn bắt đầu quay lại việc học. Mọi người chào đón hấn trở lại sau hơn một tuần, ai cũng cố gắng làm hấn vui nhưng xem ra tất cả đều bất lực.

- Phong! Tao có cái này hay lắm. Mà xem thử đi.- Vừa nói An vừa cầm tấm hình chụp chung cả lớp hồi đầu năm đưa cho Phong xem.

Mấy đứa xem hình thằng An đưa mà lăn ra cười đau cả ruột, trong hình thằng Hoàng được vẽ thêm mấy ria mèo, con Hồng thì có hàm râu quai nón dữ tợn,...

Phong khẽ liếc qua nhưng ánh mắt hấn vô hồn, khuôn mặt không gọn chút cảm xúc làm thằng An cụt cả hứng.

Suốt cả buổi học, không ai còn thấy nụ cười của hấn nữa, không còn thấy hấn giơ tay phát biểu, không còn thấy những lần lên bảng giải bài tập mà thay vào đó là sự im lặng và chỉ im lặng.

Cả buổi, Băng luôn quan sát hấn. Không giống như mọi người, cô chẳng cố tìm cách gì đó để làm hấn vui, cô chỉ im lặng ngồi nhìn. Nhìn đôi mắt vô hồn của hấn, nhìn đôi môi không buồn động đậy, nhìn mái tóc bù xù như đóng rơm. Thấy hấn như vậy, cô rất đau xót nhưng chính bản thân cô cũng chẳng biết phải làm gì ngay lúc này, giờ lòng cô đang rất rối bời.

Hết buổi học, hấn không về nhà liền. Hấn đạp xe chạy dọc trên phố tìm nơi có thể làm thêm để kiếm sống. Không mất quá nhiều công sức, hấn cũng xin được một công việc ở quán cà phê cách nhà hấn không xa lắm,

chạy xe chừng mười phút là tới. Vì thời khóa biểu học mỗi ngày ở trường của hắn kết thúc lúc 14h, nên từ 15h đến 21h là khoảng thời gian mà hắn đi làm, lương tháng thỏa thuận một triệu rưỡi.

Hôm nay, là buổi làm thêm đầu tiên của hắn, cũng khá vất vả nhưng hắn thấy thoải mái. Vừa đạp xe về nhà vừa cảm nhận không khí trời đêm mà lòng hắn đau, tim hắn như muốn chảy máu vậy.

Tại đoạn đường vắng.

- Này cô em! Sao đi có một mình vậy? Đi chơi với bọn anh đi! Em buồn à? Anh cũng đang buồn đây. Cùng đi uống rượu nhé?- Tên tóc đỏ nói rồi cười nham hiểm.

- Cút đi.- Người con gái đó lên tiếng.

- Sao nóng thế? Em biết không, loại con gái này anh khoái nhất đấy.- Hắn thích thú cười to.

- Biến.- Người con gái lạnh lùng.

- Vậy thì ta không khách sáo nữa. Cô em sẽ là người tình của ta đêm nay.- Nói rồi hắn cười đều, hát hằm ra hiệu cho đàn em tiến lên.

- Thả ta ra bọn khốn!- Cô gái chống cự.

- Buông bàn tay dơ bẩn các người ra mau!- Cô tức giận quát.

Như chẳng để ý đến lời nói của cô, bọn chúng lấy khăn bịt miệng rồi lôi cô vào hẻm gần đó. Nhưng mới đi được vài bước...

- Thả cô ấy ra!- Hắn không để ý chuyện người khác, đôi chân hắn vẫn đạp khi nghe những lời trêu chọc của bọn du côn. Nhưng hắn loáng thoáng nghe giọng nói quen quen nơi cô gái, thấy dáng người quen thuộc nên hắn quyết định quay lại.

- Đây là thằng chó nào mà xía vô chuyện của tao? Khôn hồn thì biến!- Tên tóc đỏ bực mình.

Hắn không nói nửa lời bay tới hạ gục bọn chúng trong vòng chưa tới ba phút. Hắn đá đôi mắt vô hồn nơi cô gái đang ngồi.

- Sao lại là cô ấy.- Hắn ngạc nhiên khi nhìn thấy Vân Anh.

Cô và hắn đi học cùng nhau, chơi cùng nhau, cùng nhau làm bài tập,...Thấm thoát, một năm đã trôi qua, hắn và cô ngày càng trở nên thân thiết, có chuyện vui buồn hắn đều kể cho cô nghe và cô cũng vậy có chuyện gì cô đều tâm sự với hắn. Nhưng bỗng nhiên một ngày, hắn nhận được tin cô sẽ theo gia đình chuyển đi nơi khác. Hắn và cô đều rất buồn. Cô đã khóc nức nở trong ngày hắn tiễn cô ra sân bay. Còn hắn thì không khóc, hắn cố nặn ra nụ cười thật tươi để cô an tâm mà đi. Chỉ khi máy bay cất cánh, vài giọt lệ nóng hổi từ khóe mắt hắn mới được giải phóng. Kể từ ngày đó, đã ba năm rồi, hắn và cô không liên lạc với nhau. Cô không dám gọi cho hắn vì sợ mình sẽ nhớ hắn không chịu nổi mất khi mà mẹ cô nói sẽ không quay về đây nữa. Cô thay sim rồi dần xóa số điện thoại hắn khỏi kí ức mình, nhưng hình ảnh hắn thì cô không bao giờ quên được. Hắn nhớ cô như nỗi nhớ người bạn thân thiết, nhưng cô nhớ hắn bằng một nỗi nhớ khác, nó vượt qua tình bạn mà cô không hề nhận ra.

2. Chương 2

Hắn dụi dụi mắt rồi nhìn lại lần nữa để biết mình không lầm, nhưng kết quả cũng chẳng đổi khác. Vân Anh là cô bạn thân gần nhà hắn trước kia, một cô bé dễ thương, xinh xắn, học thì cũng giỏi nhưng không bằng hắn.

Nhớ lúc gia đình hắn mới chuyển đến đây sống, một thành phố nhộn nhịp, hắn không lạ nhưng hắn chẳng quen ai ở cái thành phố có số dân đông nhất nhì của đất nước hình chữ S này. Những ngày đầu sống ở đây, hắn cô đơn lắm. Khi màn đêm đã phủ khắp các nẻo đường, hắn thường lang thang một mình. Hắn rất

thích dạo bộ một mình đêm khuya. Cái khu phố hẻm sống không ồn ào náo nhiệt như những nơi khác trong thành phố. Mỗi bước chân trên con đường này đều là mỗi bước bình yên đến lạ! Hẻm thấy lòng khoan khoái, thoải mái hơn. Nhưng đôi chân hẻm chợt khựng lại khi nghe tiếng khóc thút thít của một cô bé. Đứng im vài phút hẻm bước lại chỗ cô bé

- Xin lỗi! Tôi có thể giúp gì cho cậu không?- Hẻm ân cần hỏi cô bé.

- Tránh ra! Cút đi!- Cô vẫn cúi gập mặt không thèm liếc nhìn hẻm một cái, quăng vội câu trả lời.

Cô bé vẫn không ngừng thút thít. Đôi chân hẻm vẫn không nhúc nhích mặc cho cô bé xua đuổi. Hẻm không biết chuyện gì đã xảy ra với cô bé, hẻm không biết giờ mình nên làm gì.

Lộp bộp! Lộp bộp!...

Mưa! Mưa rồi! Mưa càng lúc càng to nhưng cô bé vẫn còn ngồi đó, bờ vai bé nhỏ run lên vì lạnh. Thấy thế, hẻm không kịp suy nghĩ cởi phăng áo khoác rồi choàng lên người cô bé. Sững lại vài giây vì hành động của hẻm, cô bé từ từ ngẩng đầu lên đưa đôi mắt đỏ hoe lên nhìn hẻm. Khuất dưới làn tóc bù xù che quá nửa khuôn mặt, lộ ra khuôn mặt thanh tú nhoe nhoẹt nước. Đôi mắt cô cũng dừng lại nghỉ chân vài giây trên khuôn mặt hẻm rồi vội vàng lảng tránh, cô vẫn im lặng không nói nửa lời.

- Tôi không biết chuyện gì xảy ra đối với cậu nhưng cậu nên về nhà đi, không thì sẽ bị bệnh đó.- Hẻm thấy mưa càng ngày càng to nên khuyên cô bé.

1s 2s 3s...10s 11s rồi một phút, cô bé vẫn im lặng. Hẻm thấy thế nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh cô bé, vẫn im lặng, không phản ứng gì từ cô bé. Hẻm ngẩng cao đầu ngược mặt lên trời, thè lưỡi hứng từng giọt nước mưa mát rượi. Những hành động của hẻm vô tình làm cô bé tò mò, cô nghiêng đầu nhìn hẻm, hẻm không hề hay biết gì nên cứ vô tư nghịch mưa. Bất ngờ, hẻm quay nhanh sang làm cô không kịp phản ứng nên cô bị đứng hình vài giây trước vẻ đẹp có phần hoang dại của hẻm.- Tóc hẻm lúc này ướt đầm hòa vào nước mưa.

- Sao cậu lại ngồi khóc một mình nơi đây vậy? - Hẻm nhìn thẳng vào ánh mắt cô ân cần hỏi.

- ...

Cô bé quay mặt đi tránh cái nhìn từ hẻm. Cô lại cúi đầu xuống, hai dòng lệ lại lăn dài trên đôi gò má cao cao có vẻ buồn bình của cô.

- Xin lỗi! Có lẽ mình không nên hỏi.- Hẻm bối rối khi thấy cô bé lại khóc.

- Không phải lỗi của cậu đâu.- Cuối cùng thì cô bé cũng mở miệng.

- Miêu mất rồi.- Cô nói tiếp.

- Miêu nào? Miêu là ai.- Hẻm chẳng hiểu gì cả nên hỏi lại.

- O.- Ngỡ người giấy lát vì lời nói không đầu không đuôi của mình rồi cô bèn kể lại chuyện con mèo của cô cho hẻm nghe.

Hẻm chăm chú nghe từng câu từng chữ, hóa ra con mèo tên Miêu chết vì quá già rồi. Cô luôn xem nó là em út trong nhà, cô rất yêu thương nó nên khi nó mất thì cô rất buồn rồi cô khóc.

- Thôi cậu đừng buồn nữa! Đau buồn cũng không giải quyết được chuyện gì. Dù sao Miêu cũng đã mất rồi, chúng ta nên cùng cầu nguyện cho linh hồn Miêu sẽ sớm siêu thoát. Biết đâu Miêu sẽ đầu thai ở bên kia thế giới, một thế giới mà cuộc sống của Miêu sẽ tốt đẹp hơn thì sao?- Hẻm an ủi cô.

- Ủi nhỉ. Biết đâu điều đó sẽ tốt cho Miêu hơn.- Cô tươi tỉnh lên đôi chút rồi reo lên.

- Thôi còn chần chờ gì nữa, chúng ta cùng cầu nguyện cho Miêu sẽ sớm siêu thoát nào.- Hẻm nhân cơ hội vội tiếp lời.

- Đúng đấy! Chúng ta cùng cầu nguyện nào.- Cô giục hẻm.

Không khí tĩnh lặng giây lát, hai con người xa lạ đang cùng cầu nguyện một điều ước, hai trái tim xa lạ đang hướng về một nơi. Phía xa xa trên bầu trời vừa ánh lên một ngôi sao mang niềm tin mà hai trái tim vừa gửi vào đó. Mưa cũng đã tạnh, ngay lúc đó gió cũng nhẹ nhàng thổi qua làm người hẻm khẽ run lên.

Chớp chớp mắt vài cái, hấn quay sang cô. Đúng lúc đó, cô cũng quay sang nhìn hấn. Hai ánh mắt lại được dịp gặp nhau. Lần này không hẹn cả hai đều quay vội mỗi người một hướng, theo đuổi những suy nghĩ riêng. Cứ thế khoảng mấy mươi giây sau để phá tan cái không khí trầm buồn, hấn đành lên tiếng:

- Cậu ướt hết rồi kia! Cậu về thay đồ đi không thì bị bệnh đó.
- Ủ. Cảm ơn cậu. Mà cậu cũng có hơn gì mình đâu.- Cô bé nhìn hấn một lượt rồi nói.
- Thôi chúng ta về đi không ba mẹ mong đó. Mà nhà bạn ở đâu để mình đưa về cho.- Hấn hơi lo cho cô bé.
- Ủ. Về thôi. Nhà mình ở gần ngã ba kia kìa.- Vừa nói cô vừa đưa tay chỉ hướng bên kia đường.
- Nhà cậu ở chỗ đó á?- Hấn hơi ngạc nhiên hỏi lại.
- Ủ. Sao vậy.- Cô có phần bất ngờ trước câu hỏi của hấn nên thắc mắc.
- Không. Không có gì. Chỉ là...hơi bất ngờ thôi. Hóa ra, nhà chúng ta ở cách nhau có vài căn mà không biết. Nhà mình kia kìa!- Vừa nói hấn đưa tay chỉ ngôi nhà màu trắng sạch sẽ.
- Nhà cậu đẹp thật!- Cô nhìn theo tay hấn vừa nhìn thấy ngôi nhà đã reo lên.
- Nhưng nhà cậu còn đẹp hơn.- Hấn nhìn sang nhà cô bé cũng đâu thua gì thì lên tiếng.
- Thôi đừng khen nhau nữa. Nhà hai chúng ta đều đẹp.- Cô cười cười nói với hấn.
- Ủ. Mà này giờ quên hỏi. Cậu tên gì vậy?- Hấn sức nhớ không biết tên cô bé nên vội hỏi.
- Mình tên là Lâm Vân Anh. Còn cậu tên gì.- Cô trả lời rồi hỏi lại hấn.
- Tên của mình là Nguyễn Lâm Phong. Chúng ta có thể làm bạn được chứ?- Vừa nói hấn vừa chìa tay ra chờ cô bắt.
- Rất vui khi được làm bạn với cậu. Chúng ta sẽ là bạn tốt nha?- Cô cười tươi bắt lấy tay hấn.
- Uhm. Tất nhiên rồi.

Mèo con ra vại nước

Bàn chân nó vuốt vuốt

Xoa mấy sợi râu cước...

Tiếng nhạc chuông điện thoại của cô làm cậu giật mình.

- Á! Mama mình gọi.- Vừa nói cô vừa ra hiệu cho cậu im lặng.
- Vâng. Vâng ạ! Dạ con về ngay.- Cô nói với mama xong quay sang hấn thì thấy hấn đang che miệng cười khúc khích.
- Này Phong! Cậu cười gì vậy?- Cô thấy bộ dạng cậu không nén nổi tò mò
- Cậu bao nhiêu tuổi rồi mà còn để nhạc chuông trẻ con vậy?- Hấn thôi cười hỏi cô.
- Hứ! Kệ mình. Mình thích mình để ai cấm. Mình mới mười bốn tuổi thôi. Còn cậu bao nhiêu?- Cô hỏi lại hấn.
- Vậy là mình ngang tuổi cậu rồi. Mình mới chuyển về đây sống nên không quen ai cả, khi nào cậu rảnh ghé nhà mình chơi nha.- Hấn mời cô.

Hấn hỏi thăm cô bé một lúc sức nhớ cô bé phải về nên bảo cô về đi không mama lo. Thế là cô chào tạm biệt hấn rồi quay lưng bước nhanh về nhà. Hấn vẫn đứng đó, nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn của cô bạn mới quen, chờ khi thấy cô bước vào cổng hấn mới chịu quay lưng đi.

Hấn rất vui vì chẳng ngờ rằng hấn và cô cùng học chung trường và lại còn chung lớp nữa chứ. Từ đó, cô và hấn đi học cùng nhau, chơi cùng nhau, cùng nhau làm bài tập,...Thấm thoát, một năm đã trôi qua, hấn và cô ngày càng trở nên thân thiết, có chuyện vui buồn hấn đều kể cho cô nghe và cô cũng vậy có chuyện gì cô đều tâm sự với hấn. Nhưng bỗng nhiên một ngày, hấn nhận được tin cô sẽ theo gia đình chuyển đi nơi

khác. Hấn và cô đều rất buồn. Cô đã khóc nức nở trong ngày hấn tiễn cô ra sân bay. Còn hấn thì không khóc, hấn cố nặn ra nụ cười thật tươi để cô an tâm mà đi. Chỉ khi máy bay cất cánh, vài giọt lệ nóng hổi từ khóe mắt hấn mới được giải phóng. Kể từ ngày đó, đã ba năm rồi, hấn và cô không liên lạc với nhau. Cô không dám gọi cho hấn vì sợ mình sẽ nhớ hấn không chịu nổi mất khi mà mẹ cô nói sẽ không quay về đây nữa. Cô thay sim rồi dần xóa số điện thoại hấn khỏi kí ức mình, nhưng hình ảnh hấn thì cô không bao giờ quên được. Hấn nhớ cô như nỗi nhớ người bạn thân thiết, nhưng cô nhớ hấn bằng một nỗi nhớ khác, nó vượt qua tình bạn mà cô không hề nhận ra.

3. Chương 3

- Cẩn thận!- Tiếng hét thất thanh của cô gái kéo hấn về thực tại.

Theo phản xạ, hấn cúi thấp người né sang bên trái.

Xoẹt lưỡi dao sáng loáng sượt qua tai, hấn nghe mà lạnh toát xương sống.

Ngay lập tức, một động tác xoay người rồi tiếp theo là một cú ra chân hoàn hảo của hấn nhằm vào cánh tay của tên tóc đỏ. Con dao đã bị đá phăng ra cách đó chục mét. Nhìn về mặt tức giận của gã và lũ đàn em ngỡ rằng sẽ sống chết ăn thua với hấn nhưng không ngờ chưa đầy mười giây tất cả bọn chúng đã biến mất như mây giờ nơi đây chưa hề xảy ra chuyện gì.

- Cậu có sao không? Cảm ơn cậu đã cứu tôi.- Vân Anh vẫn chưa nhận ra hấn.

- Cậu...cậu không nhận ra tôi sao?- Hấn ngớ người hỏi lại.

- Cậu...cậu...- Đôi môi cô mấp máy mấy lần, cô không biết tại sao hấn lại biết cô.

Cô nhìn vào ánh mắt hấn cô thấy cảm giác rất quen. Màu đen xám ư? Đúng! Ánh mắt đó đã làm cô da diết nhớ, trái tim cô đã bị ánh mắt đó làm tan chảy.

- Phong! Phong phải không? Có phải cậu không?- Cô mừng rỡ reo lên

- Ủ. Minh đây. Ngay từ đầu sao cậu lại không nhận ra mình chứ!- Cậu tỏ vẻ hững hờ.

- Ồ. Minh xin lỗi đã không nhận ra cậu sớm hơn. Nhưng trông cậu khác trước nhiều quá.- Cô trả lời ái ngại.

Đúng vậy, sau ba năm không gặp, hấn đã thay đổi cả bên trong lẫn bên ngoài. Giờ đây, hấn đẹp trai hơn xưa nhiều. Nhưng hấn không còn đem lại cho người ta một cảm giác gần gũi, ngọn lửa ấm áp; không còn là cậu bé vui vẻ hay nói hay cười, hay kể chuyện tiếu lâm ọi người nữa mà thay vào đó họ cảm nhận được sự giá băng trong tính cách của hấn.

Hơn tuần nay, hấn bỏ bê chuyện ăn uống nên người gầy hấn đi, hai mắt trũng sâu. Với lại việc hấn bị khan tiếng vì những ngày khóc ròng bên linh cửu ba mẹ, nên có lẽ do đó mà cô nàng không nhận ra hấn ngay.

Cô đã biết chuyện xảy ra với hấn. Cô rất đau lòng, cô biết hấn phải gánh chịu nỗi đau rất lớn.

Gia đình cô lại chuyển về sống ở đây nhưng không phải nhà cũ. Ngay khi vừa đặt chân đến, cô nhanh chóng xin phép ba mẹ rồi vội chạy đi tìm hấn. Như có luồng điện mạnh vừa chạy dọc cơ thể khi mà cô nghe hàng xóm bảo rằng ba mẹ hấn vừa qua đời cách đây không lâu. Giọt lệ cô từ từ rơi xuống. Một giọt, hai giọt, ba giọt,...rồi cô khóc òa như một đứa trẻ. Cô đi, đi tìm hấn, đi trong tiềm thức và cứ như thế bước chân vô định đã dẫn cô đến nơi này.

- Giờ cũng khuya rồi. Nhà cậu chỗ nào để mình đưa về?- Hấn không yên tâm để cô về một mình nên đề nghị.

- Ủ. Vừa đi mình vừa chỉ đường cho cậu.- Cô đáp.

Hai con người lặng lẽ trên chiếc xe đạp không ai chịu mở lời trước. Cô cũng chỉ hỏi thăm hấn vài câu, còn hấn chỉ biết đáp lại một cách máy móc.

Gặp lại cô hẳn không vui ư? Không. Hẳn vui chứ. Nhưng dường như, niềm vui nhỏ nhoi đó bị nỗi đau quá lớn kia đè nén xuống rồi. Và cô cũng vậy, cô rất vui khi được gặp lại hẳn nhưng nó cũng chẳng còn nhiều ý nghĩa khi cô thấy hẳn như vậy.

Sáng hôm sau, hẳn đi học, vẫn gương mặt hốc hác, vẫn đôi mắt vô hồn, vẫn lạnh lùng không nói không rằng. Nhưng bầu không khí lớp học hôm nay đã có sự thay đổi khác. Nếu hôm qua là cái không khí trầm lắng, chẳng mấy vui vẻ bao trùm lớp học, thì hôm nay quang cảnh ấy đã bị che lấp bởi tin nóng hổi: “Sẽ có một học sinh mới chuyển vào lớp ta”. Ai cũng bàn ra tán vào. Đám con trai thì mong thành viên mới là hotgirl đáng yêu, còn mấy bạn nữ thì thầm ước người đó sẽ là một hotboy chính hiệu. Hình như ngoài hẳn và cô ra, thì tất cả mọi người đều cười nói vui vẻ. Gỡ ánh mắt vô hồn vào khoảng không mênh mông nằm bên ngoài ô cửa, chẳng ai biết trong đầu hẳn có đang nghĩ gì không. Còn Băng, cô vẫn thầm quan sát nhất cử nhất động của hẳn. Cả lớp hiện giờ chỉ có hẳn và cô là dùng ngôn ngữ của mắt, và lời nói nhিপ đập từ trái tim.

Nhưng rất nhanh, mấy chục cái loa ồn ào của đám học sinh nhiều chuyện đó nhanh chóng bị lắng xuống bởi tiếng thánh thót mà đầy uy lực của Vi lớp trưởng:

- Cô Hương vào. Cả lớp đứng lên.

Tất cả mọi người trong lớp tức khắc đều đứng dậy, im lặng, cúi đầu chào cô. Vài ánh mắt liếc liếc lên cô bé đang đứng kể cô Hương về dò xét.

- Uhm. Chào các em! Các em ngồi đi.

Thấy cả lớp bắt đầu ổn định cô lên tiếng:

- Từ hôm nay, lớp ta sẽ có thêm một thành viên mới. Các em nhớ giúp đỡ cho bạn ấy nhen.- Giọng cô thanh thanh vang vọng.

- Em tự giới thiệu về mình đi.- Cô quay sang học sinh mới nói.

- Chào các bạn! Mình tên Hoàng Vi Vân Anh, mong các bạn giúp đỡ nhiều.- Cô bé rụt rè nói nhỏ nhẹ.

Tít...Tít...Tít...

- Xin lỗi! Cô có điện thoại. Các em làm quen nhau đi ha.- Cô Hương nói nhanh rồi nghe máy.

- Dạ! Em nghe thầy. Vâng! Vâng! Vâng! Em chào thầy.

- Các em trật tự chút! Cô có lời muốn nói.- Cô nghiêm giọng nói to.

Cả lớp bốn chín cặp mắt đều đồng loạt hướng về cô giáo.

- Có sự nhầm lẫn ở đây. Bạn Hoàng Vi Vân Anh không phải chuyển vào lớp ta, bạn cũng là học sinh mới chuyển đến nhưng gia đình bạn là 11A2.- Cô nhẹ giọng về hơi e ngại nói.

- Cô thành thật xin lỗi em, Vân Anh. Thầy hiệu trưởng vừa mới báo cho cô biết.- Cô quay sang Vân Anh nhẹ nhàng.

- Dạ! Không sao ạ!- Vân Anh rụt rè cúi mặt nói nhỏ.

- Giờ em đi với cô sang nhận lớp em. Chắc cô em cũng chờ bên đó.- Cô vừa nói vừa bước ra cửa.

- Ôi trời! Hụt mất một hotgirl. Tiếc ghê!- Đám con trai đồng thanh.

- Hứ! Bộ mấy ông đui hết sao, lớp này hotgirl cũng đâu thiếu, như tui chẳng hạn.- Vi lớp trưởng cao giọng biểu môi.

- Oe...Oe...Oe... Thôi xuống đi bà ơi, coi chừng đụng trần nhà kia.- Tụi con trai ôm bụng cười lăn cười bò.

Mãi một lúc lâu, cô mới quay lại lớp. Và vẫn như lần trước, theo sau cô là một bạn nữ xinh xắn chẳng kém cô nữ sinh Vân Anh hồi nãy làm bọn con trai lại một phen đứng hình nhìn không chớp mắt.

Bọn con trai lại được dịp nhao nhao.

- Xinh quá mấy.

- Thiên thần nữa à.

- Đúng là học lớp này không uổng phí đời người mà.

Vvv...

- Vậy mấy ông lên trường để ngắm gái chứ không phải đi học à?- Một bạn nữ ngửa miệng xen vào.

Thấy vậy “Tuấn giáo sư” hấn giọng làm bộ trịnh trọng, nhú nhú mày ra vẻ nghiêm túc:

- Cậu nói vậy là không đúng rồi. Ngắm gái xinh là phản ứng tự nhiên của đàn ông. Mặc khác, theo khoa học nghiên cứu và chứng minh thì ngắm con gái xinh sẽ giúp làm gia tăng lượng hormone serotonin trong cơ thể qua đó giúp giảm stress hiệu quả. Ngoài ra nó còn có tác dụng có lợi cho tiêu hóa, tốt cho tim mạch và còn kéo dài cả tuổi thọ nữa đấy nhá.

Cô Hương hơi nhăn mặt tỏ ý không hài lòng:

- Các em im lặng!

Cô tiếp tục:

- Cô xin lỗi! Nãy có chút hiểu lầm, giờ đây mới đúng là thành viên mới của đại gia đình 11A1 này.

- Em tự giới thiệu về bản thân đi!- Cô quay sang học sinh mới âu yếm

- Vâng ạ!

Cô học sinh mới khẽ gật đầu, rồi quay xuống lớp:

- Chào các bạn! Mình tên Lâm Vân Anh. Rất vui khi được làm quen với các bạn, mong các bạn giúp đỡ nhiều.

Lâm Vân Anh cái tên nghe quen quen, hấn vội ngẩng đầu lên. Ngay sau đó, Băng cũng dời ánh mắt, đang đậu trên khuôn mặt hấn, ngược lên nhìn xem người mới đến như thế nào mà làm cho hấn phải bận tâm.

Từ đầu buổi đến giờ, đôi mắt của Băng luôn quan sát nét mặt hấn, tất cả mọi việc đều không làm hấn chú ý. Vậy mà chỉ vừa nghe cái tên Lâm Vân Anh thì hấn đã giật mình ngẩng đầu lên nhìn là sao? Rốt cục cô ấy có quan hệ gì với hấn? Hàng loạt câu hỏi trong đầu Băng nhưng không lời giải đáp.

- Vân Anh! Cô cho em chọn chỗ ngồi đó. Hiện giờ lớp chỉ còn có hai chỗ còn trống. Em muốn ngồi cạnh bạn Băng hay bạn Phong?- Cô từ tốn nói vừa đủ nghe.

- Dạ! Cô cho em ngồi cạnh bạn Phong có được không ạ?- Không cần suy nghĩ Vân Anh vội đáp.

- Vậy cũng được!- Cô hơi ái ngại khi liếc sắc mặt của Phong.

- Thôi em về chỗ ngồi đi, chuẩn bị vào tiết rồi.- Cô giáo nhỏ nhẹ bảo Vân Anh

- Dạ!- Vân Anh gật đầu nhẹ rồi xách cặp nhẹ nhàng như con mèo bước về chỗ ngồi nhưng khuôn mặt vẫn không giấu niềm vui nho nhỏ.

“Sao mình thấy không vui, lại còn khó chịu, bức bối khi Vân Anh được ngồi cạnh Phong thế này? Có phải mình đang ghen không? Không? Không phải? Không phải như vậy đâu? Mà nếu có ghen thì mình có tư cách gì để ghen chứ? Mình có là gì của Phong đâu mà.”- Băng lại đấu tranh tư tưởng.

Trong nóng ngoài lạnh là những gì diễn tả Băng lúc này. Dầu cho bên trong nóng như lửa đốt nhưng bên ngoài vẫn giữ vẻ lạnh lùng, điềm đạm.

Băng có đang ghen? Người ngoài nhìn vào thấy cô vẫn bình thường nhưng thực ra đó là vỏ bọc, Băng đang ghen nhưng chính cô lại cố không thừa nhận như thế.

- Phong!- Vân Anh khẽ gọi.

- ...

- Phong!- Cô vẫn nhỏ nhẹ.

- ...

- Phong!- Cô gọi to hơn.

- Ô dạ! Cái gì ạ!- Bị giật mình Phong tưởng cô giáo gọi nên lúng túng hỏi lại.

4. Chương 4

Kể cả cô giáo, năm mươi tia ra-de lập tức cùng hội tụ tại một điểm trên khuôn mặt hần. Ngay lúc này, dường như các phân tử không khí ngừng chuyển động, hơi thở của mọi người đều bị đóng băng.

Cô Hương cau mày khó hiểu:

- Em sao thế Phong?

- O...Dạ! Em xin lỗi! Không có gì ạ.- Hần ấp úng trông tội nghiệp.

- Uhm. Thôi em ngồi xuống đi.- Cô nhẹ nhàng.

Đã hơn tuần nay, ngoại trừ Vân Anh, tất cả các thành viên trong lớp đều không thấy hần mở miệng lần nào, đừng nói chi là mong chờ hần cười. Một thoáng suy nghĩ về cô bạn đã làm hần mất tự chủ. Những kỉ niệm về ba năm trước của hần và Vân Anh lại hiện về. Một niềm vui nho nhỏ cổ vũ về nỗi đau không bao giờ đo đếm được. Vậy một con người bé nhỏ có thể làm nỗi đau kia tan dần đi, giúp hần tìm lại niềm vui trong cuộc sống được không?

Không khí trong lớp nhộn nhịp hơn hần, mọi người ai nấy cười nói nhiều hơn. Có mấy anh chàng lâu lâu lại sử dụng tia phóng xạ cực mạnh của đôi mắt tình ái nhằm truyền tín hiệu gửi thông điệp “anh yêu em” đến Vân Anh, nhưng cô nàng nào có nhận đâu. Đáp lại là ánh mắt thờ ơ, vẻ ngây thơ, trong sáng. Nhưng những chiếc “ra-da” kia vẫn bền bỉ, chăm chỉ đưa ngang, liếc dọc, hoạt động hết công suất. Tụi con gái thấy cảnh đấy lại nổi máu ganh tị. Đâu đó lời xì xầm chẳng mấy thiện ý bay tới tai Vân Anh. Nhưng cô mặc kệ, giờ cô chỉ quan tâm hần thôi. Trước khi quay về đây, cô đã xác định hần là mục tiêu, là tương lai của mình. Dù biết rõ, hần chỉ xem mình là bạn nhưng cô đã quyết tâm sẽ làm thay đổi suy nghĩ của hần. Tự hứa với lòng sẽ không để mất hần nên cô đã tìm cách để được học chung lớp với hần, được gần hần, được ở bên cạnh hần cũng như được quan tâm, chăm sóc hần. Cô tin lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cô hy vọng mối quan hệ giữa cô và hần sẽ tiến xa hơn khái niệm tình bạn.

Nhưng có lẽ cô quên mất một điều là dù lửa có gần rơm đi chăng nữa nhưng nếu rơm ướt thì lửa có cháy mãi cũng không làm rơm bén nổi. Cái lạnh từ rơm tỏa ra sẽ làm lửa lụi dần rồi có một ngày sẽ lụi tàn.

Còn hần, sau một thoáng hơi ngạc nhiên vì sự xuất hiện của Vân Anh, đôi mày khẽ xích lại gần hơn nhưng nhanh chóng đã trở về vị trí cũ. Bộ mặt nạ lạnh lùng mới cởi bỏ giấy lát đã được đeo lại. Vẫn phớt lờ mọi việc xung quanh hần mặc cho Vân Anh làm gì thì làm, mặc cho những tiếng bàn tán xì xào của bọn nhiều chuyện, hần vẫn chỉ viết, nghe giảng và im lặng thôi.

- Coi kìa! Sao này giờ con đó cứ nhìn chăm chăm hoàng tử nhà ta thế.

- Đúng là đồ con gái không biết trơ trẽn.

- Sao không ngồi chỗ Lam Băng đi, thấy Phong đẹp trai chạy tới liền.

- Nhìn mặt giả nai kìa nhìn thấy ghét.

Lâu lâu lớp lại khẽ vang lên một câu làm Vân Anh chột dạ. Bọn họ ganh tị, nói xấu cô cũng bởi vì cô được ngồi cạnh Phong, được cơ hội tiếp cận Phong, rồi có cơ hội chinh phục trái tim Phong,...

Reng! Reng! Reng!

Chuông báo hiệu giờ ra chơi đã đến. Cả lớp thở phào nhẹ nhõm sau ba tiết đầy căng thẳng. Ai nấy cũng uốn éo, vươn vai, vận mình tỏ ra mệt mỏi.

Hắn cất sách vở, rồi khoanh tay trước ngực, dựa lưng vào tường (hắn ngồi bàn cuối lớp), khẽ xoay người quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đôi mắt xa xăm buồn gửi vào cơn gió nhẹ vừa lướt qua, một nỗi buồn sâu thẳm.

Gió nhẹ thổi làm mái tóc hắn khẽ bay bay. Vài chú chim non kêu chíp chíp khi thấy mẹ đã về. Chim bố sau đó cũng đã mang về kha khá thức ăn cho lũ con non hấu đói. Liệu gia đình chim ấy sẽ như thế nào khi giông bão kéo đến? Nhưng có vẻ chúng chẳng mấy quan tâm về vấn đề ấy, khi mà cuộc sống hiện đã cho chúng cảm nhận được một điều, mà người ta gọi điều đó là hạnh phúc.

Hắn nhớ đến họ, những người sinh ra hắn, họ ra đi theo tiếng gọi của thần chết. Họ đã bỏ hắn lại bơ vơ trên mảnh đời này. Hắn rất nhớ, nỗi nhớ cuộn vào nỗi đau thắt chặt tim hắn, đã có lúc tưởng rằng hắn không chịu đựng được. Nhưng nhớ tới ba, tới mẹ, hắn cố nén nỗi đau mà bước tiếp.

Trông hắn bây giờ như thiên sứ vậy, đôi mắt đẹp nhưng đượm buồn được hắn giấu sau hàng mi dài rậm.

- Phong! Cậu có thể đi cùng mình xuống căn tin được không?- Vân Anh vừa lay lay cánh tay hắn vừa hỏi.

Hắn im lặng, không đáp. Giờ hắn muốn yên tĩnh, hắn không muốn ai quấy rầy. Nhưng khi quay lại mắt hắn khẽ chạm cái nhìn từ cô thì hắn lại thấy hình ảnh hắn và cô hiện về, một tình bạn trong sáng, thật đẹp.

- Uhm.- Mối hận khẽ mấp máy.

Hắn đồng ý không phải vì hắn muốn đi cùng cô, bởi lẽ lúc này, hắn thích sự yên tĩnh. Hắn gật đầu vì hắn biết mình không thể từ chối ánh mắt đó, ánh mắt bốn năm trước đã khóc nhoe vì Miêu.

Vân Anh thoáng nở nụ cười tươi như tia nắng mùa thu, làm mấy anh chàng trong lớp suýt sặc máu mũi, anh nào cũng mơ mơ màng màng nghĩ rằng đích đến là mình cả.

Cơn gió khẽ luồng qua từng sợi tóc Băng. Nó lại lách mình xuyên qua tâm hồn cô chạm nhẹ đến nỗi buồn. Cô không muốn có thêm một nét vẽ mang gam màu tối nào vào bức tranh cuộc sống của cô nữa, dù biết rằng điều đó sẽ là không thể. Cuộc sống ai mà biết trước điều gì sẽ xảy ra cơ chứ? Khi thấy Phong đi với Vân Anh tìm cô phản ứng dữ dội, khó chịu vô cùng, lòng dạ xoắn xang, một nỗi sợ hãi xâm chiếm tâm hồn cô và nó nó cảnh báo “nếu cô không giữ thì có ngày cô sẽ mất hắn”. Có phải cô đã yêu Phong? Băng là người con gái không đẹp về đẹp kiều sa, đài cát. Người cô toát lên vẻ đẹp tự nhiên như rừng cây xào xạc giữa đại ngàn, như ngọn gió thu cuối mùa reo vang bản tình ca tha thiết, như sóng biển vỗ hát ngoài khơi, vỗ về bãi cát trắng. Người con gái như cô không nhiều kẻ theo mới là lạ, nhưng đã có nhiều kẻ hy vọng rồi thất vọng, bỏ cuộc giữa chừng. Chẳng ai đủ kiên nhẫn, đủ sức khiến cô động lòng dù chỉ một chút, ngoại trừ hắn. Rồi cái trường này chẳng ai dám mơ sẽ có người bạn gái như cô, chẳng ai dám động gì đến cô. Dần dần một bông hoa hồng xinh đẹp vẫn tồn tại giữa rừng xanh, vẫn lặng lẽ sống nhưng chẳng ai dám hái. Nhưng cô có hay rằng có một người ngày đêm luôn nghĩ về cô, một người có thể vì cô mà làm tất cả, không ai khác chính là hắn. Từ khi cô ném cho hắn lời từ chối thì hắn đã không còn quan tâm cô như mọi ngày nữa, không dám động gì đến cô, hắn không ngắm nhìn cô như trước nữa. Hắn làm vậy không phải vì hắn không thích ngắm nhìn cô mỗi ngày. Mà thực ra hắn quan sát cô bằng cách khác, hắn không muốn có lúc sẽ bối rối khi ánh mắt của hai người bắt gặp đến nhau.

Băng ngồi đó khi hắn không đi đâu. Nhưng từ lúc hắn theo chân Vân Anh xuống căn tin thì cô cũng không còn lí do gì ngồi lại trong lớp nữa. Giấu cảm xúc, không cho lộ ra ngoài, cô vẫn là cô như mọi ngày...không lẫn lộn. Một nơi yên tĩnh không ai quấy rầy là điều cô nghĩ tới lúc này. Lặng lẽ ra sau trường, ngồi dựa vào gốc cây, cô ngẩng đầu lên nhìn phía xa xa. Vài áng mây đang lững lờ trôi và gió kia nhẹ nhàng ôm trọn mây vào lòng âu yếm. Khép hờ bờ mi cong, khoanh tay trước ngực, dòng suy nghĩ về hắn lại bay về, không biết từ lúc nào hình ảnh hắn luôn luôn xuất hiện trong đầu mỗi khi cô nhắm mắt.

- Í... í... ! Huy...Huy...Mày nhìn xem ai kia?

- Sau trường chỗ này có ai mà ra đây đâu.

- Thì mày nhìn đi rồi biết.

Á! Là bà chị Băng đây mà.

- Khẽ khẽ cái mồm lại coi! Sao loa mày to dữ vậy?

- Công nhận chị ý đẹp thiệt mà, nhìn đáng ngủ ngon quá mà, y như thiên thần không cánh vậy. Ước gì chị ý là bạn gái tao thì sướng biết mấy hả mà?
 - Mà sốt ba bảy độ à? Xuống giùm tao cái, mới đó đã leo lên ngọn cây rồi.
 - Thì tao chỉ ước thôi mà. Ai mà chẳng biết bà chị đó lạnh lùng còn hơn tảng băng.
- Có khi mấy tảng băng ở Bắc Cực còn khóc thương số phận mình nữa chứ.
- Ồ. Con người chị đó sao lạnh thế không biết.
 - Thôi vào lớp chơi đi đứng đây lắm nhảm hoài.
 - Mà sao chị ý lại ngồi một mình ở đây vậy? Sao dạo này không thấy anh Phong đi cùng chị ý nữa mà?
 - Ủ. Cũng đúng. Mà sao mà quan tâm chị ý nhiều vậy.
 - À! Không có gì chỉ tò mò chút thôi. Thôi vào lớp chơi đi. Mà tao nói rồi chỗ này là nơi lý tưởng nhất, yên tĩnh, không bị ai quấy rầy mà mà không tin. Chừng nào có bạn gái mà dẫn ra đây hú hí thì sướng biết mấy.
 - Đẹp đi mà! Toàn nói bậy bạ.
 - Tao đùa chút thôi, mà mình vào lớp đi, hôm khác hăng ra đây chơi.
- Khi hai đứa đàn em lớp mười vừa rời khỏi nơi đó thì Băng cũng vừa tỉnh dậy, cô cảm thấy đầu đau nhức, mặt mày cô tái mét không chút máu, trước mặt cô bầu trời tối sầm rồi cô dần mất ý thức.

5. Chương 5

Lúc đó, hấn và Vân Anh mua đồ ăn xong rồi về lớp. Cô nàng thì bảo ở lại căn tin ngồi ăn nhưng hấn không chịu nổi cái không khí nơi đây nữa. Hấn chỉ muốn yên tĩnh nên lạnh lùng buông một từ về, rồi đi thẳng. Vân Anh thấy vậy liền chạy theo í ới gọi tên hấn.

- Phong! Phong! Đợi mình với!
- Mặc kệ Vân Anh, chân hấn vẫn bước đều.
- Nãy tao vừa gặp người được mệnh danh là “công chúa lạnh lùng” đó mà.
 - Chị Băng à.
 - Chứ còn ai vào đây nữa.
 - Ồ chị ấy lạnh lắm. Chắc chị ấy cô đơn lắm nhỉ? Mà sao mà thấy được, mà qua lớp chị à.?
 - Không. Nãy tao với thằng Nam đi ra sau trường nên bắt gặp.

Vừa lúc đó, hấn vô tình lướt ngang qua và não bộ cũng nhanh chóng tiếp nhận thông tin cuộc nói chuyện đó.

Đến cửa lớp, hấn lia mắt về chỗ ngồi của Băng nhưng không thấy cô đâu. Hấn vào lớp nằm gục xuống bàn mặc cho Vân Anh lay gọi.

Reng! Reng! Reng!- Tiếng chuông báo hiệu giờ vào lớp.

Năm phút sau.

Sao giờ vẫn chưa vào lớp nhỉ- Hấn thắc mắc khi nghĩ đến Băng.

Mười lăm phút nhanh chóng trôi qua.

Rốt cục là có chuyện gì nhỉ ?

- Thưa cô em ra ngoài.- Hấn không chịu được nữa nên xin ra ngoài tìm Băng.

Hấn chạy, chạy thật nhanh ra sau trường với tâm trạng thấp thỏm, lo âu.

- Phù...phù...phù...- Hấn hổn hển, thở dốc khi tới nơi.

- Băng.- Hấn gọi.

- ...

Quay đầu sang trái thì hấn thấy Băng đang nhắm mắt, đầu tựa vào gốc cây.

- Băng! Dậy đi! Vào học rồi.- Hấn tưởng cô nàng ngủ nên đến gần gọi lần nữa.

- ...

- Dậy vào học nghe không hả?- Hấn bắt đầu gắt.

- ...

Tưởng Băng ngủ say, gọi không nghe nên hấn lấy tay lay lay vai. Nào ngờ mới chạm nhẹ, Băng đã lăn ra đất.

- Băng tỉnh lại đi, sao ngủ hoài vậy.

- Nè. Rốt cục cậu làm sao vậy hả? Cậu nói đi.

Sau vài giây lưỡng cuống không biết làm gì hấn cũng bình tĩnh lại và bế Băng lên phòng y tế.

Cô y tá nói cơ thể Băng chỉ bị suy nhược. Chuyển dịch rồi nghỉ ngơi là khỏe lại ngay. Nghe vậy hấn cũng yên tâm phần nào, nhưng vẫn chưa hết lo. Thấy thế, cô y tá bảo hấn quay về lớp mà học. Ở đây, đã có cô trông chừng rồi. Ban đầu, hấn không chịu nhưng rồi nghĩ lại chuyện của hai đứa hấn đành quay về lớp. Trước khi về, hấn không quên dặn cô y tá đừng nói cho Băng biết là hấn đưa Băng đến đây.

Hấn nhớ hình như Vân Anh nói thằng An có hỏi hấn gì đó nhưng hấn không nghe rõ, mà thực ra hấn có nghe họ nói đâu. Hấn về lớp mà tâm hồn cứ nghĩ về Băng, hấn không biết sao cô ấy lại bị ngất như thế, trước giờ đâu có bị thế đâu.

Reng! Reng! Reng!

Tiếng chuông báo hiệu kết thúc buổi học mệt mỏi. Ai cũng phờ phạt trông tội nghiệp.

Lúc này, Băng cũng thấy đỡ hơn nhiều, người đã bớt mệt, chỉ cảm thấy hơi đói đói thôi. Vội về lớp lấy cặp thì thấy hấn đi ra, tay xách cặp cô.

- Cậu...khỏe rồi à.- Hấn hỏi không được tự nhiên.

- Uhm. Đỡ nhiều rồi, sao biết mà...

- À! Nãy nghe mấy đứa trong lớp nói cậu bị ngất đang nằm trên phòng y tế nên mình định cầm cặp lên đưa cậu.

- Uhm. Cảm ơn! Mình về.

- Cậu chưa khỏe hẳn mà, hay để mình đưa về. Cậu đi như vậy không an toàn đâu.

- Cảm ơn. Nhưng có người đón mình rồi.

- Uhm! Mà sao nghe mấy đứa nói cậu bị suy nhược à?

- Không có gì! Hơi mệt nên vậy.

- Uhm.

- Nhớ giữ gìn sức khỏe.- Hấn chép miệng khi cô đã đi.

Bùm...bùm...bùm.

Kít.....

Bằng lạnh lùng lên leo lên xe một người con trai mà hắn không quen biết.

Thì ra là vậy. Cậu từ chối mình vì cậu đã có người khác. Mình ngốc thật. Sao không nhận ra sớm hơn nhỉ?-
Hắn nhếch môi, nụ cười nửa miệng xót xa pha chút cay đắng.

- Phong! Cậu đi đâu thế? Mình bảo chờ mình đi vệ sinh chút mà.- Vân Anh thấy Phong định bước về thì gọi lại.

- À! Hồi này...Mà không có gì.- Hắn ngập ngừng.

- Có chuyện gì à?

- Ồ. Không. Cậu đi vệ sinh xong chưa? Mình về đây.- Hắn lại lúng túng khi nói chuyện với Vân Anh, đầu óc hắn lại bay đi du ngoạn sơn thủy nơi đâu đó.

- Nè. Chẳng lẽ cậu bỏ mình đi bộ sao Phong?

- Chứ cậu không đi xe sao?

- Sao cậu ngốc thế hả? Nếu mình đi xe thì bảo cậu chờ mình đi vệ sinh làm gì?

- Uhm. Thôi về nhanh đi, chút nữa mình có việc rồi.

Hôm nay, đột nhiên cái gọi là tình bạn và tình yêu của hắn liên tục biểu tình, đòi quyền tự quyết. Vì lí do gì nhỉ?

Tại sao hắn thay đổi nhanh thế?

Trên chiếc xe đạp ấy, hắn không còn cô đơn, lặng lẽ suốt con đường về nhà nữa. Sau lưng hắn giờ đây, khoảng trống đã được che lấp. Nhưng đó chẳng phải là tình yêu của hắn. Vì đối với Vân Anh, hắn vẫn đang nuôi dưỡng một thứ tình cảm nhưng nó chỉ dừng lại ở mức tình bạn, một tình bạn đẹp mà hắn chẳng bao giờ nghĩ rằng mình có thể tiến xa hơn.

- Cậu đi đâu vậy?- Vân Anh lay lay cánh tay hắn hỏi.

- Về nhà cậu.

- Mà biết nhà tớ chỗ nào không mà đi vậy.

- Ồ quên. Nhà cậu nằm đường nào, này giờ quên hỏi.

- Xí. Chưa hỏi đường mà bày đặt chở người ta về nữa chứ.

- Ồ tại mãi suy nghĩ nên quên hỏi.

- Cậu cứ đi đi, vừa đi mình vừa chỉ cho.

- Mà này cậu nghĩ gì zợ?

- Không có gì.

- Hứ. Không nói thì thôi.

Nhìn sơ qua, dễ dàng thấy được rằng “Vân Anh hôm nay không giống hôm qua”. Cô đã thay đổi? Cô chú ý cách ăn mặc hơn, nhõng nhẽo hơn với hắn. Cô đang từng bước thực hiện kế hoạch mà cô đã đặt hết tâm huyết vào nó.

Kít...

- Mình vào nhà đây. Cậu về cẩn thận.

- Uhm.

- À quên! Cậu ình số điện thoại của cậu đi. Lần trước, mình thay sim lạc mất số cậu rồi.- Trước khi hắn quay đầu xe về cô không quên hỏi số điện thoại của hắn.

- Hở...hèn gì...

Có vẻ hắn vừa nhớ tới điều gì đó.

Về nhà tắm xong, hắn đạp xe tới chỗ làm luôn, dù sao lúc này hắn muốn làm gì đó để quên đi chuyện khi này.

Hắn chẳng biết ông chủ là ai, chỉ biết rằng tay quản lí nơi đây là gã bụng phệ. Và có vẻ gã đã ấn tượng và mến hắn hôm hắn bước vô xin việc. Quán cà phê nơi hắn làm không to, không hoành tráng như những quán khác. Quán này được cái nhiều cây hơn chỗ khác, lấy thiên nhiên làm chủ đạo. Một cảm giác thoải mái, dễ chịu pha chút nỗi buồn là những gì là ai vào quán này cũng cảm nhận được.

Cái nắng như thiêu đốt, cái ồn ào vội vã, cái bon chen của mảnh đất Sài Thành đã thành thương hiệu. Đi tìm sự thanh thản, dễ chịu trong tâm hồn lẫn thể xác, hỏi rằng Sài Gòn liệu có mấy nơi như thế. Một phần cũng vì lý do đó mà ông chủ mới đặt tên quán là Tuyết rơi mùa hè- lý do còn lại là ông chủ quán rất kết bài Tuyết rơi mùa hè do Hà Anh Tuấn trình bày.

- Ê Phong! Sao tới làm sớm zậy mày? Chưa tới giờ thay ca mà.- Gã quản lí thấy Phong thay đồ bước ra liền hỏi.

- Chào anh! Dạ không sao ạ! Giờ em cũng đang rảnh.

- Uhm. Thui vậy cũng được.

- Vâng! Em đi làm đây.

Giờ này quán khá đông khách nên mọi người phục vụ cũng khá mệt. Tụi phục vụ ở đây đa phần nghỉ học sớm, hoàn cảnh khó khăn, nhưng không vì thế mà tình cảm trong họ mất dần đi. Trái lại, mọi người nơi đây luôn vui vẻ, trao nhau nụ cười, chẳng ngần ngại chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với nhau. Một cảm giác thân thiết, gần gũi nhanh chóng bao quanh hắn, và nó làm hắn thấy chút ấm áp cõi lòng hơn.

6. Chương 6

Trạc tuổi hắn, cũng là nhân viên của quán, còn có một cô bé mà hắn không biết tên. Nhưng nhìn vẻ bề ngoài thì cô không đẹp lạnh lùng như Băng, cũng không đài cát như Vân Anh, vẻ đẹp ở cô là vẻ đẹp ngây thơ, trong sáng. Ngày đầu làm việc nơi đây hắn không biết cô đã say nắng hắn rồi, hắn không biết lại thêm một trái tim nữa lại loạn nhịp vì hắn.

- Hi Phong!- Cô bé lại tìm cách làm quen hắn.

- À... ờ...Chào cậu.

- Chưa tới giờ thay ca mà sao cậu tới sớm thế?

- Cũng không sớm lắm đâu. Cũng gần tới giờ rùi mà.

- Thôi cậu nghỉ ngơi chút đi, đúng giờ rùi làm.

- Sớm chút cũng đâu sao, với lại quán đang đông khách mà.

- Uhm. Thôi vậy cũng được. Mình đi làm đây.

Nói rồi, hắn vội bước tới khu hắn phục vụ. Thằng làm ca trước chịu trách nhiệm phục vụ mấy bàn nơi này làm chưa hết giờ nên khi thấy hắn tới cũng hơi ngạc nhiên.

Lát sau, một số thanh niên choai choai cả trai lẫn gái, tóc tai xanh xanh đỏ đỏ vàng vàng, vài thằng còn bấm khuyên tai, kéo vào quán, hắn nhìn chẳng mấy thiện cảm. Cả bọn kéo vào quán cười nói oang oang, tự nhiên đùa giỡn, đôi khi buông vài ba câu tục tiểu gây cảm giác khó chịu cho những người tìm sự bình yên, thanh thản nơi đây.

Hắn thấy vậy bước tới:

- Dạ xin lỗi! Anh chị có thể giữ trật tự một chút không ạ.
- ĐM. Bọn tao nói thế nào kệ đéo bọn tao. Mà lấy tư cách gì ra nói này nói nọ.- Tên tóc vàng hùng hổ.
- Dạ! Em chỉ nói thế thôi. Nếu anh chị còn gây ồn ào, ảnh hưởng tới mọi người thì em mời quản lí quán ra nói chuyện.
- Mà ừ hiếp bọn tao à.- Tên tóc xanh lên tiếng.
- Dạ không. Em chỉ mong mọi người thực hiện đúng nội quy của quán thôi.
- Thôi đi. Nãy bọn mày rên rên nói vào quán nghỉ ngơi một lát, giờ vào rồi không im cái mồm mà nói nhiều thế? Tên tóc đỏ giờ mới lên tiếng.

“Hình như trong bọn, tên tóc đỏ là người có tiếng nói nhất hay sao mà vừa mở miệng thì đồng loạt mấy cái mồm đều ngậm lại.”- Hấn nghĩ.

Hấn thấy không khí dịu bớt nên đưa cái menu cho tên tóc đỏ rồi hỏi:

- Dạ! Anh chị gọi gì ạ!

Ngoại trừ tên tóc đỏ uống cà phê không đường, số còn lại toàn cà phê sữa đá và nước cam. Hấn hơi tò mò với tên tóc đỏ này, hấn có cảm giác tên này không phải làm người xấu, không phải như vẻ bề ngoài. Như một phản xạ tự nhiên, dường như bất cứ ai hễ gọi cái loại không đường đó thì đồng suy nghĩ “chắc họ đã trải qua nỗi đau nào đó trong quá khứ” lại chạy dọc qua đầu hấn.

- Tao đi vệ sinh chút.- Tên tóc đỏ nói với cả bọn.
- Nè cậu. Chỉ giùm anh nhà vệ sinh được không?- Gã quay sang hỏi hấn.
- Dạ anh đi thẳng quẹo phải là thấy à.
- Uhm. Cảm ơn.
- Dạ không có gì.

Trong khi hấn vào mang nước ra cho cả bọn thì cô bé làm cùng hấn gặp chuyện.

- Cô em, ngồi nói chuyện với bọn anh đi mà.
- Anh làm ơn buông tay em ra.- Cô bé nài nỉ.
- Thì cô em ngồi nói chuyện với bọn anh thì anh sẽ buông.
- Anh có buông ra không?- Cô hơi mất bình tĩnh.
- Cô em càng tức giận trông càng xinh nhỉ? Giờ anh không muốn uống cà phê nữa anh muốn uống vú sữa được không?- Hấn nói xong cả bọn cười to.
- Nếu anh muốn uống gì thì buông tay tôi ra tôi kêu người tới phục vụ anh, chỗ này không phải khu vực tôi quản lí.
- Nhưng anh muốn uống nước vú sữa do em phục vụ thôi.- Tên tóc vàng tiếp tục cợt nhả.

Cô cố dằn lòng:

- Được rồi. Nếu vậy anh thả tay em ra thì em mới vào bưng ra cho anh được chứ.
- Cần gì khổ vậy em, ở đây có vú sữa rồi. Em ngồi vắt đi, anh uống nóng luôn.- Bọn chúng sảng khoái cười ha hả.

Cô bé ngây thơ, ngơ ngác chẳng hiểu gì hết:

- Ở đây làm gì có trái vú sữa nào đâu.
- Sao lại không có. Nó đây này.- Thấy vậy hấn chỉ tay vào ngực cô với vẻ mặt dâm dăng.

Cô tức giận quát:

- Đồ khốn!

Vừa quát, cô vừa cố giằng tay ra khỏi tên tóc vàng. Do dùng lực quá mạnh nên cô mất thăng bằng ngã ngửa ra sau. Đúng lúc đó, hấn cũng vừa kịp mang nước ra nên hấn dùng tay còn lại đỡ cô bé.

Hấn đã loáng thoáng nghe những gì tên tóc vàng bốn cọt cô bé nên bảo:

- Cậu qua oder bên kia đi, chỗ này ở mình lo.

- Thằng chó kia. Mày thích xía vào chuyện của bọn tao lắm à?- Tên tóc xanh lên tiếng.

- Thôi cậu cứ đi trước đi, chỗ này để mình lo.- Hấn lại nói với cô bé.

- Con nhỏ kia! Mày đi đâu hả. Tao còn chưa cho phép mà, mày nên nhớ khách hàng là thượng đế.- Tên tóc vàng to tiếng.

Nãy giờ chỗ này đã là trung tâm của sự chú ý rồi, đúng lúc nước sôi lửa bỏng tay quản lí lại biến đâu mất tiêu.

- Cậu cứ vào...- Hấn chưa nói hết câu với cô bé thì tên tóc vàng đã nhảy tới tung cú đấm thật uy lực. Nhưng hấn không phải kẻ vừa, khê lách người né cú đấm tay vẫn bê khay nước mà hấn vẫn không làm đổ giọt nào.

Liền đó, tên tóc xanh cũng rời khỏi chỗ ngồi bay tới đập hấn. Còn hấn, hấn không muốn đánh trả, hấn chỉ né đòn.

Choảng! Rầm!

Khay nước trên tay hấn cố giữ nhưng không được nữa.

Nghe ồn ào, mấy anh bảo vệ nên liền chạy vào xem thử có chuyện gì. Bọn bảo vệ thấy người mình bị tấn công liền la inh oái rồi sẵn tới đứng chắn trước mặt hấn.

Đúng lúc này, tên tóc đỏ cũng vừa bước ra. Hấn không nói không rằng tặng thằng tóc vàng và thằng tóc xanh mỗi thằng một cái bạt tai rồi lạnh lùng phất về. Gã rút hai tờ năm trăm nghìn bỏ trên bàn rồi biến mất. Nhưng trước lúc quay đi, có gì đó biến đổi khác thường trên nét mặt tên tóc đỏ khi mà gã nhìn cô bé. Ánh mắt tên tóc vàng và tên tóc xanh gằn lên vẻ rất tức giận nhưng không dám cãi lời.

Đợi đến lúc cả bọn rời hết khỏi quán thì mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Mấy anh bảo vệ liền quay sang hỏi hấn có chuyện gì nhưng hấn chỉ nói có chút hiểu lầm thôi, bảo không có gì đáng bận tâm cả.

- Cảm ơn cậu về sự việc xảy ra lúc nãy.- Khi ai nấy trở về vị trí làm việc cô bé mới tiến lại gần hấn.

- Ồ. Không có gì. Thôi cậu làm việc đi, mình cũng còn nhiều việc chưa làm.

Nói rồi hấn bước sang bàn bên cạnh khi thấy một nam một nữ vừa ngồi vào bàn kế bên.

- Xin hỏi, anh chị dùng gì ạ.- Hấn hơi cúi mặt hỏi vị khách nam.

- Làm phiền cậu cho tôi một cam vắt, một cà phê sữa đá.

- Vâng! Anh chờ chút, có ngay ạ

7. Chương 7

Vừa ngẩng đầu lên, hấn sững sờ khi đập vào mắt mình là khuôn mặt Băng, và cô cũng ngạc nhiên nhìn hấn. Sự nhớ lại lúc tan học hồi chiều hấn nghĩ thầm thì ra là anh này. Bình thần quay vào trong mang nước ra mà hấn không biết rằng có một sự nhầm lẫn trong ý nghĩ của mình.

- Á!- Chỉ kịp kêu một tiếng cô bé ngã nhào vào hấn.

Vì bất ngờ nên hắn bị cô nàng đẩy ngã ngã ra sau, và nằm trên mình hắn. Giờ khoảng cách giữa hai môi chỉ là con số không tròn trĩnh. Hai người, bốn con mắt mở to hết cỡ nhìn nhau. Mất vài giây để kịp nhận ra tình cảnh của mình, hắn vội đẩy người cô ra. Cô bé lung túng, rồi rít xin lỗi hắn. Hắn thì chẳng biết nói gì nên đành bỏ vô trong. Thì ra, cô định gọi hắn bảo quản lí cần gấp nhưng do mang giày cao gót không quen nên cô bị vấp ngã va vào người hắn, rồi còn cướp đi firt kiss của hắn nữa chứ.

Bằng sững sờ khi quay lại thấy cảnh hắn và cô bé đang trao nhau nụ hôn vội vàng. Mỗi người giờ một tâm trạng, một suy nghĩ khác nhau. Bằng đang cố nén cơn ghen mặc dù biết đó là tai nạn, nhưng ngay lập tức cô tự trấn an bản thân mà mình lấy tư cách gì mà ghen với tuông chứ". Cô bé có vẻ then thùng đỏ mặt, nhưng sau đó nghĩ lại thì thích thú mỉm cười nhẹ. Hắn thì thôi rùi tình ngay lí gian, nhưng vội nghĩ lại mối quan hệ giữa mình và Bằng hắn nhủ thâm chẳng có gì.

Mặc dù vậy, hắn vẫn không ngừng để ý đến Bằng. Hắn thấy người con trai kia cười cười nói nói rất nhiều, còn Bằng chỉ im lặng, lâu lâu gật đầu về lười nhát. Trong cuộc nói chuyện của họ, hình như thoáng thấy tên mình được nhắc đến.

Nhìn bóng dáng quen thuộc rời khỏi rời khỏi quán cà phê cùng người con trai khác tim hắn lại nhói lên khó chịu.

Thấy hắn đứng im bất động cô bé lay lay tay hắn:

- Nè...Cậu làm gì mà đứng như tượng vậy

Giật mình hắn đáp:

- À! Không có gì.

- À...Mình xin lỗi chuyện lúc nãy nha.

- Thôi bỏ đi. Nhắc tới chuyện đó làm gì nữa, chỉ là sự cố ngoài mong muốn thôi mà.

Làm đến 6h nghỉ giải lao, hắn bưng đĩa cơm ra ngồi một góc khuất ít ai tới, ngồi ăn một mình.

- Tìm thấy rồi.- Cô bé reo lên khi thấy hắn đang ăn cơm một mình

- Thấy gì cơ?- Hắn ngơ ngác.

- Thì tìm thấy cậu chứ thấy gì nữa trời.

- Mà tìm mình chi?

- Tui thích tui tìm được hông.

- Ồ. Nếu cái gì mình thích mà không ảnh hưởng tới ai thì cậu cứ làm.

- Sao không ăn chung với mọi người cho vui lại chạy ra đây ngồi zậy?

- Thích.

- Hứ.

- ...

- Cho mình hỏi một câu được không?- Cô bé có chút thắc mắc.

- Ồ. Hỏi đi.

- Sao cậu lại đi làm thêm vậy? Nghe anh Đức (gã quản lí) bảo cậu vẫn đang học lớp 11 mà.

- Chứ sao cậu lại làm ở đây?- Hắn hỏi lại.

- Mình cần va chạm cuộc sống nhiều hơn, như thế sẽ trưởng thành hơn, với lại ở nhà chỉ học bài không chán lắm.

- Còn cậu chưa trả lời câu hỏi mình mà.- Cô nhắc.

- Mình cần tiền.

- Cậu mới học lớp mười một mà cần tiền chi? Không có tiền sao không xin ba mẹ mà đi làm thêm làm gì?- Cô nghiêng đầu nhìn hần thắc mắc.

- Nhưng... họ đã... mất rồi.- Hần hơi ngập ngừng buông từng tiếng

- O...Mình xin lỗi, mình không biết. Mình vô tâm quá.- Cô bối rối vẻ mặt hối hận.

Hai lòng bàn tay úp vào nhau, nắm thật chặt:

- Không sao. Mọi thứ dù sao đã thuộc về quá khứ.

- ...

Ánh mắt xa xôi hướng về một nơi nào đó, hần chợt mỉm cười nhẹ khi tưởng tượng rằng ba mẹ hần sẽ đoàn tụ ở một nơi rất xa, rất xa.

Hôm nay, hần khác hần hôm qua. Một sự thay đổi nhanh chóng mà mọi người ai cũng nhận ra nhưng không hiểu rõ vì sao.

Có ai biết rằng tối hôm qua, hần về nhà. Vô tình như một sự sắp đặt sẵn hần đã bắt gặp bức thư ba hần viết cho hần cách đây ba năm.

Gửi con trai yêu quý của ba!

Ba là người lo xa, mẹ con hay nói như vậy, mà cũng đúng vì ba không lạc quan như người ta và cũng vì thế mà ba không biết ngày mai ba sẽ còn sống hay không. Đây là khuyết điểm lớn nhất của ba mà ba không thể khắc phục được, ba mong rằng con đừng bao giờ giống ba điểm này nha con.

Nhưng vì tính ba là thế nên ba không ngăn được mình viết mấy dòng này để gửi con trai phòng khi ba qua đời đột ngột, không biết trước lúc nào để căn dặn thêm con mấy điều này.

Con à! Con là con trai duy nhất của ba mẹ nên ba mẹ rất yêu thương con, điều đó chắc con biết rồi đúng không. Điều ba mong muốn là dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì con hãy mạnh mẽ lên, không được phép gục ngã, con phải bước tiếp dù trái tim nhỏ bé của con bị trăm ngàn mũi dao cắt xé. Được như vậy ba mới nhẹ lòng mà đi, được như vậy thì coi như con đã trả trả hiếu cho ba mẹ rồi đấy, con trai à.

Dù Trái đất này có ra sao, bản thân con như thế nào đi nữa thì ba mong nụ cười sẽ mãi đậu trên môi con, không bay mất.

Ba chỉ nói thế thôi, điều ba mong chỉ có thế, con nhớ giữ gìn sức khỏe nhen con trai

Thân!

Ba của con."

Vậy đó, hai hàng nước mắt lặng lẽ bò xuống gò má của hần khi đọc xong những dòng tâm sự của ba. Và đó cũng là lý do hần đã đứng dậy mạnh mẽ mà ai bắt gặp đều có thể cảm nhận được một sự thay đổi đột ngột giữa ngày hôm qua và hôm nay trong con người của hần.

- Mà sao cậu không hỏi gì về mình thế. Cậu không thắc mắc à?- Để phá tan không khí nặng nề này giờ cô bé lên tiếng.

- Mà hỏi gì?

- Trời! Hỏi gì thì tự cậu biết chứ sao hỏi mình. Chẳng hạn cậu hỏi mình tên gì, bao nhiêu tuổi, đã có người yêu chưa, vv...vv

- Ồ. Vậy cậu tên gì, bao nhiêu tuổi, đã có người yêu chưa?

- Trời! Hỏi từng cái thôi, gì mà giống robot làm một lèo zậy. Hazz!!! Nghe nè, mình tên Phạm Tuyết Như. Cũng như cậu mình đang học lớp mười một và hiện tại mình đang ế.

- Ồ.

- Ồ là sao? Hết biết hỏi gì mình nữa à?

- Ồ.

- Trời, lại ở nữa. Cậu nói chuyện với con gái vậy không sợ họ buồn à?

- Chẳng biết.

Hắn lại nhớ tới Bằng, người con gái hắn yêu, và cũng làm hắn đau. Đầu đó câu ca: “Những yêu thương giờ không bên cạnh anh/ Giờ vợ xa âm thầm bỏ rơi một ai chốn này/ Gió cứ mang em đến rồi lại đi/ Đùa vui trên nỗi đau gió ơi hãy trả em về” ngân nga thoảng qua tai hắn.

Nhìn sắc mặt thoáng buồn của hắn, cô biết mình lại vừa gợi lại nỗi niềm mà có lẽ nó chẳng hề vui vẻ gì đối với hắn.

Hôm nay, hắn làm việc hơi mệt bởi khách vào quán khá đông và khu vực hắn phục vụ luôn luôn nằm trong top có mật độ “những cô em gái” cao nhất.

Mấy cô nàng vào quán bữa đầu không biết nhưng hôm sau biết rồi chỉ chịu ngồi ở khu vực hắn phục vụ chỉ để dễ dàng ngắm hắn. Cũng đúng thôi, một trăm cô lúc này mà nhìn hắn đảm bảo chín chín cô say liền, cô còn lại thì có lẽ chắc bị les. Trông hắn quyến rũ chết đi được, nhìn đôi môi hắn mà cô nào cũng muốn nhào vô cắn một phát.

8. Chương 8

Kết thúc buổi làm việc mệt mỏi, đôi bàn chân quay tròn đều đều trên chiếc bàn đạp nhẹ nhàng lướt đi, chẳng ồn ào vội vã mà chỉ có sự yên bình, tĩnh lặng. Không khí Sài Gòn về đêm thật ồn ào, náo nhiệt. Ai nấy tay trong tay í ới gọi nhau, ngược xuôi nối đuôi nhau chạy thành hàng, bóp còi inh ỏi. Có cặp vợ chồng mới cưới thắm thiết siết chặt lấy tay nhìn nhau âu yếm, có anh công nhân chở bạn gái đi dạo phố, có ông bố chở con đi chơi về mặt hớn hờ,... Tất cả hòa làm một... dòng chảy cuộc đời.

- Ba ơi!

- Có gì không con?

- Ba mua cho con cây kem đi.

- Ừ. Để ba mua cho.

- Ba nhớ mua kem socola nhen.

- Ừ. Ba biết rồi, con chỉ toàn ăn kem socola thôi mà.

- Mà mẹ đâu ba? Sao mấy hôm nay con không thấy mẹ zợ?

- Mẹ con... Mẹ con... Mẹ con đi đến... một nơi xa ...xa ...xa lắm... Thôi con ngồi đây với dì tám ba đi mua kem cho con.

Người đàn ông nói nhanh rồi vội quay mặt chạy đi, ông không muốn con trai thấy những dòng lệ vừa bò ra khỏi mí mắt mình. Bước chân người đàn ông dù mạnh mẽ tới đâu nhưng cũng có những lúc khụy ngã. Bởi thế, họ rất cần bờ vai của “nửa kia” sẽ khích lệ họ đứng lên. Nhưng cũng có những người đàn ông rất cứng rắn vì họ nhận thức được rằng cuộc sống vốn dĩ có lúc này, lúc khác. Và mỗi người sẽ nằm trong mỗi hoàn cảnh, mỗi niềm vui, nỗi buồn chẳng ai giống ai.

Sững lại giây lát chứng kiến cảnh đó, tim hắn nghẹn lại như có ai bóp chặt, đau lắm. Hắn nhớ ba mẹ hắn lắm! Bước chân lê thê, nặng nề, uể oải và mọi thứ có vẻ chùng xuống khi đêm dần về khuya.

Giấc ngủ kéo đến nhanh chóng khi mà hôm nay hắn đã làm việc khá vất vả, mệt mỏi. Màn đêm như tấm chăn lớn bao trùm lấy ngôi nhà hắn, không gian chìm lặng trong đêm đen yên ắng, tĩnh mịch.

- Sao cậu lại đứng đây?- Hắn hơi giật mình khi mới sáng mắt ra cổng đã thấy Vân Anh đứng đợi hắn từ lúc nào.
 - Gì mà ngạc nhiên dữ vậy?
 - À. Chỉ là hơi bất ngờ thôi.
 - Có gì đâu mà bất ngờ?
 - Sao cậu không đi học mà đến nhà mình làm gì?
 - Thì đi học chung cho vui.
 - Ờ.
 - Cậu không vui à?
 - Không. Mình vui.
 - Ủ. Vậy sáng nào mình cũng qua rủ cậu đi học hen.
 - Tùy cậu.
 - Cậu cất xe đi lấy xe mình mà đi.
 - Thế cậu đi bằng gì?
 - Thì mình đi chung với cậu.
 - Thôi mỗi người đi một xe đi.
 - Đi mà...đi chung đi...Sáng mình chở cậu rồi chiều về cậu chở mình. Chứ chiều về trời còn nắng lắm mình đạp không nổi.
 - Thôi vậy cũng được.- Ngẫm nghĩ giây lát hắn miễn cưỡng gật đầu.
- Nắng sớm in bóng nghiêng nghiêng hai con người trên chiếc xe đạp, hắn giành cô chở chứ ai đòi đàn ông đàn ông lại để đàn bà phụ nữ chở bao giờ. Vậy là kế hoạch cô thành công mỹ mãn khi bước đầu “tiến gần” tới hắn hơn.
- Trên đường tới trường, ai cũng nhìn chằm chằm bởi nét đẹp của hai người. Lên tới trường lại không tránh khỏi bị lời ra tiếng vào của đám học sinh lắm chuyện. Ai cũng nghĩ rằng mối quan hệ giữa hắn và Vân Anh đang phát triển một cách tốt đẹp.
- Chị Phương! Thế này là sao?- Nhỏ đàn em Phương vừa đưa tay chỉ trỏ phía dưới sân trường vừa lên tiếng thắc mắc với vẻ mặt khó hiểu.
 - Chị cũng có khác gì em đâu.- Hướng ánh mắt theo ngón tay đàn em, Phương bắt gặp hắn và Vân Anh đi cùng có vẻ thân thiết.
 - Vậy chị định làm gì?
 - Chị chưa biết. Nhưng nếu em là chị, em sẽ làm gì?
 - Nếu là chị em sẽ không để việc này xảy ra lần nữa đâu.
 - Lần nữa?
 - Chị còn nhớ cái chuyện hồi cấp hai không?
 - Chuyện gì?
 - Chuyện lão Trung chia tay chị Băng để đi theo ả Thy đó.
 - À!
 - Mà sao lúc đó chị Băng không cố giành lại nhỉ.
 - Để làm gì?

- Thì người yêu mình phải cố giữ chứ.
 - Tùy em. Còn đối với chị, loại người phản bội đó không xứng với tình cảm của Bằng.
 - Vâng. Chị nói cũng đúng.
 - Nhưng lần này thì khác, có lẽ chị nên giúp Bằng.
 - Sao chị nghĩ vậy?
 - Mặc dù Bằng nó không muốn ai xen vào chuyện của nó. Nó cũng đã nói với chị nếu xem nó là bạn thì đừng nhúng tay vào chuyện của nó. Nhưng chị sợ, nó thấy Phong và Vân Anh như vậy, tự động nó sẽ rút lui.
 - Chị cho rằng anh Phong cũng giống như lão Trung sao?
 - Không! Chị không nghĩ thế! Chị chỉ sợ...Phong không nhận ra tình cảm của Bằng. Mà nếu như vậy thì sớm muộn gì cô bạn kia cũng cướp Phong khỏi cuộc đời Bằng.
 - Vâng.
 - Trang nè, giờ giải lao em gọi thêm vài đứa nữa ra sau trường trước nhớ cử một đứa làm thế này...bla bla và đứa khác làm thế này...bla bla.- Trầm ngâm giây lát Phương lên tiếng.
 - Vâng.
 - À, em nhớ đem theo máy quay loại nhỏ nữa nha.
 - Vâng, em biết mà.
- Ngẫm nghĩ giây lát, Phương rút điện thoại ra lục tìm trong danh bạ cái tên “Thành ht”. Ngón tay cái liền ấn nút xanh.
- Alo, anh nghe nè Phương.- Sau vài tiếng tí...tít...đầu dây bên kia vang lên giọng trầm trầm mà chắc nịch của anh Thành.
 - Em có chuyện muốn nhờ hội trưởng hội, việc này rất đơn giản...
- Nửa buổi học trôi qua nhanh chóng, đám học sinh vội vã tranh nhau ùa xuống căn tin, trong lớp giờ còn lại vài bóng người.
- Ting! Ting! Ting!
- Điện thoại hắt khê run báo có tin nhắn. Lười nhát mở hộp thư ra xem.
- “Cậu lên văn phòng hội học sinh giỏi nhanh nha. Tôi có việc cần bàn với cậu.”
- Cậu đi đâu vậy Phong?- Vân Anh thấy hắt im lặng cất sách vở vô cặp như có vẻ định đi đâu nên theo quán tính cô lại hỏi hắt.
 - Mình đi có chút việc.
 - Mình đi cùng được không?
 - Không.- Hắt trả lời dứt khoát, không chút do dự.
- Ngay lúc đó, hắt cảm thấy có chút khó chịu với cô và có vẻ như hắt không thích cái cách cô “bám” theo hắt như vậy.
- Chị tên Vân Anh phải không?- Nhân lúc Phong lên gặp hội trưởng hội học sinh giỏi của trường, đàn em Phương nhanh chóng thực hiện kế hoạch.
 - Uhm. Sao em biết chị. Chị đâu có quen em đâu.- Cô nàng tỏ vẻ hơi bất ngờ.
 - Cái đó em nói sau. Giờ chị ra sau trường đi anh Phong đang chờ chị ngoài đó này giờ.
 - Ủa, này Phong nói đi có việc gì đó mà?

- Em không biết. Nhưng anh Phong mới nhờ em gọi chị ra sau trường bảo là có chuyện quan trọng muốn nói với chị ngay bây giờ.

- Ủ. Chị biết rồi. Cảm ơn em!- Vân Anh chẳng mấy may nghỉ ngơi gì, chỉ là cô cảm thấy hơi lạ chút thôi.

Sao cậu ấy không gọi hay hắt tin ình mà lại nhờ người khác gọi nhỉ?

Hay là điện thoại hết pin?”

“Tài khoản hết tiền chẳng?

Mà có khi nào Phong gọi mình ra nói chuyện ấy không nhỉ?- Nghĩ đến đây, cô nở nụ cười tươi men theo hành lang đi ra sau trường.

Còn hắt, sau một hồi nghe hội trưởng nói linh ta linh tinh gì gì đó, điều mà hắt chẳng buồn quan tâm, thì cũng được về lớp. Bước lại chỗ ngồi của mình, nằm dài lên bàn định ngủ nhưng chợt nghĩ đến Băng, hắt liền ngẩng đầu lên, quét mắt qua chỗ của cô nàng thì không còn thấy Băng ở đó nữa. Nghĩ tới chuyện hôm qua hắt liền đứng dậy, đi dọc hành lang nhỏ, dẫn ra sau trường.

- Sao về vội thế.- Vân Anh tới nơi nhưng chẳng thấy ai cả, cô định quay vào thì liền nghe tiếng nói sau lưng.

- Cậu là ai?- Nhìn cô gái lạ đứng trước mặt, Vân Anh liền hỏi.

- Tao là ai không quan trọng. Quan trọng là tao có chuyện cần nói với mày.

Lúc này đây, Vân Anh bắt đầu dự cảm được một sự chẳng lành sẽ đến với mình. Nhưng không vì thế mà cô mất đi sự bình tĩnh.

- Tôi và cậu không quen biết nên chúng ta chẳng có chuyện gì để nói cả.

- Đúng vậy. Tao và mày không quen không biết nhưng chuyện tao muốn nói với mày là chuyện có liên quan đến Phong.

- Liên quan đến Phong?

- Sao? Giờ mày có hứng thú muốn biết tao định nói gì với mày nữa hay không?

- Nếu có liên quan đến Phong thì cậu nói đi. Tôi nghe.

- Trước khi tao nói những điều này, tao muốn biết là mày có cảm tình gì đặc biệt với Phong không?

- Hả, sao cậu...? Mà tôi chẳng có lý do gì để trả lời cậu hỏi của cậu cả.

- Được thôi. Nhưng tao khuyên mày, nếu mày có chút tình cảm gì với Phong thì tốt nhất, ngay bây giờ hãy dừng lại, bởi vì Phong không phải là của mày.

- Hê...hê...hê...Cậu vui tính thật. Vậy Phong là của cậu chắc?

- Tao không đùa đâu. Phong đã có người khác và tất nhiên đó không phải là tao.

- Vậy người đó là ai?

- Là ai thì mày không cần biết. Mày chỉ nên nhớ rằng họ thực sự yêu thương nhau. Nếu mày còn làm vậy thì đừng trách tao vô tình?

- Nhưng tôi...tôi không thể làm vậy được. Tôi sẽ cố đấu tranh giành lấy hạnh phúc ình.

- Mày tưởng mày đang ở đâu mà dám nói vậy hả?- Phương bắt đầu tăng uy khí, ánh mắt cũng sắc lạnh hơn khi nhìn Vân Anh.

- Tôi đã nói rồi. Tôi sẽ chiến đấu vì tình yêu của mình.- Vân Anh có chút e ngại khi đáp lại.

- Hê...Vậy à? Vậy mày có dám hi sinh một thứ để đổi lấy tình yêu của mày không?

- Hi sinh? Tại sao phải hy sinh? Mà hy sinh gì?

- Tay phải ngón tay áp út.- Vừa nói Phương rút trong túi ra một con dao bấm.
- Cô...cô...- Ngay lập tức, nét mặt Vân Anh toát lên vẻ sợ hãi kinh hoàng, miệng lắp bắp nói không nên lời.
- Thế nào, đồng ý không?

“Phải làm sao để xóa hết nước mắt, những yêu thương ngày đầu tiên.

Chẳng đủ dịu dàng để níu bước chân anh...”

Đúng lúc này, tên đàn em Phương gọi tới.

- Alo, chị nghe.
- Cái gì?
- Ủ.

Sắc mặt Phương chợt lắng xuống. Và ngay sau đó, cô cắt dao vào túi, đồng thời giơ tay kia lên cao, đầu ngón trở và ngón cái chạm lại tạo thành hình tròn.

Thấy Phương ra hiệu, Trang liền hiểu ý, vội lên tiếng:

- Đang khúc hay mà sao lại dừng chị. Kiểu này chừng nào mới quay được video hoàn hảo tham gia cuộc thi “cảnh báo bạo lực học đường” của quận đây.

Nghe đến đây, Vân Anh ngớ người, nhất thời chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Phương thấy vậy liền nở nụ cười gượng gạo:

- Xin lỗi cậu ha Vân Anh. Mình đã làm cậu sợ rồi.
- Cậu...Chuyện này là sao?
- À, thật ra thì mình định quay một video để tham gia cuộc thi “cảnh báo bạo lực học đường”. Nhưng mình muốn các nhân vật phải diễn xuất được tự nhiên, do đó mình chọn cậu, một học sinh mới, và chưa biết gì về mình để...
- Ủa. Phương...Vân Anh, hai cậu đang làm gì ở đây vậy?
- À...thì...Thật ra...là không có gì. Không có gì hết. Bọn mình chỉ tình cờ gặp nhau ở đây thôi.- Phương nhanh nhẹn đưa ra lý do.
- Tình cờ?- Hấn nheo nheo mắt vẻ nghi ngờ.
- Ủ. Đúng vậy. Bọn mình tình cờ gặp nhau và đang đứng trò chuyện đó mà.- Vân Anh thấy Phương cũng không có ác ý gì nên cũng đỡ lời cho cô.
- Nhưng cậu và Phương có quen nhau đâu?- Hấn lại thắc mắc.
- Thì đã nói mới quen mà, nhiều chuyện. Còn cậu, ra đây làm gì vậy?- Phương khoanh tay trước ngực liếc xéo hấn.
- Ờ thì...tìm...
- Tìm gì cơ?- Phương vẫn không buông tha.
- Tìm Vân Anh.
- Vân Anh?- Ngay tức khắc Phương quay sang nhìn Vân Anh với ánh mắt khó hiểu.
- Vì Vân Anh là học sinh mới nên mình sợ cô ấy đi lung tung rồi lạc đường.- Hấn bổ sung thêm.

Hấn nói xong thì thấy ai nấy đều im lặng hết, nét mặt mỗi người hình như đang có sự biến đổi theo những chiều hướng khác nhau. Với Vân Anh, như vừa nhận được niềm vui nho nhỏ, đôi mắt cô chợt ánh lên vẻ sung sướng nhẹ nhàng. Riêng Phương, dường như những thắc mắc mà cô muốn hấn giải đáp đang hiện lên ngay một rõ ràng qua cái nhử mảy thật sâu và con người không buồn động đậy mà chỉ chăm chăm về phía

hắn. Thật ra, hắn lo lắng cho Bằng, sợ cô sẽ xảy ra chuyện giống như hôm qua nên mới ra đây, chứ không phải cái lý do bất đắc dĩ mà hắn vừa buộc miệng là tìm Vân Anh.

- Phong! Ra đây! Tôi có chuyện muốn nói với cậu.- Nói rồi Phương bỏ đi trước.

Thấy vậy, hắn quay sang Vân Anh bảo:

- Cậu về lớp trước đi ha. Mình ra đây chút.- Hắn nhìn Vân Anh nói nhanh rồi bước vội theo Phương.

9. Chương 9

- Có chuyện gì cậu nói nhanh đi rồi còn vào học.

- ...

- Sao vậy? Cậu kêu mình ra đây bảo là có chuyện muốn nói riêng với mình mà.

- Giữa cậu và cô ta chỉ tồn tại mối quan hệ bạn bè bình thường phải không ?

- Cô ta?

- Cô gái hồi nãy đấy.

- À, ý cậu là Vân Anh hả?

-Ừ.

- Không, không phải vậy.

- Nói vậy...có nghĩa cậu có tình cảm với cô gái đó.

- Ô hay, cậu nghĩ gì vậy, làm gì có chuyện đó.

- Chứ sao cậu nói giữa hai người không phải là bạn bè bình thường.

- Thì cậu để ỉnh nói hết đã chứ. Chắc cậu không biết. Thật ra... mình với Vân Anh là bạn thân.

- Bạn thân?

- Ờ, mình với Vân Anh thân với nhau từ mấy năm trước.

- Vậy cậu có tình cảm gì, ngoài tình bạn thân với cô ấy hay không?

- Không! Mà sao cậu hỏi vậy?

- Không có gì. Nếu như lời cậu nói thì tôi yên tâm phần nào rồi.

- Cậu nói gì vậy? Chẳng hiểu gì cả.

- Còn chuyện giữa cậu và Bằng sao rồi.

- Giữa mình Bằng không có gì cả. Bằng đã từ chối tình cảm của mình.

-Từ chối? Tôi thật sự không hiểu nổi hai cậu nghĩ gì nữa. Cậu có biết rằng Bằng...

- Phương!- Bằng từ đâu bước ra nét mặt tối sầm, lạnh lùng.

- Nhưng...

- Cậu có còn xem tôi là bạn?- Bằng cắt ngang lời Phương.

- Thôi được rồi, mình không nói nữa. Mình đi trước đây, hai người liệu mà nói chuyện.- Phương ngao ngán thở dài.

Phương là chị hai trường này, là bạn thân với Băng và khá thân với hấn. Mặc dù vậy cô không bao giờ dẫn đàn em đi đánh người vô cớ bao giờ. Vì tính tình nghĩa hiệp, cách sống có trước có sau với mọi người mà Phương được tụi đàn em rất tôn trọng, kính nể và đặt biệt danh cho cô là nữ anh hùng Lương Sơn Bạt. Phương có khuôn mặt xinh xắn, tốt tính, và là một học sinh giỏi. Ngoài ra, cô cũng là một tay võ cừ khôi, về mặt này thì cô và Băng như kẻ tám lạng người nửa cân vậy. Tính Phương rất chừng chặc, biết lo, biết nghĩ cho người khác, nhưng đôi lúc hình ảnh trẻ con vẫn có thể thấy ở con người cô. Mặc dù mang cái mác là “chị hai” nhưng Phương rất bình đẳng với mọi người, thưởng phạt phân minh, khi sai cô không ngần ngại xin lỗi ngay.

Hồi này, cô dùng kế rung cây dọa khỉ nên toàn dùng lời lẽ búa tạ, thêm mắm thêm muối cho hành động của mình trong việc uy hiếp Vân Anh, hòng mong cô sợ mà rút lui. Nào ngờ, sự xuất hiện không mong muốn của hấn làm sự việc biến chuyển theo hướng khác. Nhưng may mà Phương đã chuẩn bị phương án dự trù phòng khi có biến nên mọi việc lúc này xem như chưa có gì xảy ra. Nếu không vì cô bạn thân băng giá kia thì có lẽ Phương cũng chẳng thêm quan tâm để rồi có những lời nói, hành động khác với hình ảnh thường thấy hằng ngày ở cô.

Vài phút sau, trường chỉ còn hai người im lặng đứng nhìn nhau. Hấn chờ Băng lên tiếng, còn Băng thì đợi hấn mở lời.

- Minh...- Hấn và Băng cùng lên tiếng.

- Cậu nói trước đi.- Hấn quay mặt đi bảo.

- Thôi cậu nói trước đi.- Băng nhường.

- Cậu nói trước đi. Minh cũng chẳng có chuyện gì quan trọng đâu.- Hấn không nhìn Băng đáp.

- Được rồi. Minh muốn nói với cậu là mình...

Reng! Reng! Reng! - Tiếng chuông cắt ngang câu nói của Băng.

- Thôi vào giờ học rồi, mà cũng không có chuyện gì quan trọng đâu.

- Vậy thì mình vào trước đây. - Nói xong, hấn dứt tay vào túi quần quay lưng đi thẳng.

Băng nhìn theo dáng hấn, mỗi lúc một xa dần, rồi cô cũng theo chân hấn trở về lớp. Cô định nói rõ với hấn mọi chuyện nhưng dường như có sức mạnh vô hình nào đó cứ ngăn cản cô, không cho cô mở miệng nói ra mọi chuyện.

Hấn đi trước, kế tiếp đó là Băng, hai người kẻ trước người sau vào lớp làm Vân Anh cảm thấy hơi lạ, linh tính mách bảo cô “người này chính là người mà Phương đã nhắc tới”. Nhưng giữa hai con người này đã xảy ra chuyện gì thì cô hoàn toàn không biết được.

Buổi học ịch trôi qua buồn tẻ cuối cùng cũng kết thúc. Ai nấy thở phào nhẹ nhõm, về mặt phơi phới.

Nếu anh gặp em từ đầu có lẽ đã không ai qua bể dâu.

Nếu anh được sống từ đầu vẫn muốn bên em như thời thơ ấu.

.....

Tiếng nhạc chuông bài Tuyết rơi mùa hè của hấn vang lên

- Minh nghe nè.- Hấn bắt máy.

- Mai ư.

- Ủ.

- 11A1.

- Cũng được.

- Ồ.

- Bye.

Hắn chở Vân Anh về nhà rồi ghé mua gói mì ăn đồ chơi. Thấy chưa đến giờ đi làm hắn lấy bài tập ra xử luôn. Hắn làm cực nhanh y như ngồi chếp không cần suy nghĩ gì cả, loáng cái đã xong. Nhìn đồng hồ cũng vừa lúc đến giờ hắn vội thay đồ chạy tới chỗ làm.

Lộp bộp...lộp bộp...

Ầm...ầm...

Lúc hắn mới đi nửa đoạn đường thì bất chợt cơn mưa ào ào kéo đến. Hắn tấp vội vào một mái hiên ven đường. Lẩn trong chen chúc ồn ào của những người tránh mưa, hắn thoáng thấy Băng. Cô im lặng đưa mắt nhìn những làn mưa vẫn chưa thôi nặng hạt, ánh mắt xa xăm buồn. Bỗng cô đưa tay hứng, những giọt mưa như những bước chân bé nhỏ đập vào lòng bàn tay cô rồi vội vàng tan biến. Kế bên cô, người con trai ấy cũng chẳng ồn ào. Đã bao lần, mưa đem đến cho con người ta cảm giác buồn man mác, đã bao lần mưa gọi lên nỗi buồn sâu thẳm trong tâm hồn của ai kia. Và hình như, trong cơn mưa, đâu đó có mùi hương hoa vừa bay qua, thơm thoang thoảng mà tìm không thấy. Đâu đó có chú chim non lạc mẹ hốt hoảng kêu chíp chíp trên cành cây. Có những chiếc lá úa vàng thấm nước rơi vội xuống đường run rẩy.

Trời đã tạnh mưa!

Cô vội vàng lên xe người con trai đó mất hút.

Vội vã hắn phi xe đạp đến chỗ làm, vừa may kịp giờ. Mới thay đồ đi ra, hắn đã thấy bọn hôm qua bước vào quán. Tên tóc đỏ lạnh lùng đi trước theo sau vẫn là tên tóc vàng và tên tóc xanh. Chẳng nói tiếng nào bọn chúng tiếng tới chỗ ngồi hôm qua. Ánh mắt tên tóc đỏ lia một lượt khắp quán dường như đang tìm một ai đó.

- Dạ mấy anh đừng gì ạ.- Hắn tiến đến hỏi.

- Như cũ đi.- Tên tóc đỏ không buồn xem menu đáp.

- Vâng ạ.

- Này cậu!- Định quay vào buồng nước ra thì hắn đã nghe tên tóc đỏ gọi lại.

- Dạ! Có gì không anh?

- Cho anh hỏi cô bé hôm qua giờ có ở đây không. Anh có chuyện muốn gặp cô bé một lát.

Nhớ lại sự việc vừa xảy ra cách đây hai bốn tiếng ngay tại nơi này, định bụng bảo không, nhưng nghĩ lại hành động của tên tóc đỏ lúc đó, hắn đáp:

- Dạ cậu ấy trong kia ạ.

- Cậu có thể nhắn giùm với cô bé ấy là anh muốn gặp một chút được không.

- Dạ được ạ!

Ban đầu, cô không chịu ra nhưng nghe hắn nói vài câu sau đó cô cũng gật đầu đồng ý.

Vừa nhắc thấy bóng của cô, tên tóc đỏ dường như nở nụ cười nhẹ nhưng rất nhanh đã vội xóa.

- Kêu tôi ra đây có chuyện gì không.- Như làm mặt lạnh hỏi.

- À! Tôi nói thẳng luôn. Hôm qua hai thằng em tôi vô lễ, xúc phạm em mong em bỏ qua cho bọn nó. Anh đã về dạy dỗ chúng nó rồi, chúng nó không dám làm vậy nữa đâu.

Liếc nhanh sang hai tên tóc vàng và tóc xanh cô suýt nữa bật cười thành tiếng nếu không kịp thời kìm chế lại. Hai tên này bị tên tóc đỏ dạy dỗ kiểu gì mà mặt mũi biến dạng méo mó, trông thảm hại vô cùng.

- Dạ...! Em thành thật xin lỗi chị, mong chị bỏ qua.- Hai tên đồng thanh nói to, làm nơi đây một lần nữa gây sự chú ý của mọi người.

- Uhm. Chuyện đã qua rồi thôi đừng nhắc lại làm gì. Tôi cũng xem như chưa có chuyện gì xảy ra, hai cậu liệu mà cư xử phải phép với mọi người.

- Dạ vâng!

- Thôi không có chuyện gì nữa tôi vào trong có chút việc.
- Á!- Mới quay nửa người định bước thì cô bị tên tóc đỏ nắm tay kéo lại.
- Xin lỗi! Em có đau không? Tôi chỉ định đưa cái này cho em.- Vừa nói tên tóc đỏ vừa đặt một bó hoa hồng thật đẹp vào tay Như.

10. Chương 10

Thoảng ngỡ ngàng, Như tròn mắt nhìn tên tóc đỏ. Cô không biết nên từ chối hay cảm ơn nhận lấy. Cô cứ đứng như vậy đến khi tên tóc đỏ đi khuất sau cánh cổng cô mới giật mình trở về thực tại.

- Ôi đẹp quá! Lãng mạn như phim Hàn vậy. Ước gì mình được như cô ấy!- Một cô gái trẻ cùng làm với Như xuyết xoa.
- Nè, bà thích tui cho bà luôn đó.
- Thôi khỏi. Người ta tặng bà chứ có cho tui đâu.
- Người cần mà không tặng, người tặng mà không cần.- Cô bạn tiếp tục chọc Như.
- Bà nói vậy ý gì?
- Ý gì, ý gì, ai biết ý gì mà hỏi ý gì. Tự bà hiểu rõ hơn ai hết mà.
- Thôi hai thím này, lo làm việc đi còn đứng đó mà tám hoài.- Gã quản lí thấy vậy chen vô.
- Mà nãy giờ tôi thấy hết trơn rồi nhen.- Tay quản lí bỗng dừng mặt hình sự.
- Dạ thấy gì ạ?- Như ngơ ngác.
- Cậu ta được đấy. Theo con mắt không lé nhìn người của tôi thì con người cậu ta không phải như bề ngoài người ta thấy đâu, cậu ta để ý em rồi đấy, Như ạ.- Gã quản lí nói nhỏ đủ Như nghe.
- Anh đang nói ai vậy hả?
- Trời, ngoài anh chàng tóc đỏ hồi nãy còn ai vào đây nữa.
- Em vào làm đây, không nói với anh nữa.- Như tìm cách đánh bài chuồn.
- Không tin à? Coi kìa, còn có thư nữa kìa, tôi nói có sai đâu.- Gã vẫn không buông tha Như.

Tưởng như gã quản lí nói đùa nhưng khi xem bó hoa Như thấy có mảnh giấy gấp đôi được kẹp vào nằm hơi sâu trong đám hoa đỏ rực.

Tò mò, cô lấy mảnh giấy ra đọc.

Chào em

Tên tôi là Đặng Nhật Duy. Chúng ta có thể làm bạn được không. Bên dưới là số điện thoại của tôi.

0945234876

- Sao...Tôi nói đúng không?
- Nhìn cậu ta cũng đẹp trai ra phéch nhỉ, rằng cậu ta không bị hô, miệng hình trái tim, mũi thẳng, mắt sâu chỉ có điều răng hơi vàng chắc uống cà phê nhiều.- Gã không tha Như.
- Anh thích thì đi theo người đó đi đứng đây làm gì.- Gã quản lí đùa dai quá làm cô hơi bực.
- Tôi chỉ đùa chút thôi. Mà ông anh họ cô biết chắc cũng ủng hộ như tôi nhể?
- Anh...

- Thôi thôi xem như tôi chưa nói gì.- Gã quản lí thấy sắc mặt Như đỏ lên vội rút lui.
- Thôi em đi làm đây, không nói với anh nữa.- Như hạ giọng, xụ mặt một đồng đi vào trong.
- Còn cậu nữa.- Thấy hấn đang bưng nước ra cho khách nhìn cô cười cười cô gắt

Cô bực quá đem bó hoa quăng vào thùng rác có chút tiếc nuối. Dù sao, một cô gái mới lớn lần đầu được người ta tặng hoa nên ít nhiều cũng có chút rung động, chút hạnh phúc xen lẫn cảm giác sung sướng nhẹ nhàng.

Hấn quen với công việc rồi nên làm nhanh nhẹn hấn và ít mệt hơn, ca làm của hấn lẳng lẳng trôi đi nhanh chóng. Mãi mê làm, hấn dường như quên ý niệm thời gian. Chỉ khi Như gọi hấn về, hấn mới nhìn đồng hồ thì đã thấy 9h5' rồi.

- Đi ăn gì đó không Phong? Mình đói rồi.- Mới dắt xe ra cổng định vọt thì hấn nghe Như rú.
- Giờ cũng muộn rồi, mình về đây.- Hấn ngoái đầu lại nhìn Như đáp.
- Đi đi mà, đi chút thôi, mình hứa đấy.
- Khi khác đi.
- Nếu cậu không đi thì mình nhịn đói luôn.
- Cậu rủ ai khác đi đi, đến giờ mình về rồi.
- Còn ai nữa đâu, họ về hết trơn rồi. Mà giờ chắc cậu cũng đói rồi nhỉ.
- Không! Mình không đói.

Ọc ọc ọc...- Vừa nói xong bụng hấn biểu tình một tràng làm hấn đỏ mặt xấu hổ muốn chui xuống đất luôn.

- Zậy mà nói không đói à, đi với mình. Cậu mà không đi mai đừng nhìn mặt mình nữa.- Như giả vờ dỗ hấn.
- Chắc, thì đi vậy.- Chịu thua hấn đành lặng lẽ đạp xe sau cô.
- Đạp nhanh lên, lên đây đi với mình cho zui làm gì mà lủi thủi một mình vậy.
- Đi hàng hai vi phạm luật an toàn giao thông thì sao!- Hấn viện cớ.
- Hứ! Không muốn thì thôi, đừng có viện cớ giờ luật này luật nọ ra.

Hấn không nói gì, chỉ lắc đầu chịu thua cô nàng này.

Kít...

Xe chạy khoảng trăm mét thì gặp một quán hủ tiếu, Như dừng lại tấp xe vào lề đường, hấn thấy vậy cũng bước xuống theo sau.

- Cô ơi cho cháu 2 tô hủ tiếu.- Như nói to với bà bán hủ tiếu khi chưa ngồi ẩm chỗ.
- Cô ơi tính tiền.- Giọng nói bàn kế bên vang lên.

Nghe giọng nói quen quen, hấn quay sang và lại một lần nữa bốn mắt ngỡ ngàng chạm nhau. Bỗng lại ngồi chung với người con trai đó và họ lại vội vã biến mất như cơn mưa vừa tạnh lúc chiều.

Trái đất đúng là tròn thật.- Hấn lẩm bẩm rồi thở dài.

- Có chuyện gì vậy Phong?- Thấy hấn như vậy cô tò mò hỏi.
- Không có chuyện gì đâu.
- Đây phần của hai cháu đây.- Đúng lúc đó, bà chủ bưng hai tô hủ tiếu bay khói nghi ngút tới.
- Dạ con cảm ơn!- Hấn và Như đồng thanh.
- Bắt chước.- Như trêu hấn.
- Bắt chước gì?- Hấn không hiểu Như nói gì.

- Thì tui cảm ơn, cậu cũng bắt chước cảm ơn theo.

- Trời!- Hấn lắc đầu chào thua cô nàng.

- Thôi ăn đi ông tướng.

Lúc ăn, hấn im lặng ăn không nói tiếng nào mặc cho Như như con chim họa mi líu lo líu rít luôn miệng.

- Nè! Cậu làm gì mà như tượng vậy? Rủ cậu đi ăn mà câm luôn này giờ, hổng thích nói chuyện với mình à.- Để phá cục băng im lặng này giờ Như thăm dò.

- Chuyện gì.- Hấn thờ ơ.

- Thiếu gì chuyện để nói.

- Vậy chuyện gì mới được chứ?

- Ví dụ, cậu hỏi mình gần đây chỉ có một trường cấp ba thôi, cậu học trường nào mà trước giờ chưa gặp dù chỉ một lần chẳng hạn.- Như gợi ý.

- Ờ.

- Ờ gì.

- Thì câu hỏi đó trả lời đi.

- Nói chuyện với cậu mệt thật. Nè nghe đây, mình sống ở Biên Hòa mới chuyển về đây chỉ mấy ngày à, chưa có bạn. Buồn quá mình nhảy vô quán ông anh họ làm phục vụ cho bớt chán. Ban đầu ổng hổng cho vì sợ ba mẹ mình biết nhưng rồi mình năn nỉ gây lối cuối cùng ổng cũng phải gật đầu. Mới chuyển về nên mình không muốn học ngay, chơi vài ngày cái đã, mình đã tìm hiểu rồi dưới đó học trước trên này nên nghỉ vài buổi cũng hổng sợ mất kiến thức...

Thấy hấn lơ đãng nhìn ra ngoài đường Như dừng câu chuyện hỏi hấn:

- Nè này giờ cậu có nghe không đấy.

- Có.- Hấn cộc lốc.

- Mà cậu học lớp nào zậy.

- 11A1.

- Ồ! Cậu học ban khoa học tự nhiên cơ à? Mình thì học ban xã hội.

- Muộn rồi mình về đây.

Ngồi một lát, thấy cô cũng vừa xử xong tô hủ tiếu, hấn đứng dậy gọi bà chủ tính tiền.

- Gì mà vội thế?

- Muộn rồi.

- Vậy cậu về cẩn thận.

- Ờ, cậu cũng vậy.

—

Hôm sau, Vân Anh vẫn cùng hấn nhẹ nhàng trên chiếc xe đạp đến trường. Cô dần dần đã định hình được đối thủ nặng kị với mình nên càng quyết tâm hơn trên bước đường giằng lấy trái tim hấn.

- Chị Phương!- Đứng trên lầu ba nhìn xuống sân trường vẻ mặt trầm ngâm,

Phương hơi giật mình khi đàn em gọi.

- Chuyện gì?- Vẫn hướng ánh mắt xuống sân trường Phương hỏi.

- Chị Phương! Em vừa nhận được tin, lão Trung sẽ chuyển sang trường mình. Ngoài ra băng ả Thy cũng đồng loạt kéo sang.

- Em nói sao. Có phải cái lão mà bỏ bằng đi theo ả Thy không hồi cấp hai không?
- Dạ đúng ạ! Mà sau đó không lâu sau lão ta bị con hồ ly đó đá nên mối quan hệ hai người đó khá mâu thuẫn.
- Em đoán được vì sao lão chuyển qua trường mình không?
- Em nghĩ có một lí do, đó là chị Băng.
- Ồ. Ngoài lí do đó ra thì giờ chị cũng không nghĩ được nguyên nhân nào khác.
- Em nghĩ con hồ ly đó đánh hơi lão chuyển qua trường mình vì lí do gì nên nên tìm cách phá đám. Mà đám đàn em của con đó cũng không ít đâu chị, với lại râu ria của nó cắm sẵn bên trường mình rắc rắc khắp nơi nên em sợ...
- Em sợ gì? Sợ chị không đối phó lại bọn nó à?
- Ý em không phải vậy. Em chỉ sợ bọn chúng sẽ gây không ít khó khăn cho chúng ta thôi.
- Em đừng lo! Chúng ta tuy không nhiều người, nhưng mỗi người đều có bản lĩnh riêng, cái này gọi là binh quý ở tinh chứ không quý ở nhiều, bên mình đủ sức ăn đứt đám ô hợp bên đó.
- Em thắc mắc không biết mục đích cuối cùng của con hồ ly ấy là gì nhỉ?
- Giành địa bàn.
- Sao? Bọn chúng dám?
- Chị chỉ đoán vậy thôi, em nhớ cho người theo sát nhất cử nhất động của bọn chúng để kịp thời báo chị biết.
- Dạ vâng! Mà chị nè chúng ta có nên tuyển thêm đàn em không.
- Tạm thời cứ như vậy để xem bọn chúng làm gì nào.

11. Chương 11

Thy lúc này đã trở thành một đàn chị có số má, trong tay khá đông đàn em. Vì Thy sinh ra trong một gia đình rất giàu có nên đa số đàn em theo cô chỉ lợi dụng vì được ăn uống, chơi bởi tới bến mà không không phải xì ra đồng nào, còn Thy chịu bỏ tiền ra để được cái tiếng chị hai.

Một lúc sau.

- Chị Thy mình chuyển qua lớp nào vậy.
- Thì để xem thử đã, nhưng chắc mình không học chung lớp với lão Trung rồi.
- Sao vậy chị.
- Thì lão ta học ban tự nhiên mà, mày không chịu động não à.
- À! Em quên mất.
- Thôi đi kiểm cái phòng ông hiệu trưởng cái đã.

Tại phòng hiệu trưởng.

- Hai cậu đưa bảng điểm trường cũ tôi xem thử nào.
- Dạ! Đây ạ!

Xem lướt qua ông hiệu trưởng đầu hói phán:

- Được đây! Vậy hai cậu cùng học A1 rồi.

- Dạ vâng!

- Hai cậu đợi chút.

- Alo. Cô Hương à! Có 2 học sinh mới sẽ chuyển vào lớp cô nữa đó.

- Cô lên nhận học sinh mới nhanh đi.

- Thôi cô lên nhanh, tôi cúp máy đây.

Nói chuyện điện thoại xong, ông hiệu trưởng đầu hói quay sang bảo hai học sinh mới:

- Hai cậu đứng đây đợi chút.

- Vâng.

Cốc cốc

- Vào đi.

- Dạ thầy gọi em.

- Cô Hương, cô dẫn hai học sinh mới về lớp đi.

- Dạ thế còn...

- Lại hỏi có đủ tiêu chuẩn không chứ gì, cái này cô không phải lo tôi đã xem qua rồi, hai cậu này cũng khá đấy, cô không tin thì cứ lấy xem.

- Dạ thôi ạ.

Nói rồi cô quay sang nói với hai học sinh mới.

- Hai em theo cô đi về lớp.

- Dạ chào thầy em đi.

- Chị Thy nhìn kìa.

- Nhìn gì.

- Lão Trung đi với 2 người nào nữa kìa.

- À, tao thấy rồi.

- Đẹp quá.

- Cái gì đẹp.

- Anh ấy đẹp quá.

- Mà nói ai đó.

- Cái anh đi cùng lão Trung kìa, anh ý đẹp trai chết đi được.

- Mắt mày sáng hơn cú vọ rồi đó, thấy trai đẹp là y như rằng con người của mày muốn nhảy ra ngoài luôn vậy... Nhưng mà anh đó đẹp trai thiệt.- Thy cố tỏ ra bình tĩnh nhưng nhịp đập trái tim cô ngày càng nhanh. Có phải tiếng sét ái tình đã đánh trúng cô rồi?

- Kìa kìa, phòng hiệu trưởng kìa.

- Còn đứng đó nói nữa à, mau đi coi học lớp nào.

Tại lớp 11a1.

- Hai em đứng đây, chừng nào cô gọi thì hãy vào.- Cô giáo quay sang bảo hai học sinh mới.

- Cả lớp đứng dậy.- Vì hô to khi vừa nhắc thấy bóng cô giáo.

- Thôi các em ngồi xuống đi.

Đợi cả lớp im lặng cô tiếp:

- Hôm nay, lớp lại có thêm hai học sinh mới chuyển đến, có gì các em hãy giúp đỡ các bạn ấy nha.

- Hai em vào đi.- Cô quay ra cửa nói to.

Hai học sinh vừa bước vào làm cả lớp nháo nhào:

- Woa, ẹp chai tóa.

- Chụt...chụt...hà...hàng ngon, hàng ngon, tao duyệt.

- Ke ke... lớp mình lại có thêm hai hoàng tử nữa. Công nhận học lớp này không uổng phí cuộc đời, giờ tao có chết cũng mãn nguyện rồi.

- Các em trật tự chút nào.- Cô thấy lớp nháo nhào nãy giờ nên giở mặt hình sự.

- Hai em giới thiệu bản thân đi.- Cô quay sang bảo hai học sinh mới.

- Dạ vâng!

- Chào các bạn! Mình tên Đỗ Minh Trung, mong các bạn giúp đỡ nhiều.- Trung hơi lạnh lùng bước lên nói vừa đủ nghe.

- Chào các bạn! Mình tên Hoàng Đại Nam, mình mới chuyển đến đây sống nên chưa có nhiều bạn, mong mọi người giúp đỡ nhiều.- Nam giới thiệu xong thì nở nụ cười tươi khoe hàm răng trắng sáng, làm mấy cô nàng trong lớp lại một phen đứng hình mơ mộng.

Tuấn giáo sư chống tay lên cằm ra vẻ nghĩ ngợi phán:

- Mỗi lần có hotboy, hotgirl chuyển về lớp nào thì y như rằng sắp có lũ lụt sắp xảy tại ra lớp đó không bằng, nhìn cảnh tượng ke chảy ròng ròng của mấy ông bà mà thấy gớm.

Một bạn nữ đột nhiên lên tiếng:

- Ủ. Có lũ để chảy trôi ông đi luôn cha rồi. Đúng là cái đồ giáo sư gay.

- Nè...nè...Bà ăn nói cẩn thận. Tui gay hồi nào hả?

- Nếu không gay sao trước giờ tui không thấy ông thích ai cả.

- Tui thích ai phải bảo cho bà chắc, đồ nhiều chuyện.

- Ông mới là đồ nhiều chuyện ý...Lêu...Lêu...

“Bịch...bịch...bịch”

Cô Hương gõ gõ bàn nhẵn mặt:

- Im lặng! Các em ồn quá đấy!

Rồi cô lên giọng:

Còn có chuyện này nữa cô nói luôn. Hồi sáng cô vừa nhận được tin bạn Sang đã chuyển trường, vì rất gấp nên không báo trước các em được, bạn ấy nhắn các em thông cảm cho bạn ấy.

- Vì vậy lớp ta giờ có hai chỗ trống, một là cạnh Băng, hai là ngồi vào chỗ bạn Sang để lại. Trung, Nam hai em muốn ngồi chỗ nào.- Cô tiếp

- Cho em ngồi cạnh Băng được không cô? Dù sao trước kia em và bạn ấy cũng từng là bạn.- Trung nhìn về phía Băng năn nỉ cô.

- Em ngồi chỗ bạn Sang để lại cũng được ạ!- Nam vui vẻ nhận chỗ còn lại.

- Thôi được rồi. Các em về chỗ ngồi đi rồi chúng ta bắt đầu học.

Băng vẫn lạnh lùng không biểu hiện cảm xúc gì ra ngoài. Ánh mắt cô vẫn nhìn ra cửa sổ, cô không quan tâm mọi người xung quanh thế nào, mọi chuyện sẽ ra sao. Nhưng từ khi Trung xuất hiện thì lòng cô trào lên một loạt cảm xúc. Đầu tiên là bất ngờ rồi những kí ức ủa về làm cho Băng như sống lại cảm giác hai năm trước, nhưng nhanh chóng nó bị dập tắt bởi sự băng giá khi mà lòng tin cô dành cho Trung như hòn than hồng đã lụi tàn từ lâu.

Vì sao cậu ấy lại quen Băng chứ? Phải chăng giữa hai người chỉ tồn tại cái gọi là bạn bè hay còn gì khác?...- Trong khi đó Phong liên tục bị mấy câu hỏi giày vò

Reng! Reng! Reng!- Tiếng chuông báo hiệu giờ giải lao như phao cứu sinh cho đám học trò sau buổi học căng thẳng.

Nam quay xuống thấy hần nhìn ra cửa sổ thì gọi:

- Phong đi căn tin với mình không?

Phong không trả lời, chỉ gật đầu nhẹ rồi bỏ sách vở vô cặp.

- Cậu quen với cậu ta à?- Vân Anh thấy hần nhận lời Nam nên hỏi.

- Uhm.- Phong nhích môi nhẹ.

- Ủa sao lại quen? Cậu ta mới chuyển đến đây sống mà.- Vân Anh lại thắc mắc.

- Bạn thân trước kia.- Vẫn cộc lốc hần bước ra khỏi chỗ ngồi.

- À! Tức là bạn thân trước khi gặp mình.- Cô hiểu ra.

- Cho mình đi cùng với Phong.- Cô lại bám lấy Phong.

Trên đường đi xuống căn tin ai cũng xuýt xoa trước vẻ đẹp của ba người. Nam đi tới đâu nở nụ cười tươi tới đó làm mấy nàng ôm mộng mơ tưởng, mắt hình trái tim. Vân Anh thì làm mấy chàng chảy máu mũi vì đi mà cứ ngoảnh cổ lại nhìn người đẹp nên hậu quả là đâm đầu vào tường, còn hần vẫn giữ im lặng nhưng với vẻ đẹp lạnh lùng cũng đủ giết chết hàng trăm cô.

Tìm một bàn trống trong căn tin, ba người vừa đặt mông xuống thì đã nghe tiếng Phương sau lưng:

- Phong! Băng đâu? Sao không rủ Băng đi cùng luôn.

Hần im lặng.

- Vậy hôm đó hai người vẫn chưa nói chuyện gì sao, Băng chưa nói gì với cậu à.

Hần ngược nhìn Phương bằng ánh mắt khó hiểu.

- Biết ngay mà. Ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.- Không để hần kịp nói gì, Phương nắm tay kéo hần ra một góc nói hết mọi chuyện của Băng.

Hần chỉ im lặng nghe mà đi từ ngạc nhiên này đến bất ngờ khác. Hóa ra người con trai đi cùng với Băng mà hần thấy không phải người yêu cô mà là anh họ, một người rất thân với Băng, rất yêu quý Băng. Phương còn nói rõ cho hần biết cái người mà đã làm Băng thay đổi từ một cô bé vui vẻ hay cười nói thành một tảng băng lạnh lùng khó gần, không ai khác đó chính là Trung, người mà sáng nay vừa chuyển vào lớp hần. Và Phương cũng không quên kể lại những lời tâm sự của Băng, nói rõ lí do vì sao cô không chấp nhận làm bạn gái cậu.

Hóa ra mấy ngày nay mình hiểu lầm Băng à?

Mình thật ngốc, sao mình lại không nhận ra sớm chứ.

Mình xin lỗi, mình đã không hiểu cậu mà còn trách cậu nữa chứ.

Hần tự trách bản thân.

- Nếu cậu không biết cách giữ lấy thì sẽ mất Băng đấy. Cậu biết mình giờ nên làm gì rồi chứ? Tôi đi trước đây.- Phương lắc đầu chán nản bỏ đi.

Hắn vẫn đứng đó suy nghĩ về những điều Phương nói.

Thấy hắn đứng im như tượng Vân Anh bước đến vỗ vai hắn:

- Cậu sao thế Phong? Có chuyện gì à?
 - Không!- Hắn lắc đầu tạm gác những suy nghĩ đó bước tới chỗ Nam.
- Nam thấy hắn vừa ngồi xuống liền hỏi:
- Các cậu nói chuyện gì mà lâu thế, mà cái cô bé hồi nãy kéo cậu đi đâu rồi?
 - Vài chuyện thôi. Cậu quan tâm Phương à?
 - À thì ra cô bé ấy tên Phương.
 - Chị hai trường này đấy!- Hắn nói thêm.
 - Cái gì! Chị hai á! Cậu nói đùa hay nói giỡn vậy Phong?
 - Không tin thì thôi.
 - Chị hai gì mà xinh quá vậy mà.
 - Cậu rủ tôi ra đây chỉ nói chuyện này thôi à.- Phong hơi bực cái thằng bạn thân thấy gái là sáng mắt lên như sao.
 - Thôi thôi, được rồi, các cậu ăn gì mình kêu.

12. Chương 12

Suốt buổi học, không nói tiếng nào, Trung lấy hết can đảm bắt chuyện với Băng:

- Băng cậu vẫn khỏe chứ?
- Cậu có nghe mình nói không?
- Cậu...

Băng không nói, không rằng, lạnh lùng đứng dậy rời chỗ ngồi bước ra khỏi lớp. Trung thấy vậy nhanh tay chụp lấy tay cô nín lại:

- Băng...
- Buông ra.- Băng gằng từng tiếng.
- Cậu...- Trung nói không nên lời khi nhìn vào ánh mắt Băng lúc này.

Trung như không tin vào mắt mình. Băng không còn là Băng của ngày xưa nữa, bàn tay cậu lạnh buốt khi chạm vào tay Băng, hơi lạnh chạy dọc sống lưng đi khắp cơ thể. Băng bỏ ra ngoài, chẳng biết đi đâu cô lại vòng ra sau trường. Sau khi nói rõ mọi chuyện với Phong, Phương định vào lớp nhưng đúng lúc đó thấy Băng đi ra sau trường. Thấy vậy Phương lấy máy gọi cho Phong:

- Cái gì? Cậu vẫn còn ở căn tin à?
- Tôi đã nói rõ với cậu rồi, cậu còn không mau đi tìm Băng.
- Nếu còn kéo dài tình trạng này tôi e rằng Băng sẽ tổn thương nhiều hơn nữa đấy.
- Băng nó vừa mới ra sau trường. Cậu ra nhanh đi.

Bị Phương mắng ột trận hắn như chợt tỉnh, vội vàng nói với Nam mình có việc đi trước rồi nhắm hướng phía sau trường mà chạy như ma đuổi, mặc kệ ai nhìn gì nói gì.

- Băng! Cậu đâu rồi?- Vừa tới nơi chưa kịp thở hắt đã dáo dác tìm cô.

Tựa lưng vào gốc cây ngẩng đầu lên nhìn mấy chú chim, nghe tiếng hắt gọi cả đàn bay mất, Băng cũng từ từ hướng ánh mắt về phía hắt.

Hắt cũng đã thấy cô, hắt tiến lại gần, cô vẫn đưa ánh mắt vô hồn nhìn hắt.

Hai mét...

một mét...

rồi nửa mét...

Hắt bất ngờ quỳ xuống ôm chặt lấy bờ vai bé nhỏ của cô miệng nói lời xin lỗi.

- Xin lỗi. Mình xin lỗi cậu...

- Buông ra.- Băng vẫn lạnh lùng.

- Đừng mà! Đừng đối xử với mình như vậy mà. Mình biết tất cả mọi chuyện rồi, cậu đừng tự lừa dối bản thân nữa.

- Buông...- Giọng Băng yếu ớt.

- Mình biết mình có lỗi với cậu nhiều lắm, hãy ỉn cơ hội để chăm sóc, quan tâm cậu nha.- Hắt cắt ngang lời Băng.

Băng dồn sức đẩy thật mạnh hắt ra:

- Sao cậu không chết đi đồ ngốc? Sao cậu lại không hiểu tôi chứ? Sao cậu lại đi cùng người con gái khác bỏ tôi một mình? Cậu có biết cảm giác lúc đó của tôi thế nào không hả?

- Mình biết lỗi rồi mà.

- Cậu là đồ đáng ghét, đồ tồi.- Vừa nói Băng vừa đánh thật mạnh vào ngực hắt.

- Ồ. Mình đã đồ tồi, còn cậu là đồ đáng ghét.

- Đáng ghét?

- Cậu cũng làm mình đau chỗ này lắm chứ bộ.- Vừa nói hắt vừa đưa tay lên ngực.

- Mình làm gì mà cậu đau chỗ đó.

- Còn phải hỏi à? Ai bảo cậu đi với người con trai khác chi, lại còn cười nói với người đó nữa chứ.

- Nhưng đó là anh họ mình mà.

- Anh họ...? Mà ai bảo cậu không nói sớm.

- Cậu ghen à?

- Ghen? Ai thèm ghen chứ.

- Còn chuyện cậu và cô bé gì gì đấy hôn ngay trước mặt tôi, chuyện đó tính sao đây.- Băng giả bộ làm dữ.

- Thì do sự cố thôi mà, đâu phải mình cố ý đâu, bỏ qua ỉn đi.- Hắt xịu mặt năn nỉ.

- Không.

- Thôi xem như mình có lỗi với cậu, bây giờ cậu muốn mình làm gì để chuộc lỗi này đây.

- Được rồi, giờ cậu chỉ cần thành thật kể với tôi mọi chuyện không được giấu bất cứ điều gì.

Băng im lặng nghe hắt kể một hồi.

- Cậu có tình cảm với Vân Anh không?- Đợi hắt kể xong Băng dò hỏi.

- Không.

- Thật chứ.
- Cậu nhìn thẳng vào mắt mình, câu trả lời nằm trong đó.
- Cậu thấy gì chưa.
- Rồi.
- Thấy gì.
- Ghèn.
- Hả.
- Mình nói mắt cậu toàn ghèn không kia.
- Nè đừng đùa nữa. Cậu không tin mình sao?- Hấn đeo bộ mặt nạ lạnh lùng vào.
- Mình tin, mình tin mà.- Thấy vậy cô không đùa nữa
- Có phải Phương nói cho cậu biết mọi chuyện không?- Cô tiếp tục dò hỏi.
- Không phải đâu.
- Cậu tưởng mình ngốc à, chuyện này chỉ một mình Phương biết không phải cậu ta thì ai vào đây nữa. Mình mới thử cậu chút mà cậu lại dối mình, cậu làm mình thất vọng quá.- Băng giả vờ quan trọng hóa vấn đề.
- Không phải vậy đâu, thì đúng là Phương nói ình biết. Nhưng mình giấu cậu chỉ vì sợ cậu trách Phương mà thôi. Dù sao cũng nhờ cậu ấy mình và cậu mới cắt đứt sợi dây hiểu lầm mấy ngày qua mà.
- Uhm. Thôi vậy.
- Băng.- Hấn nghiêm túc.
- Vâng.
- Cậu nhìn lại một lần nữa, nhìn sâu vào mắt mình đi rồi mình sẽ hỏi cậu một câu. Băng không nói gì chỉ từ từ đưa mặt sát mặt hấn chỉ cách khoảng 10cm
- Rồi cậu hỏi đi.- Băng nhích về vị trí cũ.
- Mình hỏi cậu: “Cậu có tin, mình đã thích cậu từ lâu rồi không?”
- Mình tin.
- Vậy cậu có thể đồng ý làm bạn gái mình không?
- Mình...mình...- Băng ấp úng quay mặt đi.
- Thôi mình biết rồi, cậu không cần phải trả lời đâu.- Hấn thất vọng.
- Cậu biết rồi ư? Hay thật! Cậu biết gì chứ?
- Rất cục trong trái tim cậu không có chỗ ình chứ gì?
- Sao cậu dám khẳng định như thế?
- Thì khi mình hỏi cậu ấp úng không trả lời được còn gì.
- Chỉ vậy thôi sao?
- Uhm.
- Mình không biết những cái khác cậu giỏi cỡ nào nhưng trong những chuyện này cậu có biết cậu rất ngốc không?
- Sao nói mình ngốc?- Hấn chẳng hiểu gì cả.
- Còn phải hỏi à? Mình ấp úng chưa trả lời vì mình là con gái cậu hiểu không?

- Thì có ai bảo cậu là con trai đâu. Mà là con gái thì sao?- Bằng càng nói, hấn càng chẳng hiểu.
 - Mình tức chết với cậu mất. Nghe nè, vì mình là con gái nên mấy chuyện này ngại, lúng túng là đương nhiên. Chẳng lẽ cậu muốn mình đứng lên hét to với thế giới rằng mình cũng thích cậu, và mình đồng ý làm bạn gái cậu hả đồ ngốc.
 - Vậy có nghĩa là cậu đồng ý hả?- Hấn mừng rỡ.
 - Chẳng lẽ không à.- Bằng mệt mỏi.
- Phù...cuối cùng cũng xong.- Phương này giờ quan sát tất cả mọi chuyện. Cô thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười nhẹ nhàng bước đi khi nhiệm vụ hoàn thành.
- Chờ mãi chẳng thấy Phong quay lại, Vân Anh hơi lo định đi tìm Phong. Nào ngờ mới định đứng dậy thì nghe sau lưng vang lên tiếng một người lạ:
- Chào hai bạn! Mình có thể ngồi chỗ này được không?- Vừa nói cô ta vừa chỉ vào chiếc ghế bên cạnh Nam.
 - Ừ. Bạn cứ tự nhiên.- Nam thoải mái.
 - Mình có chuyện đi trước đây. Chúc các cậu ăn ngon miệng.- Vân Anh lịch sự.
 - Uhm.- Nam gật đầu.
 - Cảm ơn.- Cô gái lạ cũng gật nhẹ.
 - Cô hồi này là bạn gái cậu à?
 - Không! Sao cậu lại hỏi thế?
 - À! Do mình thấy cậu và cô ta ngồi chung nên cứ tưởng.
 - Mình mới chuyển trường sáng nay sao có bạn gái nhanh vậy được.
 - Vậy à. Mà cậu tên gì thế?
 - Mình tên Nam. Còn cậu.
 - Mình tên Thy. Rất vui khi được làm quen với cậu.
 - Ừ. Mình cũng vui khi được làm quen với một cô nương xinh như cậu đây.
 - Á...- Thy bất ngờ la thất thanh khi có nước gì đó bay thẳng vào lưng cô
- Lửa nóng trong người cô vừa bị ai đó nhen lên, vội quay phắt lại đằng sau Thy thấy một cô bé đang nằm sấp tay vẫn cầm cái bát, nét mặt toát lên sợ hãi khi trông thấy bộ mặt Thy lúc này. Định bụng sẽ kéo cô bé dậy cho vài cái bạt tai cùng lời cảnh cáo sắc mùi tanh tưởi nhưng sức nhớ Nam đang ngồi đây nên cô nháy mắt ra hiệu đàn em. Còn mình thì vội đeo mặt nạ từ bi vào cổ hạ giọng sao cho nhẹ nhàng nhất có thể:
- Bạn có sao không? Sao bạn lại bắt cấn như thế. Bạn có bị trầy xước chỗ nào không, để mình xem nào.- Vừa nói Thy vừa giả vờ đỡ cô bé dậy, quan tâm xem xét có bị sao không.
 - Mình...mình...mình không sao. Xin lỗi mình đã làm bẩn áo cậu. Mình thành thật xin lỗi, mình thật sự không cố ý.- Cô bé ngạc nhiên trước sự biến đổi nhanh chóng trên khuôn mặt của Thy.
 - À... không sao, lần sau cậu nhớ cẩn thận một chút là được.
 - Nhưng áo cậu toàn mùi nước mắm không kia.- Nam này giờ quan sát giờ mới lên tiếng nhắc Thy.
 - Á! Mình quên, mình đi thay đồ đây. Lần sau gặp nhé.- Mãi mê đóng kịch Thy quên mất mình vừa dùng nước mắm thơm miễn phí.
- Nói xong Thy vội vàng biến mất. Một tên đàn em Thy từ từ tiến lại đỡ cô bé dậy, tiếp tục diễn nốt vở kịch đàn chị mình để lại:
- Ủa... Cậu sao lại nằm ở chỗ này làm tớ tìm này giờ. Coi kìa quần áo bẩn hết trơn rồi. Thôi đi với tớ, ra kia rửa tay chân, quần áo nhanh lên, gần vào tiết rồi đó.

Cô bé quá đỗi ngạc nhiên khi một người lạ nói là bạn mình, lại còn quan tâm nữa chứ. Cô mở to mắt, miệng cứ đơ vì quá sốc chẳng nói được gì mặc cho tên đàn em Thy nắm tay kéo đi.

Nam thì tưởng thiệt nên cậu vẫn ngồi ăn nốt phần còn lại và sau đó thông thả đi vào lớp.

13. Chương 13

Trong lúc đó, bọn đàn em Thy sau khi kéo cô bé ra một góc sau trường thì nhanh chóng chúng xé toạc mặt nạ khó chịu này giờ phải đeo.

- Xử nó sao đây chị?- Một tên đàn em bước lên hỏi tên thân cận Thy.

- Chị hai nói tụi mình xử nhẹ nhẹ và cảnh cáo nó thôi.

Nói xong, ả bước lên nắm cổ áo cô bé táng một phát thật mạnh làm cô bé thấy chín mặt trời, hàng ngàn vì sao lấp lánh bay xung quanh đầu mình.

- Mà biết vì sao mà bị đánh không con kia?

- K...h...ô...n...g.- Cô bé khó khăn mở miệng đang đau điếng.

- Được. Mà không biết thì tao nói ày biết.

- Thứ nhất, mà dám cả gan đổ nước mắt lên người chị hai.- Ả vừa nói vừa cho cô bé cái bạt tai muốn nổ đom đóm.

- Thứ hai, nhìn cái mặt “con nai vàng ngơ ngác quật chết bác thợ săn” của mà tao thấy ngứa mắt quá.- Nói xong ả lại táng cô bé một cái thật mạnh vào má bên kia.

- Dừng lại! Các người làm gì vậy.

Hắn và Băng thấy ồn ào ở một góc sau trường nên đến xem thế nào. Nghe tiếng hắn mấy tên đàn em Thy đều quay phắt lại.

- Rút đi chị, không thì to chuyện đó.- Tên đàn em khuyên ả.

- Uhm.- Ả gật đầu.

Rồi quay sang cô bé vẫn còn nằm dưới đất, ả nghiêng răng hàm dọa:

- Chuyện hôm nay, mà mà hé răng nửa lời thì tao đảm bảo mà không sống nổi ở cái trường này đâu.

- Rút nhanh.- Rồi ả quay sang đám đàn em.

Khi hắn và Băng chạy tới thì bọn chúng đã biến mất. Cô bé vẫn nằm im dưới đất. Thấy vậy hắn tiến đến đỡ cô bé dậy. Băng cũng chạy lại giúp hắn phủi cát đất bám đầy quần áo, tóc tai cô bé. Hắn bất ngờ khi nhận ra cô bé chính là Tuyết Như, người cùng làm phục vụ ở quán cà phê với hắn.

- Tuyết Như, sao lại là cậu.- Hắn bất ngờ.

Băng lúc này cũng kịp nhận ra tên Tuyết Như mà hắn gọi chính là cái cô bé đã cướp đi firt kiss của hắn lúc ở quán cà phê.

- Mình...mình... không sao.

- Thế này mà nói không sao à!- Vừa nói hắn vừa chỉ vào má Như vẫn còn hằn năm ngón tay.

- Sao cậu lại bị bọn chúng đánh vậy?- Băng hỏi.

- Không có gì! Các cậu đừng quan tâm.- Như không muốn nói.

- Cậu nói gì vậy. Cậu không xem mình là bạn à?- Hắn bực.

- Không. Tất nhiên mình xem cậu là bạn nhưng...
- Thôi... có thể cậu ấy có điều khó nói thì sao.- Băng giải vây cho Như.
- Được rồi. Mình không nói chuyện này nữa.
- Để mình đưa cậu đi rửa tay chân, giờ cũng sắp đến giờ vào lớp rồi.- Băng liếc đồng hồ giục Như.
- Mình tự đi được... Cậu có thể chỉ giùm mình nhà vệ sinh chỗ nào không?
- Ừa. Cậu không biết nhà vệ sinh chỗ nào sao.- Băng ngạc nhiên.
- Uhm. Mình mới học buổi đầu tiên ở trường này nên chưa biết.
- Nói vậy là cậu cũng là học sinh chuyển trường hả.
- Uhm.
- Thôi mình đi.
- Phong cậu về lớp trước đi. Mình đưa cậu ấy đi rồi về sau.- Băng quay sang bảo hấn.
- Ồ. Nhớ cẩn thận đó.
- Uhm.

Reng! Reng! Reng!- Tiếng chuông lại giục đám học sinh vào tiết.

Vân Anh nãy giờ tìm hấn nhưng chả thấy. Định bước về lớp nhưng cùng lúc đó hấn đi vào cô chạy lại nắm lấy tay hấn hỏi tới tấp:

- Nè. Nãy giờ cậu đi đâu hả?
- Sao mình gọi hoài mà không nghe máy?
- Cậu nói đi có chuyện. Thế có chuyện gì vậy?
- Cậu hỏi như vậy ai mà trả lời được, có gì từ từ nói nào.- Hấn trầm giọng
- Rồi được rồi, cậu nói đi.
- Nói gì cơ?
- Thì trả lời những câu hỏi mình vừa hỏi đó.
- Thôi được. Nãy mình đi có chuyện thật. Còn chuyện gì thì mình không thể nói với cậu được. Còn việc cậu gọi mình mà mình không nghe máy chắc là do mình để chế độ im lặng nên mình không biết cậu có gọi đó thôi.
- Cậu không tin mình nên không muốn nói chứ gì.
- Đây là vấn đề không phải tin hay không tin, mỗi người có những tâm tư riêng mà, mình chỉ nói vậy thôi, cậu trách mình cũng được, mình vào lớp đây.
- Phong...cậu...đáng ghét.- Vân Anh vùng vằng vào lớp theo.

Trung nãy giờ vẫn ngồi trong lớp, đầu gục lên bàn im lặng. Cậu không biết giờ mình phải làm gì, cậu biết cậu đã sai, sai rất nhiều khi làm Băng tổn thương để giờ đây trái tim cậu phải chịu sự đau đớn. Cậu đã suy nghĩ rất nhiều trước khi quyết định chuyển trường về đây. Cậu đã dự định trong đầu mình phải làm những gì để mong Băng tha thứ và quay lại với cậu. Nhưng khi nhìn thẳng vào mắt Băng dường như có một luồng sức mạnh khủng khiếp lấn áp đầu óc cậu, làm cậu không điều khiển được mình nữa. Nhưng cậu quyết sẽ không bỏ cuộc, cậu tự hứa với bản thân sẽ đưa được trái tim Băng quay trở về vị trí ban đầu vốn có của nó.

- Phong! Cậu đi đâu nãy giờ mà Vân Anh phải chạy đi tìm vậy? - Nam thấy Phong đi vô lên tiếng hỏi.
- Thì mình nói với cậu rồi. Mình đi có chút chuyện mà.
- Hình như cô nàng rất lo cho cậu đó. Có phải Vân Anh thích cậu rồi không nhỉ.

- Cậu đừng nói vậy, mình với Vân Anh hoàn toàn là bạn thôi, không hơn không kém.
- Làm gì mà cậu phản ứng dữ thế. Mà nếu cô ấy thích cậu thật thì có sao đâu, Vân Anh thích cậu đâu có nghĩa là bắt buộc cậu phải thích lại cô ấy đúng không nào?

- Ồ, cũng đúng.

Cô này giờ đã nghe thấy hết những lời dứt khoát của hấn, cô im lặng đứng như trời trồng.

Điều cậu nói có thật không Phong, giữa hai chúng ta chỉ mãi mãi tồn tại tình bạn thôi sao, không hơn không kém à."

"Không! Mình không chấp nhận như vậy đâu, mình sẽ làm cậu thích mình, cậu là của mình thôi, Phong à Vân Anh cố gắng lấy lại vẻ tươi tỉnh bước về chỗ ngồi, quay sang nở nụ cười với hấn nhưng ánh mắt hấn lại gắn chặt ở lối ra vào rồi, hấn đang chờ Băng về. Đôi mắt đen xám nồng ấm, đôi môi khẽ nhích nở nụ cười nhẹ khi nghĩ về chuyện hồi này.

- Nè. Cậu bị gì mà ngồi cười một mình vậy?- Vân Anh hích cánh tay hấn hỏi

- À không! Không có gì!

- Sao thầy mãi mà chưa vào lớp nhỉ?- Vân Anh thắc mắc.

- Ồ. Đợi chút nữa chắc thầy vào thôi.

Vừa nói dứt lời thì hấn thấy một người bước vào nhưng không phải là thầy giáo mà là Băng. Cô nàng đã kẹp đeo bộ mặt lạnh lùng vào, từ từ nhẹ nhàng bước về chỗ ngồi không gây một tiếng động nào.

Mười phút trôi qua, thầy vẫn chưa lên lớp, đám học sinh ồn ào nhốn nháo như cái chợ, mấy bà tám tùm năm, tum bầy buồn đưa lê bán đưa chuột không ngừng nghỉ. Mặc cho Vi lớp trưởng la hét khản cổ nhưng chẳng ăn thua gì đám nhà lá lăm mồm này.

- Thầy vào, thầy vào kìa- Thăng Thành la to.

Rất nhanh, không khí lớp im lặng lạ thường, không một tiếng động nhỏ, giờ cây kim rơi xuống cũng không sợ không nghe thấy.

1s 2s 3s...5s...10s đứa nào cũng ngơ ngác, nhìn ra ngoài cửa vẫn không thấy bóng thầy, đồng loạt mấy mươi cái đầu đều quay về thăng Thành mặt đờ đờ sát khí như muốn hỏi mày nói thầy đâu sao không thấy hả thăng kia?

- Nó lừa mình tui vậy, cho thăng cờ hó này một trận đi anh em.- Thăng Kiên trán đỏ kêu gọi.

- Tao nói thật mà.- Thăng Thành thanh minh.

- Đâu...Ông đâu sao tao hồng thấy.

- Ông đây nè.

Nghe tiếng quen quen thăng Kiên quay sang bắt gặp ánh mắt của ông thầy, nó vội đưa bộ mặt cún con ra cười hí hí:

- Dạ thầy! Em chào thầy.

- Tôi có chuyện lên lớp muộn một chút đã ồn ào như vậy rồi sao.

- Dạ không ạ! Không phải ồn ào mà là thảo luận ạ.

- Thôi ông ngồi xuống đi, đứng nói nữa tui cho vào sổ ngồi bây giờ.

Thầy đảo mắt một lượt khắp lớp rồi hỏi:

- Hình như lớp ta hôm nay có bạn mới chuyển vào phải không?

Vi lớp trưởng vội đứng lên trả lời:

- Dạ vâng ạ! Sáng nay có hai bạn mới chuyển vào nữa ạ.

- Đâu? Bạn nào đâu? Đứng dậy tôi xem nào.

Nghe vậy Nam và Trung đồng loạt đứng dậy.

- Hai cậu lấy vở lên kiểm tra bài.

Trời! Ma mới cũng không tha.- Nam nhủ thầm.

- Hai cậu lên ghi tất cả các thì đã được học, dấu hiệu nhận biết, cách dùng,...

- Nhớ ghi kĩ kĩ, không được sơ sài đó.- Thầy nhắc thêm.

Đây là yêu cầu cơ bản, quá dễ đối với học sinh lớp này. Nam ghi liền một mạch hết nửa bảng, trong khi đó bên phía trung này giờ chỉ có một câu duy nhất mình sai rồi, mình xin lỗi cậu. Cậu có thể tha thứ ỉn không?

- Này cậu kia. Cậu ghi gì vậy. Cậu có nghe tôi nói gì không hả?- Ông thầy tức giận.

Trung im lặng. Dường như chẳng nghe thầy nói gì, cậu chỉ biết làm theo trái tim cậu mách bảo. Lí trí cậu chẳng điều khiển nổi trái tim nhỏ bé của cậu được nữa, cậu không biết mình đang làm cái quái gì.

Ông thầy nhìn Nam nhẹ nhàng bảo:

- Em về chỗ đi.

Rồi quay sang Trung tăng volume hết cỡ:

- Còn cậu kia, bước ra khỏi lớp ngay.

Trừ Băng và Phong, cả lớp chẳng hiểu Trung muốn viết câu đó gởi đến ai hay là điều gì khác.

Trung không nói gì lặng lẽ bỏ đi, nhưng đi đâu bây giờ. Thấy hàng ghế đá mát rượi bóng cây cậu bước đến mỗi một nằm xuống, khép chặt hàng mi. Đêm qua cậu không hề chớp mắt nên giờ mới nằm xuống thì cậu đã thiếp đi lúc nào chẳng hay.

14. Chương 14

Reng! Reng! Reng!

Tiếng chuông vô tình đánh thức giấc mơ dài của cậu. Trong cơn mơ, cậu thấy mình và Băng rất hạnh phúc nhưng sự đời nào thì trái ngược biết bao.

- Cậu lại đi cùng Vân Anh à.- Băng khoanh tay tựa lưng vào tường hỏi.

- Ừ. Cậu ấy nói đi với mình cho zui.- Hấn thành thật

- Thôi mình về trước.- Dứt khoát Băng chào tạm biệt đi trước

- Này, cậu sao thế. Hay là...

- Phong về thôi.- Vân Anh vừa lúc đó đi tới cắt ngang câu nói của hấn.

- Ờ. Đợi mình lấy xe đã.

Nói rồi hấn đi nhanh vào nhà xe lấy xe.

- Úi! Tôi xin lỗi.- Trung cầm đầu đi như chạy không nhìn phía trước trước nên đâm trúng Vân Anh.

- Nè. Cậu sao thế. Mắt cậu cắt trong tử rồi à.- Vân Anh thấy điệu bộ Trung như vậy sáng giờ nên chọc.

- Cậu có sao không, để tôi đỡ dậy.- Vừa nói Trung vừa nắm lấy tay cô kéo dậy.

- Á! Đau!- Vân Anh kêu ré lên.

- Hả? Gì đâu?- Trung không hiểu gì.
 - Tay cậu...nắm tay mình chặt quá.- Vân Anh chỉ chỉ vô tay mình.
 - À. Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý.- Trung thật thà.
 - Mà tôi chỉ cố tình chứ gì.- Vân Anh tiếp tục chọc.
 - Tôi không cố ý thật mà, cho tôi xin lỗi nhen.
 - Ủa. Tôi có lỗi à?- Cô vẫn không tha cho cậu.
 - Không! Sao cậu nói vậy?- Trung ngơ ngác.
 - Nếu tôi không có lỗi vậy cậu xin tôi làm gì, tôi lấy gì mà cho cậu.- Nói xong cô ôm bụng cười.
 - Thôi không đùa nữa. Tôi xin lỗi. Tôi về đây.- Nói rồi Trung chuồn thẳng.
- Vân Anh thấy thú vị anh chàng này. Nhớ lại những biểu hiện sáng nay của cậu ta cô thắc mắc:
- Phải chăng cậu ta bị thất tình? Có lẽ đúng rồi nhỉ? Nhưng mà cậu ta thất tình ai mới được chứ? Chẳng lẽ lại là...
- Vân Anh, cậu đứng đó làm gì vậy? Về thôi!- Hấn cắt đứt dòng suy nghĩ của cô
 - Ồ. Chờ mình chút.- Cô chạy lại chỗ hấn đợi.
 - Nè ông kia! Ông đi với người đẹp bỏ tôi lại một mình sao?- Nam thấy vậy hỏi.
 - Không. Cậu thì đi...à Phương.- Hấn thấy Phương sắp ra cổng trường gọi to.
 - Gì thế Phong?- Phương quay lại thấy hấn hỏi.
 - Cậu thuận đường chở giùm Nam về nhà mình được không?
 - Hả? Tui chở á.- Phương chỉ ngón tay vào mình ngạc nhiên.
 - Nè Phong ông có uống nhầm thuốc không đó. Tui đường đường là một đấng nam nhi sao lại để ột cô em chân yếu tay mềm chở chứ. Sau này tui còn mặt mũi nào nhìn mặt mọi người nữa hả.- Nam nhăn mặt.
 - Nè ông kia! Ông nói ai chân yếu tay mềm hả?- Phương làm mặt dữ
 - Á! Mình nói nhầm, hi hi. Dù sao tôi cũng là con trai nên để tôi chở cho.- Nam cười cười nói
 - Ông có biết nhà tui chỗ nào không mà giành chở. Tạm thời ông kiếm cái mo cau đeo vào hay chạy gấp ra ngoài kia mua kem chống dị mà thoa đi.- Hấn cười nói.
 - À. Suýt chút quên nữa. Mai nay cậu tự lấy xe mà đi hen. Mình đi chung với Nam rồi.- Rồi hấn quay sang bảo Vân Anh.
 - Nhưng... Tại sao cậu đi chung với Nam?- Vân Anh thắc mắc.
 - Thì là cậu ấy mới chuyển đến đây sống, ba mẹ cậu ấy lại ở nước ngoài nên cậu ấy sẽ ở tạm nhà mình một thời gian.
 - Ủ. Được rồi.- Cô hơi buồn khi biết không cùng đi chung với hấn nữa.
 - Cậu lên đi, tớ về còn có việc nữa.- Hấn giục Vân Anh.
 - Cậu còn không chịu để Phương chở à.- Hấn quay sang hỏi Nam.
 - Thôi được.- Nam giả vờ không chịu nhưng được đi chung xe với Phương cậu rất vui, khê mỉm cười.
 - Nể mặt ông Phong tui mới chở đấy, chỉ lần này thôi đấy.- Chờ Nam ngồi lên Phương nói.
 - Mà nè Phong. Bằng đâu?- Không thấy Bằng Phương hỏi.
 - Cô ấy về trước rồi.
 - Thật là...

- Thôi về.

Thy thấy Phương đi chung với Nam, cô tức tối ra mặt

Nam là của tao, mày muốn giành Nam với tao thì đừng trách- Thy tự nhủ

Tại nhà hân.

- Nam! Chìa khóa đây, cậu nhớ khóa cửa khi muốn đi đâu nha. Giờ mình đi làm rồi.- Hân thấy Nam từ nhà tắm bước ra bảo.

- Hả? Cậu đi làm? Cậu làm gì? Ở đâu? Giờ đi à?- Nam làm một lè.

- Ồ. Giờ mình đi, khoảng 9h mình về, mình làm phục vụ ở quán cà phê gần đây. Có gì cậu gọi ình.

- Cho mình đi theo được không? Ở nhà zầy thì chán chết.

- Sao được. Mọi người ai nấy làm việc hết trơn. Cậu tới chơi một mình à, với lại mình nghĩ không nên đâu.

- Sao lại không nên? Hay là mình xin vào làm chung với cậu.

- Cậu là công tử làm mấy chuyện này làm gì. Ba mẹ cậu biết liệu họ có đồng ý không?

- Thì cậu trước kia cũng như mình bây giờ thôi. Mình làm được mà, ba mẹ mình ở nước ngoài có ở đây đâu mà lo.

- Thôi được rồi, để mình hỏi anh quản lí xem còn chỗ trống nào không, sắp xếp cậu vô làm.

- Uhm.

- Thôi đi kéo trễ

15. Chương 15

- Alo, chị Phương.

- Chị nghe.

- Mấy đứa đàn em của mình vừa bị tụi con Thy chặn đánh chỗ XX.

- Sao lại bị bọn nó quất.

- Nghe mấy đứa kể lại là đang ăn kem, bọn chúng vào kiểu như cố ý gây chuyện với mình rồi lấy cớ đập tụi bên mình.

- Em dặn mấy đứa không được làm càn, để chị xem mọi việc thế nào đã.

- Dạ vâng.

- Thôi giờ chị có việc rồi, có gì fone chị.

- Dạ.

Đêm Sài Gòn, đèn điện giăng đầy khắp ngõ ngách như hàng ngàn con đom đóm đang treo mình lơ lửng giữa không trung. Ban ngày ồn ào náo nhiệt như thế nào chẳng biết nhưng cứ mỗi lần đèn đường, nhà hàng, quán cơm,...bắt đầu bật thì Sài Gòn lại thêm một nét buồn nhẹ trên gương mặt mà sâu thẳm ở góc khuất nào đó và chỉ một ai đó mới cảm nhận, mới thấy được điều này.

- Sao, cậu thấy cậu có thể làm được này đấy chứ?- Nhân lúc giải lao giữa giờ, hân bưng đĩa cơm đến ngồi bên Nam hỏi:

- Tất nhiên rồi. Mặc dù mình chưa bao giờ phải đi phục vụ người khác nhưng làm thế này mới biết bát cơm chan nước mắt, ngụm nước pha mồ hôi là ra sao. Để xứng danh với cháu ngoan Bác Hồ mình vẫn làm cùng với cậu, như thế mình càng ngày càng nhiều kinh nghiệm sống, trải đời hơn, rồi ai cũng như mình thì thế giới này sẽ tốt đẹp hơn, rồi gì gì đó nữa mình chưa nghĩ ra, hi hi.
 - Cậu vẫn là năm nỏ về làng như xưa, đúng là giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời mà.- Hấn lắc đầu.
 - Mà cậu sống một mình như vậy, ba mẹ cậu không sợ cậu sẽ ăn chơi hư hỏng sao.
 - Hi hi. Mình lớn rồi. Mình cũng biết nghĩ chứ bộ. Cậu làm như chỉ mỗi cậu là thanh niên cứng không bằng.
 - Thôi cậu ăn nhanh đi còn làm việc nữa, khách bắt đầu vào đông rồi kìa.
 - Mà nè Phong.
 - Gì? Cậu nói đi.
 - Cái cô bé tên Như đó hình như thích cậu rồi thì phải.
 - Đừng nói bậy. Lại cái kiểu thầy bói xem voi à?
 - Không, mình nói thật đấy. Qua cử chỉ, biểu hiện, điệu bộ của cô bé mình đoán là thế.
 - Thôi cậu đừng đoán mò nữa, mình và Như chỉ là bạn thôi hoàn toàn không có gì khác đâu.
 - Hay là cậu đã có người khác rồi?
 - Sao cậu lại hỏi thế?
 - Thì cách cậu trả lời, rồi phản ứng của cậu nói lên điều đó.
 - Là sao?
 - Cậu nhớ lúc sáng ở lớp không. Mình cũng hỏi cậu như thế và cậu cũng trả lời như hồi nãy.
 - Vậy thì sao?
 - Theo mình nếu cậu chưa có thì cậu sẽ trả lời không mạnh mẽ, tuyệt tình kiểu như hoàn toàn không có gì khác đâu, cậu hiểu chưa.
 - Ờ.
 - Vậy cậu thừa nhận rồi à?
 - Ờ.
 - Ai vậy?
- Hấn im lặng.
- Cậu không muốn nói thì thôi.
 - Bằng.
 - Bằng? Có phải người lạnh lùng ngồi cùng bàn với Trung không.
 - Ờ.
 - Cô ấy công nhận đẹp thật như lạnh quá. Mình mới chuyển vào mà đã cảm thấy vậy rồi huống chi người khác.
 - Mà nè. Cậu có số của Phương không?- Sực nhớ đến hình bóng làm tim cậu xao xuyến Nam vội hỏi:
 - Có. Để làm gì?
 - Thì ỉnh số cô ấy đi.
 - Cậu thích người ta rồi à?
 - Không biết nữa nhưng chắc là vậy.

- Thích thì nói thích, còn không thích thì thôi, cái gì mà không biết.
- Cậu không biết đâu, có những lúc người ta tưởng là thích nhưng đó chỉ là cảm giác nhất thời, cũng có lúc người ta tưởng mình yêu rồi nhưng thật ra không phải vậy.
- Cậu có vẻ am hiểu mấy chuyện này nhỉ.
- Tất nhiên rồi, dù sao mình cũng từng trải qua mấy chuyện này mà.
- Nói vậy có nghĩa là cậu đã từng...?
- Đúng vậy.

Như nhăn mặt nói xen vào:

- Phong, cậu làm gì ngoài này vậy? Làm mình tìm nãy giờ.
- Coi kìa, sao không tìm mình mà tìm cậu ta vậy?- Nam cười cười
- Mình tìm ai kệ mình, không liên quan tới cậu.
- Thôi, hai người này, mà cậu tìm mình có chuyện gì vậy Như.
- À. Cho cậu cái này.
- Bánh ít?
- Ủ. Bánh ít Bình Định chính gốc đây, cậu ăn thử xem thấy thế nào.
- Không có phần mình sao?- Nam nhăn mặt.
- Không!- Như dứt khoát.
- Cậu chưa ăn bánh ít bao giờ à?- Hấn hỏi Nam.
- Ăn rồi nhưng toàn là hàng chợ, chưa biết bánh ít Bình Định bao giờ.
- Zậy thì ăn thử đi. Không phải tự dưng mà có tên gọi bánh ít lá gai Bình Định đâu.
- Nè nè, mình cho cậu sao cậu không ăn lại đem cho người khác.- Như nghe hấn nói vậy chen vô.
- Cái này mình ăn rồi, còn Nam chưa ăn mà. Mà sao cậu ình mà không có phần Nam.
- Thì tại mình...mình muốn cho ai là quyền của mình cậu thắc mắc làm gì.
- Ờ.
- Thôi mình đi vệ sinh chút, hai cậu ngồi chơi.

Hấn đi rồi, Như cũng không muốn ngồi lại làm gì nên vài câu qua loa rồi đi vào làm việc.

16. Chương 16

Lại kết thúc một ngày khá vất vả.

- Sài gòn về đêm đẹp thật hả Phong? Đẹp hơn nơi mình sống lúc trước. Đúng là một thành phố hiện đại, cái gì cũng tốt, cũng đẹp hơn chỗ cũ của mình.- Nam hít thở nhẹ không khí đêm Sài Gòn ngoảnh cổ bảo hấn.
- Ờ. Nhưng không phải trăng Liên Xô nào cũng tròn hơn trăng nước Mỹ, đâu phải đồng hồ Thụy Sĩ nào cũng chạy đúng hơn đồng hồ Liên Xô đâu.
- Ủ. Cậu nói cũng đúng, mỗi nơi có mặt tốt mặt hạn chế riêng, đâu chỗ nào hoàn hảo tuyệt đối được đâu.
- Ủ. Cũng giống như con người vậy.

- Phong nè.
- Gì vậy?
- Cậu yêu Băng và cô ấy cũng yêu cậu thì cậu hãy cố giữ chặt cô ấy, nhưng đừng chặt quá vì Băng còn có khoảng trời riêng, không gian riêng, cậu nhớ lấy điều đấy.
- Ủ, cảm ơn cậu.
- Mà cậu ngủ có hay tè dầm, ngứa hay chảy ke không đó.- Hấn chọc Nam.
- Nè, không có chuyện đó đâu nhen.
- Tưởng cậu có mấy cái tật đó, mai mình nói cho Phương biết.
- Cậu mà bịa chuyện nói xấu mình trước mặt Phương là chết với mình đấy. Mà cậu dám làm như vậy thì mình sẽ nói với Băng như những gì cậu nói với Phương.- Nam thách.
- Chứ cậu có gì tốt để mình nói nào.
- Sao lại không có, nhiều là đằng khác, này nhé nào là đẹp trai, học giỏi, hiền lành, gia cảnh tốt vậy đã đủ chưa.
- Ủ. Cậu tốt nhiều mặt nhưng cậu nên nhớ Phương có không ít vệ tinh đâu đấy và cậu chắc cũng biết lí do vì sao một cô gái xinh đẹp, học giỏi như Phương lại không có bạn trai chứ.
- Uhm. Mình có thể đoán được, chắc là chị hai của trường, không thân với một thằng con trai nào ngoại trừ cậu. Rồi chắc cô nàng kén chọn lắm phải không?
- Uhm. Chắc cậu nói dung. Nhưng theo mình nghĩ cô nàng chưa nghĩ tới chuyện có bạn trai hay nói đúng hơn là cô nàng chưa thích ai.
- Mà thôi, nếu cậu thích Phương thật thì mình sẽ giúp. Dù sao mình cũng thân với cô nàng mà.- Hấn vỗ vỗ vai Nam nói.
- Ủ. Cảm ơn cậu.

Sài Gòn lại bị ánh mặt trời buổi ban trưa đốt nóng hừng hực, rồi những cơn nắng tắt vội vàng, thay vào đó cơn mưa bất chợt ào ào kéo đến xua tan cái oi bức, khó chịu. Đêm về, bộ mặt “thành phố không ngủ” lại được phủ bởi ánh đèn điện đa màu nhiều sắc như bộ áo mới long lanh, hào nhoáng. Ở nơi đây, những hoạt động ban đêm cũng không kém sôi động như ban ngày. Cứ như vậy giai điệu này đã quá quen thuộc với người dân nơi đây.

Sài Gòn là thế!

Nắng sáng tràn vào căn phòng làm Nam cựa cựa một hồi cũng tỉnh giấc.

- Sống ở đây một thời gian rồi cậu thấy như thế nào?- Hấn đứng tựa lưng vào lan can hỏi Nam khi thấy cậu từ nhà vệ sinh đi ra.
- Không vấn đề gì.- Vừa nói Nam vừa bước tới chỗ hấn.
- Cậu và Băng sao rồi?
- Vẫn như vậy.
- Không có tiến triển gì sao?
- Thì vẫn gặp mặt nói chuyện hàng ngày, cậu muốn tiến triển gì nữa.
- Ý mình là cậu chỉ dừng lại ở việc thích Băng thôi sao.
- Không biết nữa, chuyện gì đến rồi sẽ đến.

- Còn Vân Anh, mình thấy cô nàng có vẻ rất quyết tâm đấy. Nếu cậu đã có Băng rồi nên giữ khoảng cách đúng mực với Vân Anh không thì hiểu lầm này nọ mệt lắm.
 - Ủ. Nhưng theo cậu mình có nên nói rõ với Vân Anh không.
 - Mình nghĩ là cậu nên nói dứt khoát đi để tránh tình trạng cô nàng nuôi hy vọng ngày càng lớn dần rồi khi thất vọng sẽ đau khổ hơn đấy.
 - Nhưng mình sợ nói ra rồi tình bạn bấy lâu nay giữa hai đứa mình...
 - Cậu lo vậy cũng đúng thôi. Nhưng không còn cách nào đâu Phong.
 - Ủ. Chắc vậy.
 - Thôi không nói mấy chuyện này nữa. Hôm nay chủ nhật cậu có định đi đâu chơi không Nam?
 - Biết chơi đâu giờ, đâu có ai rủ mà đi.
 - Sao không gọi Phương xem sao, chắc Phương rảnh đó.
 - Nhưng hình như cô nàng không hứng thú mấy khi đi chơi với mình. Lần trước nếu cậu không đi cùng chắc gì Phương đã đi, giờ cậu bảo mình mình đi thì cô nàng chắc sẽ viện cớ à coi.
 - Thì cậu gọi thử đi, chưa gì đã bị quan như thế rồi.
- Nếu anh gặp em từ đầu có lẽ đã không ai qua bể dâu
 Nếu anh được sống từ đầu vẫn muốn bên em như thời thơ ấu...
- Tiếng nhạc chuông quen thuộc của hân vang lên.
- Mình nghe nè Băng.
 - Sao?
 - Hồi nào?
 - Ủ.
- Tít...tít..tít...
- Phương gặp tai nạn rồi.
 - Hả?
 - Đi nào.- Nói xong hân cùng Nam vội vã chạy ra bắt taxi.
- Tới nơi hân vội vàng túi tờ 200k cho bác taxi không cần biết đủ hay thiếu vội vàng nhảy xuống xe chạy đi tìm phòng.
- Băng! Phương sao rồi?- Thấy Băng ngồi trước cửa phòng bệnh hân hỏi.
 - Cậu ấy bị đụng xe và bị gãy tay và trầy xước một số chỗ.
 - Sao Phương lại bị đụng xe vậy?
 - Có người cố ý hại Phương.
 - Hả? Ý cậu là cậu ấy bị người khác tông? Cậu thấy mặt người đó không?
 - Không. Hồi sáng Phương hẹn mình ăn. Mình tới trước ngồi đợi cậu ấy. Phương đi tới cách mình còn khoảng 100m thì đột nhiên có một xe áp sát rồi một người giơ chân đạp mạnh. Còn hậu quả thì cậu thấy rồi đấy.
 - Để chút nữa hỏi Phương thử xem sao.
 - Bác sĩ! Bạn cháu có sao không ạ?- Hân thấy ông già đeo kính dẹt chai mặc đồ trắng đi ra vội chạy lại hỏi.

- Cô cậu yên tâm, cô bé chỉ bị gãy xương tay phải và trầy xước một số chỗ thôi. Vết thương không đáng ngại, các cô cậu đừng lo, cô bé được đắp bột băng bó rồi chờ một thời gian sẽ khỏi thôi.
- Vâng cảm ơn bác sĩ. Giờ mấy cháu có thể vào được chứ bác bác sĩ.
- Ủ. Nhưng nhớ đừng đùa giỡn làm động đến vết thương.
- Vâng.
- Cậu thấy sao rồi?- Hấn mở cửa bước vào vừa đi tới giường Phương nằm vừa hỏi.
- Ổn cả. Không vấn đề gì.
- Công nhận cậu lì thiệt, lúc té xuống tay gãy rồi mà mặt vẫn bình thản. Cậu gần giống Quan Công rồi đấy.- Băng bước đến ngồi cạnh Phương.
- Mình là hậu duệ của ông mà.- Phương cười cười nói.
- Bị thế mà vẫn còn cười được à. Mà nghe Băng nói có người cố ý hại cậu à?- Hấn lắc đầu rồi hỏi.
- Uhm.
- Cậu thấy mặt hai tên đó không?
- Không.
- Nè Nam! Sao cậu này giờ không nói tiếng nào vậy? Mọi ngày cậu mồm mép tép nhảy lắm mà.- Hấn thấy Nam im này giờ thấy lạ nên hỏi.
- Băng nháy mắt với hấn rồi viện cớ:
- Mình với Phong ra ngoài có chút việc, hai người ngồi nói chuyện đi ha. Lát nữa mình và cậu ấy quay lại.
- Hấn chưa kịp hiểu ý Băng thì đã bị cô nàng nắm tay lôi đi.
- Cánh cửa vừa mới khép lại hấn vội hỏi:
- Ủa. Có chuyện gì vậy Băng.
- Cậu ngốc thật, cậu không thấy Nam lo cho Phương này giờ sao. Mình ra ngoài tạo điều kiện cho họ nói chuyện chớ chẳng lẽ cậu muốn làm kì đà cản mũi à.
- Ủ. Mình thật là ngốc. Vậy mà cũng không nghĩ ra, nhưng giờ đi đâu đây.
- Ra ghế đá kia ngồi lát, chút nữa vào.
- Ồ. Đi nào.
- Hấn nắm lấy bàn tay Băng, siết chặt lại. Những ngón tay đan vào nhau tạo nên cảm giác ấm áp và bình yên đến lạ. Nhìn nhau không nói một lời nhưng mùa xuân đã trở lại trong con người họ.
- Tại phòng bệnh.
- Tay thì gãy, mặt mày tay chân trầy hết. Chắc đau lắm Phương nhỉ ?- Nam trầm nghĩ.
- Cậu thấy đỡ hơn chưa.- Nam lên tiếng mở lời.
- Ủ. Mình đỡ nhiều rồi. Cảm ơn cậu quan tâm.- Phương vẫn giữ khoảng cách với Nam.
- Cậu nhớ ăn uống đầy đủ theo chỉ dẫn bác sĩ để mau lành vết thương nha.
- Thấy cậu quan tâm như vậy Phương tỏ vẻ không thích:
- Mình lớn rồi không phải con nít, cậu không cần phải bận tâm mấy chuyện đó đâu, cảm ơn đã quan tâm.
- Ồ. Lần sau đi xe cậu nhớ cẩn thận hơn.
- Ủ. Biết rồi.
-

Tại quán bar Chagall.

- Sao rồi.
- Dạ! Em làm theo như lời chị dặn rồi ạ.
- Kết quả?
- Em đập nó ngã xuống đường, chắc ít nhất cũng gãy tay gãy chân gì đó.
- Thôi zậy là được rồi, bước đầu xem như đã thành công.
- Đây là phần thưởng cho hai tụi mày- Vừa nói ả vừa rút hai phong bì đặt lên bàn.
- Dạ, cảm ơn chị hai.
- Thôi, tao cần yên tĩnh chút tụi bây biến đi.
- Dạ.

17. Chương 17

Sáng nay Phương đón taxi đi học, tới trường vừa bước xuống xe đi được vài bước:

- Chị Phương! Tay chị sao zậy.- Tụi đàn em thấy Phương đến trường với cánh tay băng bó ngạc nhiên hỏi:
- Không có gì. Chỉ bị té xe chút thôi.
- May là chị không sao.
- Uhm. Thôi vào lớp nào.

Phương đi trước, vẫn dáng vẻ, vẫn ánh mắt lạnh lùng khi người khác nhìn vào, nhưng đối với người thân, bạn bè, tụi đàn em thì cô lại khác.

- Em xách cặp giùm chị vào lớp trước nhen. Chị đi vệ sinh chút.- Phương quay sang bảo một tên đàn em.
- Vâng.

Trong khi đó, đứng trên lầu, Thy hướng ánh mắt xuống sân trường dõi theo Phương từng bước chân, ả suy tính lại kế hoạch.

- Chị hai hình như tay nó bị gãy kìa.- Vừa nói tên đàn em vừa đưa tay chỉ về phía dưới sân trường.
- Ừ. Bây giờ mày tìm cách gởi cái này cho nó, nhớ lựa lúc nó đi một mình để tránh sự chú ý.
- Cái gì vậy chị.
- Cứ gởi đi, chút tao sẽ nói.
- Vâng.

Phương vừa bước vào phòng vệ sinh thì đột nhiên một mảnh giấy được quấn tròn quay thân bút bay vèo ngay trước mặt, bên ngoài có dòng chữ đỏ nổi bậc “gởi Hà Phương”. Không ngần ngại Phương mở ra xem, đôi mày chợt nhíu lại nhưng rất nhanh vội dãn ra. Bước ra khỏi phòng vệ sinh hướng ánh mắt xa xăm, khẽ gật đầu nhẹ như đã quyết định điều gì, Phương nhẹ nhàng bước về lớp.

Mà rốt cục mảnh giấy Phương nhận có phải là thư thách đấu hay một lời đe dọa hay một điều gì khác. Chẳng ai biết ngoại trừ cô và người viết mảnh giấy đó.

Vừa học Phương vừa nghĩ tới mảnh giấy đó, cô đoán được ai gởi rồi, mục đích cô cũng đã biết trước nhưng cô có dự cảm chẳng lành, nhưng với thân phận là chị hai của trường cô không cho phép mình sợ bất kì điều gì. Nếu không chấp nhận, cô nào còn mặt mũi nhìn mặt đàn em nữa. Vì vậy, Phương đồng ý một mình một

mạng tay không ra gặp Thy ở giờ giải lao. Và Thy đã đoán biết trước Phương sẽ đồng ý ngay thôi, vì vậy kế hoạch đã được ả triển khai bước tiếp theo.

Tại lớp 11A1

Trung quyết định hôm nay sẽ nói rõ lòng mình bấy lâu nay, cậu vẫn mong Bằng quay về, dù cậu biết giờ Bằng đã có người khác.

Reng! Reng! Reng!

Tiếng chuông vẫn đều thường lệ vang lên báo hiệu giờ giải lao.

Đến giờ hẹn Phương lặng lẽ một mình ra sau trường. Nhưng chưa kịp đến nơi cô đã bị vài tên nấp sẵn lấy khăn có thấm thuốc mê đập vào mũi miệng, rồi bọn chúng ghì mạnh cô xuống đất. Phương không ngừng giãy giụa nhưng thuốc đã dần dần ngấm làm cô bất tỉnh nhanh chóng. Phương đã tính trước mọi chuyện nhưng cô không ngờ ả đã ra tay ngay lúc cô không thể ngờ nhất.

- Đây chị hai. Tóm được rồi.

- Khiêng lên xe mau.

- Đi nào.

Trung thấy Bằng lại định rủ hấn đi căn tin như mọi ngày nên vội nói khê vào tai Bằng:

- Mình có chuyện muốn nói với cậu, đi theo mình, chỉ một lát thôi.

Bằng như thường lệ vẫn im lặng. Nhưng khác với mọi ngày hôm nay cô lại gật đầu đồng ý bởi cô cũng muốn nói rõ tất cả mọi chuyện, cô không muốn để Trung mãi nuôi hy vọng ảo tưởng như thế nữa.

Để tránh hiểu lầm từ hấn cô bảo Trung đi trước đi, cô sẽ ra sau.

- Có chuyện, gì nói thẳng đi- Vừa bước tới phía cuối hành lang Bằng cất tiếng.

- Uhm. Mình nói luôn... Cậu có thể nghĩ lại tình cảm chúng ta trước kia mà ình cơ hội được không? Thời gian qua mình mới nhận ra rằng trái tim mình không dành ột ai khác ngoài cậu. Mình chuyển trường cũng vì muốn xin cậu tha thứ, muốn hai chúng ta được làm lại từ đầu...

- Đủ rồi, ừ thì cậu có biết tôi rất yêu cậu không, ngày đêm tôi nhớ đến cậu, ngay cả trong giấc mơ cậu lại hiện về trong tâm trí tôi, tôi xem cậu là tất cả, cậu là tương lai của tôi...

Hồi nãy Bằng đi ra ngoài, hấn thấy vậy đi theo định rủ cô xuống căn tin. Nào ngờ chân hấn đưa hấn đến nơi mà hấn không nên đến để rồi hấn đã nghe cuộc nói chuyện giữa Bằng và Trung. Hấn như không tin vào tai mình, đó là những lời thật lòng từ miệng người bạn gái hấn ư? Hấn quay lưng bước nhanh, tay chân hấn khê run, hai bàn tay siết chặt, nghiến răng lại để kìm chế cảm xúc càng lúc càng mãnh liệt chỉ chực trào ra. Rồi hấn chạy...

Nhưng giá như hấn can đảm đứng đó thêm vài giây nữa thì tốt biết mấy, vì mọi chuyện đã không như hấn nghĩ. Hấn chạy đi khi Bằng vẫn chưa nói hết:

- Đúng! Đó là những suy nghĩ, cảm xúc, kỳ vọng của tôi dành cho cậu. Nhưng... những điều đó đã mãi mãi thuộc về quá khứ, một quá khứ tôi đã cố quên nhưng nó lại cứ hiện về mỗi ngày làm tan vỡ trái tim tôi. Ngày cậu mở miệng nói lời chia tay, tôi mong cậu đừng đi, tôi xin cậu hãy nghĩ lại nhưng cậu đã làm gì nào. Giờ tim tôi vừa lành vết thương cậu lại muốn tôi quay về ư? Cậu có biết cậu ích kỷ lắm không hả? Cậu chỉ biết nghĩ ình thôi à? Cậu có bao giờ nghĩ cho tôi chưa? Cậu xem tôi là gì mà muốn đi là đi muốn về là về. Giờ thì tôi không còn tình cảm gì với cậu, dù chỉ một chút. Tôi mong cậu từ nay trở về sau đừng bao giờ làm phiền tôi nữa, giờ tôi đã có người khác, chắc cậu đã biết đó là ai rồi nhể.

- Người đó liệu có mang hạnh phúc đến cho cậu?

- Tôi tin vậy!

- Được! Nếu vậy, mình chúc cậu hạnh phúc và mình sẽ không bao giờ làm phiền cậu nữa. Lời cuối cùng, thành thật xin lỗi cậu vì đã đem bao đau khổ đến cho cậu.

- Thôi đã là quá khứ rồi nhắc lại ích gì.
- Chúng ta vẫn là bạn chứ.
- Nếu cậu muốn như vậy thì như vậy đi.

Trung nói thêm:

- Và cậu hãy cười nhiều lên. Đừng lúc nào cũng làm mặt lạnh như vậy chứ?

Bằng không trả lời, cô lại im lặng, nhếch môi. Nụ cười thoáng qua, Bằng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn chạy, chạy ra sau trường nhưng đột nhiên.

- Uỵch!- Hắn mắt nhắm mắt mở cầm đầu chạy nên đã đâm vào một người.

Khẽ nhắm mắt, phủi quần áo đứng dậy hắn đảo mắt tìm nạn nhân xấu số vừa rồi.

- Á! Là cậu à?- Hắn bất ngờ khi người đó không ai khác chính là Như.

- Sao... sao cậu...?- Hắn ấp úng.

- Cậu làm gì mà chạy như ma đuổi thế hả?- Như nhăn mặt cũng vừa phủi quần áo vừa đứng dậy.

- Mình xin lỗi! Cậu không sao chứ?

- Ừ. Mình không sao.

- Mà cậu ra chỗ này làm gì vậy?

- Mình hơi buồn, không biết chỗ nào chơi, nhớ lại chỗ này khá yên tĩnh nên ra đây hóng gió... À! Hồi nãy mình thấy một nhóm người học sinh trường này bắt một cô gái vội vàng chạy ra cổng sau trường đó.

- Hả? Bắt cóc à? Sao cậu không báo nhà trường?

- Mình định chạy vào báo lại nhưng phải cậu nè. Mới học ở đây vài bữa nhưng mình thấy cô gái ấy rất quen, lúc nãy hình như mình thấy tay cô ấy băng bó thì phải.

- Hả? Chẳng lẽ là Phương?

- Phương nào?

- Bạn mình, là chị hai trường này.

- À! Đúng rồi! Vậy mà mình không nhớ ra. Hôm trước mấy đứa trong lớp có chỉ ình biết mặt Phương rồi, hèn gì mình thấy quen quen.

Hắn không kịp nghe Như nói hết, hắn chạy vụt thật nhanh ra cổng sau nhưng bọn chúng đã đi mất rồi, dấu vết để lại chỉ là những vệt bánh xe vẫn còn mới.

18. Chương 18

- Dạ không!
- Dạ chắc! Hồi nãy giải lao chị ý có đi đâu, giờ chưa vô.
- Sao?
- Chị Phương bị bắt cóc?
- Vâng!

Tụi đàn em của Phương hết sức sững sờ khi nghe tin chị hai của mình bị bắt cóc.

- Có nên báo công an không?

- Báo công an?

- Đúng rồi báo ngay cho công an đi!

- Đúng! Đúng đó!

Nhiều ý kiến được đưa ra bàn bạc. Ai cũng tán thành việc trước mắt là báo công an, để họ nhanh chóng truy tìm tung tích của Phương.

”Nếu anh gặp em từ đầu có lẽ đã không ai qua bể dâu

Nếu anh được sống từ đầu vẫn muốn bên em như thời thơ ấu”

Giai điệu buồn quen thuộc từ máy hân vang lên.

- Alo! Ai đó?

- Có phải cô đã bắt cóc Phương?

- Mau thả Phương ra ngay không thì đừng trách!

- Cô dám!

- Cô...cô...

Tút...tút...tút...

- Bọn bắt cóc Phương vừa gọi.

- Có phải con Thy không anh?

- Ủ!

- Em sẽ cho bọn nó biết tay.

- Bọn chúng cảnh cáo không được báo công an, nếu không thì...

- Thì sao?

- Thì bọn chúng sẽ làm nhục Phương.

- Bọn chúng dám?

- Bọn chúng nham hiểm thật, tội này cùng lắm chỉ ở tù vài năm, còn chị Phương sẽ như thế nào nếu...

- Vậy nên giờ chúng ta tạm thời không được báo công an.

- Nhưng có chắc là bọn chúng giữ lời không?

- Mong là bọn chúng không nuốt lời.

- Bọn chúng có yêu cầu gì không anh?

- Tạm thời thì không. Chúng chỉ cảnh cáo không được báo công an thôi.

- Ủ! Tai mắt bọn chúng không ít nên nếu báo công an thì bọn chúng nhanh chóng đánh hơi biết ngay thôi.

- Bây giờ, các em huy động tất cả đàn em của Phương tỏa ra đi tìm. Khi phát hiện điều gì phải báo ngay cho anh. Nhớ tránh làm làm kinh động mọi người xung quanh.

- Vâng!

Tại lớp 11A1.

“Chết tiệt, máy lại hết pin nữa”- Bằng định gọi hỏi hân đang ở chỗ nào nhưng vừa lấy máy ra thì thấy màn hình đen thui.

“Phong lại đi đâu nữa rồi?”

“Chẳng lẽ đi cùng với Vân Anh nữa?”

Mà không phải. Vân Anh vẫn ngồi trong lớp mà”

Băng trầm nghĩ.

Đang mãi suy nghĩ chợt thấy bóng hấn ngoài cửa bước nhanh vào. Đợi hấn tới gần Băng liền hỏi:

- Nè, nãy giờ cậu đi đâu hả?

- Phương bị bắt cóc rồi?- Hấn cúi xuống nói nhỏ vào tai Băng giọng đầy lo lắng

- Sao? Cậu nói gì? Phương...

Rồi hấn thuật nhanh lại mọi chuyện cho Băng nghe

- Không báo công an vậy giờ cậu định làm gì?

- Đi tìm.

- Mình đi với cậu.

- Ừ.

Hấn và Băng vội vàng thu gọn sách vở bỏ vào cặp, Nam thấy lạ liền hỏi:

- Hai cậu làm gì vậy. Định đi đâu à?

- Cậu cũng cất đồ vào cặp rồi đi theo mình nhanh lên.

- Nhưng mà đi đâu?

- Nhanh lên! Chút nữa mình sẽ nói sau.

Vân Anh thấy lạ nên cũng hỏi. Hấn chỉ bảo chuyện này không liên quan đến cô rồi cùng Băng và Nam biến mất.

3h15', tại quán cà phê Tuyết rơi mùa hè.

- Phong chưa đến hả Như?- Gã quản lý thấy đến giờ làm việc mà hấn chưa đến nên hỏi Như.

- ...

Như mãi suy nghĩ về hấn nên chẳng nghe gì.

- Như!

- ...

Vẫn im lặng.

Thấy thế, tay quản lý cười cười rồi nói to:

- Phong! Phong! Như chỗ này nè.

- Hả? Đâu? Đâu? Phong đâu?- Như nghe tên hấn giật mình hỏi lại.

- Hahaha...! - Tay quản lý ôm bụng cười lăn cười bò.

- Anh lừa em à?- Như gờm gờm.

- Biết ngay mà, đầu óc lúc nào cũng nghĩ về Phong. Giờ Phong đang làm gì nhỉ, anh ấy có nhớ đến mình không, rồi anh ấy có bạn gái chưa, rồi...

- Thôi! Đủ rồi! Anh rảnh lắm à? Anh ăn no rửng mỡ không có việc gì làm sao?- Như nổi giận

- Mà Phong đâu?

- Cậu ấy bận việc xin nghỉ hôm nay rồi.

Cô quay đi có vẻ vừa ngượng vừa bực mình:

- Em đi làm việc đây.

Gã quản lý cười cười nhìn bóng cô khuất sau quầy.

- Chào anh.

- Cậu là...

- Dạ! Em tên Duy.

- À! Tôi nhớ rồi. Cậu chính là người đã tặng bông Như hôm bữa trước phải không?

Duy không trả lời mà chỉ gật đầu nhẹ, Duy chính là cái tên tóc đỏ mang dáng vẻ lạnh lùng ấy. Duy đã cố thay thay đổi, tóc nhuộm lại màu đen, chải một mái gọn gang. Rồi cách xưng hô, thái độ với mọi người cũng đổi khác hẳn nên khi nãy thấy hẳn chẳng trách tay quản lý không nhận ra ngay. Điều gì đã làm hẳn thay đổi như vậy? Phải chăng là vì Như?

- Cậu tìm Như à? Thế thì vào trong kia đi.

- Dạ không? Em tìm anh có việc.

Ngón tay trở chỉ vào mình, gã hơi ngạc nhiên:

- Tôi? Mà tìm tôi có việc gì? Đừng nói là bảo tôi làm mai cho cậu và Như nhen.

- Dạ không ạ?

- Vậy việc gì cậu nói đi.

- Anh có thể nhận em vào làm ở đây được không?

- Hả? Cậu nói gì? Cậu mà cũng đi xin làm thêm à?

- Vâng! Có chuyện gì à?

- Không! Chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Trông cậu như một công tử thế kia mà lại đi làm mấy chuyện này. Có phải vì Như không đó?

- Phải. Vậy anh có đồng ý không?- Duy tỏ ra thật thà.

- Ồ...Hiện tại quán cũng đang thiếu người, đồ trong kia cậu có thể vào thay rồi ra làm luôn.

- Dạ. Cảm ơn anh!

- Hazz...sức mạnh tình yêu ghê gớm thật.

Gã quản lý thở dài phán một câu rồi chấp tau sau mông bỏ đi.

- Chào em... Như!- Duy bước lại chỗ Như.

- Anh gọi tôi à?- Như nghiêng đầu lại hỏi.

- Không gọi em thì gọi ai nữa.- Duy méo miệng.

- Anh là...- Như vừa thấy quen vừa lạ cái tên mà vừa gọi mình.

- Em không nhận ra anh sao?

- Hình như tôi gặp anh ở đâu rồi thì phải?

- Anh là Duy, Đặng Nhật Duy. Em nhớ chưa? Người mà tặng hoa em hôm trước đó.

- Hả? Là anh sao? Mà sao anh trông khác hôm trước quá vậy?

- Hi! Mà hôm trước anh tặng hoa em có thích không?- Duy cười trừ rồi hỏi.

- Không!

Định nói “thích” nhưng chẳng biết điều gì lại khiến miệng cô phát ra chữ “không”

- Sao vậy? Hoa xấu à? Hay tại Như không thích hoa?
 - Tui không biết! Nói chung là tui không thích vậy thôi!- Cô lảng tránh.
 - Mà anh vào đây làm gì vậy?
 - Làm việc.
 - Việc gì?
 - Thì Như làm việc gì, mình làm việc đó. Có gì mình không biết thì hỏi Như hen?
 - Tôi không có giờn anh nhen. Anh là khách thì ra ngoài kia đi, vào đây làm gì? Tránh ra để tui còn làm việc nữa.
 - Đã nói là tôi vào để làm việc mà. Như không tin à?
 - Không!
 - Nè! Cậu còn không mau thay đồ làm việc mà còn đứng đó làm gì hả?- Gã quản lý chen ngang.
 - Vâng! Vâng! Em đi ngay đây.- Duy quay sang nói to với gã.
- Rồi quay lại hỏi Như:
- Sao, tin chưa.
 - Tin. Thôi tôi đi làm việc đây không nói với anh nữa.
 - Nè Như! Mình còn chuyện muốn nói nữa mà...
 - Anh đứng đó nói một mình đi. Tôi không rảnh mà ngồi nghe anh nói xàm.- Như không quay đầu lại trả lời.

19. Chương 19

Tại nhà kho bỏ hoang ABC.

Vì Thy dùng lượng thuốc mê quá nhiều nên Phương hôn mê suốt mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa tỉnh. Thấy thế ả ra lệnh:

- Tạt nước cho nó tỉnh.

Bị sô nước xối thẳng vào mặt, Phương tỉnh dậy ho sặc sụa. Nước thấm vào tóc từ từ nhỏ giọt trên khuôn mặt thanh tú của Phương. Nhớ lại sự việc cô biết mình đã bị bắt cóc.

- Mà tỉnh rồi à?

Phương liếc xéo ả rồi nhếch môi không nói gì.

- Mà cầm à, con chó kia?

Phương vẫn im lặng.

Tay cô đang đau nhứt. Vết thương từ vụ té xe mấy ngày trước chưa lành được bao nhiêu thì giờ lại bị trói chặt vào ghế. Người Phương khẽ run từng đợt, vết thương cũ đang hành hạ cô.

- Đáng khen ày! Tao biết mày chắc chắn sẽ chịu ra một mình mà. Mày cũng gan đấy dám nhân lời thách đấu mà ra. Thực ra ban đầu, tao định ăn thua với mày ngay tại sân sau của trường luôn nhưng tai mắt mày trong trường đầu có ít nên thôi thì tiền trăm hậu tấu vậy. Sao! Giờ thì không có ai có thể cản trở nữa, mày dám đấu với tao không? Nếu mày không dám đấu hoặc chịu thua thì tao sẽ trở thành chị hai của trường

và mây không được bén mảng đến gần Nam. Còn nếu mây thắng thì tao sẽ thả mây ra và kể từ nay tao sẽ không đụng chạm gì tới mây nữa.

Môi Phương vẫn không buồn động đậy.

- Mà tay mây như thế chắc tao chỉ cần dùng một phần sức cũng đủ hạ mây đo ván.- Ắ khích Phương.

Máu nóng càng ngày càng dồn lên não, Phương càng ngày càng không giữ được bình tĩnh, cuối cùng Phương cũng nhận lời ả:

- Mây nói nhớ giữ lời.

Thế là Phương được mở dây trói ra và cuộc chiến bắt đầu.

Lộp...bộp...lộp...bộp...

Ánh đèn đường vừa bật thì cơn mưa cũng chầm chậm kéo tới mang theo hơi mát lạnh phủ vào da thịt người đi đường. Từng hạt lạnh lẽo, nặng nề rơi xuống đập vào mặt đường vỡ tan.

- Sao rồi.

- Vẫn chưa tìm thấy tung tích chị Phương ạ.

- Thôi các em về nghỉ đi! Việc tìm tung tích Phương cứ để anh.- Thấy khuôn mặt phờ phạc trông tội nghiệp của đám đàn em hấn lên tiếng.

Nhưng thật ra hấn cũng có hơn gì, hôm nay hấn chưa ăn gì cả, cả người rất mệt nhưng vẫn cố. Hấn rất lo cho Phương, hấn không cho phép mình nghỉ ngơi dù chỉ một lát.

- Hai cậu cũng mệt rồi về nhà trước đi.- Hấn quay sang bảo Băng và Nam.

- Còn cậu đi đâu?- Cả hai đồng thanh.

- Tìm Phương.

- Cậu nghĩ gì mà nói vậy hả? Cậu nghĩ mình cậu lo lắng cho Phương sao? Lòng mình giờ cũng như lửa đốt đây này, chưa tìm thấy Phương mình quyết không về.- Băng lớn tiếng.

- Bọn em cũng không về, chừng nào chưa tìm được chị Phương thì bọn em quyết không về.- Đám đàn em Phương cũng lên tiếng.

- Nếu mọi người đã nói vậy thì giờ tất cả sẽ tiếp tục đi tìm Phương nhưng trước hết mọi người nên ăn chút gì đi, tôi thấy mọi người sắp kiệt sức rồi đó. Nói không chừng chưa tìm được Phương thì mọi người lại phải nằm viện đó.

- Đúng đó! Mọi người ăn chút gì đi, rồi nhanh chóng tìm tiếp.

-Ting! Ting! Ting!

Hấn mở điện thoại xem tin nhắn, nào ngờ đập vào mắt hấn là dòng chữ “Nhà kho XXX, đường YYY, tới mau Phương đang gặp nguy hiểm”.

Vội vàng hấn đưa ọi người cùng xem tin nhắn mà một người bí ẩn vừa gửi tới. Aii ai cũng mừng rỡ nhưng không ít người tỏ ra nghi ngờ, sợ rằng đó là cái bẫy của Thy giăng ra.

- Không còn nhiều thời gian nữa, nếu ai nghi ngờ này nọ thì đừng đi. Phương chắc rằng đang gặp nguy hiểm, phải nhanh lên không được chậm trễ, ai muốn đi thì theo tôi.- Hấn nói nhanh.

Tất cả đều gật đầu cùng lúc. Thế là cả nhóm vội vã lên xe chạy thẳng tới địa chỉ mà hấn vừa nhận.

Lúc này, Phương không còn chút sức lực nào để chống trả những đòn đánh ác liệt của Thy. Ban đầu Phương đánh ngang ngửa mặc dù tay phải đau nhứt, nhưng trước những đòn hiểm nhằm vào cánh tay phải của Thy thì Phương dần bị thất thế rồi dần dần cô bị ả lấn áp và cuối cùng Phương là người chịu đòn. Nếu Phương không bị gãy tay thì cho dù ả Thy có ba đầu sáu tay cũng không đánh lại Phương. Bụng gào réo từng đợt, mặt mây tối sầm, sức lực cạn kiệt Phương một lần nữa gục xuống nền.

- Giờ thì mày chịu thua chưa?

- K...h...ô...n...g... bao giờ.

- Thế thì tao sẽ ày từ từ ném trái cảm giác thế nào là sống dở chết dở.

Nói xong ả lại tiếp tục tấn công Phương.

Sau một hồi chân co chân duỗi, tay co tay duỗi ả lại hỏi:

- Sao, con chó kia mày chịu thua chưa?

Người toàn thân ê ẩm, đau nhứt, giờ Phương không mở miệng nổi nữa, cô chỉ cố gắng lắc đầu nhẹ.

- Được rồi mày muốn chết phải không?

Nói xong ả định tấn công Phương lần nữa nhưng vừa lúc đó.

Rầm!

Cánh cửa bị đập tung, hấn chạy trước theo sau là Bằng, Nam và tụi đàn em của Phương. Thy thấy vậy ra lệnh cho đàn em xử tất cả bọn “quấy rối bữa ăn ngon” của ả. Thấy Phương như vậy không chỉ hấn, Bằng, Nam mà tất cả bọn đàn em Phương đều dâng lên ngọn lửa thù hận hừng hực cháy, thế là cuộc chiến thực sự giữa hai bên nổ ra.

Vì cuộc chiến xảy ra bất ngờ nên bên ả Thy chẳng chuẩn bị vũ khí gì, còn tụi đàn em Phương cũng tay không mà chiến. May là số lượng bọn đàn em ả Thy tại nơi đây không quá đông nên bên hấn cũng không mất quá nhiều thời gian hạ gục bọn chúng. Phương đang được tụi đàn em mình kéo ra một bên chăm sóc, Thy cũng không phải tay vừa, ả cũng khá giỏi võ nên Bằng cũng khá khó khăn khi đối đầu với ả. Bằng liên tục tấn công nhưng ả thủ kĩ và còn nhả đòn lại khá tốt. Hấn và Nam thì đang chiến với hai thằng to xác hình xăm đầy mình, hình như bọn này là những gã du côn đầu đường xó chợ nên cuộc chiến rất ác liệt.

Mất một lúc lâu, hấn và Nam mới hạ được hai gã này, quay sang Bằng thì cô cũng vừa cho ả Thy đo ván. Chợt thấy tia sáng trắng lóe lên đang tiến thẳng về lưng Bằng, chẳng kịp suy nghĩ hấn vội dùng hết sức bình sinh còn lại rướng người tới đẩy mạnh Bằng ra. Điều đó đồng nghĩa với việc người hấn đổ về chỗ Bằng lúc này và kết quả là những vết máu dài từ vai hấn chảy dọc xuống.

Hấn cắn răng rút con dao ra, ả Thy lúc này định bỏ chạy nhưng đã bị đàn em của Phương chặn lại.

Bị cú đẩy của hấn làm bất ngờ, Bằng quay nhanh người lại thì đã thấy dòng máu tươi từ vai hấn túa ra xối xả.

Bọn đàn em Phương bấy giờ thấy tình trạng hấn và Phương như vậy mặc kệ bảy ba hai một nhào vô tấn ả Thy không thương tiếc. Mỗi cơn giận, mỗi sự căm thù đều được gởi trọn vào những cú đá, cú đâm mà đích đến là mặt, bụng ả Thy.

- Mọi...người...! Dừng tay!- Phương giờ đang rất mệt vẫn cố bảo đàn em.

- ả làm chị và anh Phong như thế mà chị còn định tha cho ả sao?

- Chuyện của chị. Chị biết tự giải quyết như thế nào, cứ thả ả đi đi.- Phương cố nghiêm nét mặt ra lệnh cho đàn em.

- Nhưng...nhưng...Dạ vâng!- Mấy tên đàn em Phương còn rất tức nhưng khi nhìn ánh mắt Phương thì phải gạt đầu tuân lệnh.

- Còn không mau đưa họ đến bệnh viện?- Thấy hấn, Phương bị thương khá nặng Bằng bảo lũ đàn em.

—
Sáng hôm sau.

- Phương! Cậu thấy khỏe hơn chút nào chưa?- Bằng vừa đẩy cửa vào đã thấy Phương tỉnh dậy.

- Mình khỏe nhiều rồi, chỉ còn đau nhứt vài chỗ thôi, không sao đâu. Chiều nay có thể xuất viện được rồi.- Phương cười cười.

- Cái gì mà chiều xuất viện. Cậu phải nằm ở đây cho tới khi nào mình nói được rồi thì cậu mới được xuất viện nghe chưa?
 - Nhưng trong này buồn lắm, ngứa ngáy tay chân chịu không được.
 - Buồn cũng phải chịu. Không nói nhiều nữa...Mà Phong chưa tỉnh à?
 - Cậu ấy ngủ say như chết ý. Hồi tối còn ngứa ầm ầm nữa chứ.- Vừa nói Phương vừa bụm miệng cười cười.
 - Ồ. Chắc cậu ấy mệt quá thôi.
 - Nè. Để mình đỡ cậu dậy đánh răng rồi sau đó cậu phải ăn hết chỗ cháo này đó.
 - Không! Mình không ăn đâu, ăn cháo ngán lắm.
 - Nè! Cậu biết chỗ cháo này là của ai nấu không hả?
 - Cậu chứ ai.
 - Không. Mình cũng nấu cho cậu rồi nhưng cái này không phải của mình.
 - Vậy là của ai?
 - Nam.
 - Nam?
 - Ừ.
 - Nam đâu?
 - Ngoài cửa kia.
 - Sao không vào.
 - Ai biết. Chắc sợ cậu ăn thịt.
 - Bộ mình dữ vậy sao.
 - Còn tùy, vì phải xem đó là ai nữa chứ. Nhưng dù sao cậu là chị hai của trường mà, với lại Nam tiếp xúc với cậu chưa lâu nên vậy thôi.
 - Ừ.
 - Gọi cậu ta vào luôn đi ở ngoài đó làm gì, gọi luôn ông tướng kia dậy luôn giùm mình.- Vừa nói Phương hất đầu sang giường hẳn.
 - Để cậu ấy ngủ chút nữa đi. Hôm qua cũng vì cậu mà Phong mới như vậy mà.
 - Mình không biết. Mình dậy là con heo ngủ đó cũng phải dậy.
 - Cậu thật là... Tính trẻ con cậu lại góc đầu dậy rồi đó.
 - Kệ mình.- Phương chu mỏ trông đáng yêu cực.
 - Thôi được rồi! Dù sao trời cũng sáng rồi.
 - Gì mà mới sáng ờn ào quá vậy?- Nói xong hần há miệng ngáp một cái rõ to.
 - Vừa định gọi cậu thì cậu dậy rồi, có nghe lén bọn mình nói chuyện không đấy.
 - Nghe lén gì, mình mới dậy mà.
 - Thôi được rồi ông tướng.
- Nói xong Băng ra ngoài gọi Nam vào.
- Phương! Cậu thấy sao rồi, khỏe hơn chút nào chưa.- Nam vừa vào đã hướng ánh mắt tìm Phương.

- Nè. Cậu thiên vị quá đấy! Sao không hỏi mình sống hay chết mà vừa vào đã Phương này Phương nọ rồi thế hả?- Hấn nằm giường giả cười cười chọc Nam.
 - Thì mình cũng định hỏi xem cậu thế nào mà. Chưa gì đã trách mình rồi
 - Thôi đùa thôi. Mà vết thương sao rồi?
 - Vết thương gì?- Hấn bất ngờ hỏi làm Nam chẳng kịp hiểu gì hết.
 - Kéo ống quần lên mình xem nào.
 - Để làm gì.
 - Xem vết thương.
 - Cậu...
 - Cậu tưởng mình bị mù à.
 - Vết thương gì vậy Phong.- Băng và Phương đồng thanh.
 - À. Hôm qua Nam...
 - Không sao đâu, chỉ bị bầm tím chút thôi.- Nam cắt lời hấn.
 - Cậu kéo lên đi mình xem thử.- Hấn làm mặt nghiêm.
- Nam thấy mặt hấn như vậy cũng không cố né tránh nữa. Vết bầm tím to đùng ngay giữa ống chân Nam hiện ra.
- Vậy mà bảo không sao à, cậu còn cố đứng làm gì ngồi xuống đi.- Hấn vừa nói vừa vỗ vỗ vào giường mình.
 - Không sao đâu mình bôi thuốc rồi, đỡ nhiều rồi.
 - Cũng tại mình, do mình hết, do mình mà các cậu bị như vậy.- Phương tự trách
 - Cậu đừng tự trách mình nữa, không phải do cậu đâu.- Băng lên tiếng khuyên Phương.
 - Nhưng dù sao cũng do mình mọi người không nói nhiều nữa.- Phương buồn buồn nét mặt.
 - Hay khi nào mình xuất viện mình sẽ tự tay nấu một bữa ra trò đãi mọi người được không, coi như quà báo đáp.
 - Ủ. Cũng được đó lâu rồi mình chưa ăn những món do cậu nấu, không biết có “ngon” như trước không nhé.- Hấn chọc Phương.
 - Nè nè. Không như những lần trước đâu á. Mới chỉ nấu cho cậu ăn có một bữa mà chọc hoài...
 - Còn hai cậu thấy thế nào, có tình nguyện làm khách hàng bất đắc dĩ của cô đầu bếp Hà Phương không?
- Băng không trả lời chỉ gật đầu nhẹ.
- Cậu nói gì nghiêm trọng vậy! Chắc Phương nấu ăn không đến nỗi như Phong nói chứ?- Nam lên tiếng.
 - Thôi không nói nhiều nữa, hôm đó các cậu sẽ biết.- Phương nói về bí hiểm.

Vừa vệ sinh xong, hấn và Phương liền bị Băng ép ăn cháo.

- Mình không ăn cái này đâu ngán lắm.- Phương giãy nảy.
- Hay là cậu qua bón cho con heo kia đi.

Phương hất đầu về phía hấn.

Hấn im lặng chẳng nói gì, nhớ lại chuyện hôm qua hấn bỗng thấy khó chịu, mí mắt từ từ hạ xuống, hấn cố hít một hơi thật sâu.

- Cậu định ngủ nữa à, ngồi dậy ăn cháo này

- ...

Nè, Phong ngoài đây ăn cháo.

- Mình không ăn.

Hắn hững hờ đáp.

- Nè ông kia. Công tình Bằng nó dậy sớm nấu cho ông mà ông còn làm bộ làm tịch gì nữa hả.

Phương nghe vậy chen vô.

- Nam cậu mua giùm mình ổ bánh mì hay gì đó cũng được, mình không ăn cái này.

- Cậu không thích ăn cháo à.- Nam thắc mắc

- Không.

- Chứ sao...

- Không sao cả.

Phương nhướn cặp chân mày ngờ vực hỏi:

- Nè hai người lại có chuyện gì à.

- Không.- Hắn và Bằng cùng lên tiếng.

- Thiệt không đó.- Phương nghi ngờ.

- Mà thôi mình ra ngoài kia dạo chút, nằm hoài gân cốt nhứt mỏi quá.- Phương tìm cớ để cho hai người nói chuyện.

- Để mình đưa cậu đi sẵn tiện mua gì đó cho Phong luôn.

- Ờ.

Phương định từ chối nhưng thấy Nam cũng tội nên đồng ý.

Cốc...cốc...cốc...

- Phương à! Không đi dạo nữa sao?

- Là mình...

20. Chương 20

- Là mình. Vân Anh đây.

- Vân Anh! Cậu sao?

- Ừ.

- Vào đi.

- Chào mọi người.

- Sao cậu biết mình ở đây?

- À. Nam ình biết mọi chuyện rồi.

- Mà sao cậu bị vậy mà hổng nói ình tiếng nào hả?

- Thì định nói cậu tới còn gì.

- Giờ cậu thấy khỏe hơn chưa?
- Mình thấy bình thường rồi.- Hấn cười cười.
- Thôi mình đi ra ngoài chút.- Thấy thế Bằng đứng dậy lên tiếng.

Rồi quay sang Vân Anh:

- Cậu ngồi chơi.

Ngồi nói chuyện một hồi, hấn và Vân Anh bỗng im lặng một cách lạ thường. Hai người nhìn nhau, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng. Cô nàng nghĩ bụng” thôi thì nói thẳng tình cảm của mình cho Phong biết xem sao, mong là cậu ấy ình cơ hoi”. Còn hấn cũng thầm quyết định một điều gì đó.

- Vân Anh!
- Nè Phong!

Hai người lại lên tiếng cùng lúc.

- Cậu có chuyện gì muốn nói với mình à?

Cô nàng thắc mắc.

- Ồ. Thật ra là mình muốn hỏi cậu một câu này.
- Cậu nói đi, con trai gì mà ấp úng như con gái mới về nhà chồng không bằng.
- Có phải cậu có tình cảm với mình mình không?
- Nếu có thì sao, mà nếu không thì sao?
- Thì cậu trả lời đi đã.
- Mình...có.
- Thật không? Hay chỉ làm hiếu thắng, cảm xúc nhất thời.
- Không. Mình chắc chắn. Mình đã thích cậu từ lâu rồi Phong à.
- Nếu vậy thì ình xin lỗi, mình không thể...
- Tại sao chứ? Vì Bằng à?
- ...
- Cậu có thể ình cơ hoi được không Phong?
- Vô ích thôi. Mình chẳng có cảm giác gì với cậu ngoài cái gọi là tình bạn cả.
- Trong tim cậu chẳng có chút nào dành ình sao, nếu vậy mình đã quá ảo tưởng rồi. Tình bạn... nghe hay thật.
- Mình xin lỗi.
- Cậu không có lỗi gì cả. Thích ai, yêu ai là quyền của cậu.
- Cậu không sao chứ?- Thấy sắc mặt Vân Anh không được tốt hấn liền hỏi.
- Không. Không sao. Thôi mình có việc phải về trước đây, cậu ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, mau chóng khỏe lại biết chưa.
- Vân Anh...

Nói xong cô nàng vội vàng quay lưng, bóng cô vừa khuất sau cánh cửa thì giọt lệ nóng hổi cũng vừa kịp rơi. Cô hực hắng, cô thất vọng, mọi quyết tâm đưa hấn về bên cô giờ như ngọn lửa lụi tàn.

Hấn đâu biết rằng có một người đã nghe tất cả mọi chuyện, ánh mắt khá buồn, chuyện vừa rồi đã làm cô thay đổi quyết định, hít một hơi sâu cô nhẹ nhàng trở ra như chưa có chuyện gì xảy ra.

Giọt lệ đã làm nhòe đi đôi mắt đẹp, bước chân cô run lên từng đợt, tim cô thắt lại, rồi nước mắt cứ thế chảy dài trên đôi gò má cao cao.

Mãi cầm đầu cầm cổ chạy cô không để ý phía trước, cô chỉ nghe tiếng còi xe inh ỏi rồi thấy loáng thoáng một chiếc xe vụt sát qua cô rồi:

Cốp!

Bịch!

Như nửa đêm giật mình khỏi cơn mộng mị, cô bừng tỉnh ngoái đầu lại phía sau:

- Hả? Sao lại là cậu?

Thì ra Trung đang phóng như tên bay thì gặp Vân Anh đang chạy bên trái lòng đường, cậu bóp còi inh ỏi nhưng chẳng thấy cô nàng phản ứng gì cả, đúng lúc đó có một chiếc xe tải chạy vụt qua nên Trung chẳng còn cách nào khác là vừa bóp thắng vừa tấp vô vĩa hè nào ngờ tông ngay cây cột điện đang đứng sừng sững.

- Nè cậu có sao không, để mình gọi taxi đưa cậu đến bệnh viện ha.

- Mình không sao. Mà cậu đi đứng kiểu gì thế hả?

- Mình xin lỗi.

Thấy đôi mắt ướt ươn ướt của cô, cậu hỏi:

- Cậu khóc à?

- Không, không liên quan tới cậu.

- Mà sao cậu lại chạy xuống lòng đường. Cậu có biết nguy hiểm lắm không hả?

- Mình không biết, mình không thấy.

- Không thấy à! Vậy mắt cậu mọc sau mông sao mà không thấy?

- Nè đừng có được nước làm tới. Tui đã xin lỗi rồi mà, cậu còn muốn gì nữa.

- Hôm trước, cậu nói tôi đầu óc treo ngược cành cây nhưng giờ xem ra cậu còn ghê gớm hơn tôi nhiều. Chắc nó đang đi lạc đâu đó trên mặt Trăng nhỉ?

- Nè tôi không đùa với cậu nhen. Nếu cậu không sao thì tôi đi trước đây.

- Nè khoan đã! Tôi không sao nhưng cái này có sao đấy.

Vừa nói Trung vừa chỉ vào chiếc SH bên cạnh nằm la liệt.

- Sao. Liên quan đến tôi à?

- Ặc ặc ặc, sao lại không liên quan. Cậu làm xe tôi như thế này mà rữ bỏ trách nhiệm bỏ đi à.

- Ý cậu là gì nói đi.

- Thì đi cùng tôi tới tiệm sửa xe chứ ý gì.

- Rồi bắt tôi trả tiền sửa xe à.

- Không. Sửa xong cậu mời tôi uống nước xin lỗi là được rồi.

- Chỉ vậy thôi à?

- Ủ. Đơn giản lắm phải không?

- Ủ, nhưng giờ tôi không rảnh.

- Cậu làm gì mà không rảnh, hôm nay là ngày nghỉ đó, đừng có mà trốn tránh trách nhiệm.

- Cái gì mà trách nhiệm, tôi có đụng xe cậu đâu, tự cậu đâm đầu vào cột điện sao lại trách tôi.

- Thì do cậu tôi mới bị như vậy.

- Do tôi à, vậy ai làm chứng.

- Cậu...

- Không có chứ gì, vậy tôi đi đây.

- Vân Anh, cậu...

- Thôi tôi đùa đấy. Hôm khác tôi sẽ đền cậu giờ tôi có việc phải đi, cho tôi xin lỗi nhen.

Nói xong cô nàng vẫy vẫy chiếc taxi đi thẳng. Trước khi đi Trung cũng kịp ghi lại trong tâm trí nụ cười của cô khi cô ngoái đầu nhìn lại. Chẳng biết tại sao mà mỗi lần gặp Trung, Vân Anh luôn có cảm giác là lạ. Nhìn mặt cậu ta là cô lại muốn chọc, mọi buồn phiền lo lắng đều như đều giải tỏa phần nào.

Chị tài xế thấy nơi khóe mắt Vân Anh long lanh rồi như không kìm chế được tuôn trào ra quan tâm hỏi:

- Em sao thế, có chuyện gì buồn à?

- Dạ không.

- Nếu có chuyện gì có thể nói được thì hãy nói cho lòng nhẹ nhõm hơn. Mà biết đâu chị có thể giúp em được gì đó thì sao?

- Em...hức... hức... hức...

Rồi Vân Anh òa khóc nức nở.

- Em hãy khóc đi, đừng ngại, nó sẽ giúp em nhẹ lòng hơn.

Khóc một hồi Vân Anh cũng từ từ kể lại mọi chuyện giữa hấn và cô.

- Em cảm thấy hụt hẫng, thất vọng lắm phải không?

- Vâng, sao chị biết?

- Lúc trước chị cũng yêu một người mà người đó chỉ xem chị là bạn thôi?

- Vậy giờ...

- Giờ mọi chuyện bình thường rồi. Chị và cậu ấy vẫn là bạn, mà còn thân hơn lúc trước nữa. Sau này chị gặp một người khác yêu chị và chị cũng yêu người ấy, giờ chị rất hạnh phúc.

- ...

- Vậy nên em đừng buồn. Em hãy kiên nhẫn đợi chuyển xe tình yêu của mình, có thể nó đến sớm đến muộn nhưng quan trọng là em có chọn đúng chuyển xe hợp với mình không, tình yêu đâu phải ai cũng may mắn tìm được nhau mà.

- ...

- Vâng...cảm ơn chị...Giờ em thấy thoải mái hơn rồi.

Ba ngày sau.

Hôm nay, cả hấn và Phương đều đi học lại. Thế nên vừa tới cổng trường thì đám đàn em của Phương đã ầm ĩ, náo động cả lên:

- Chị Phương, chị đã khỏe hấn chưa zợ

- Chị Phương, thấy thế nào rồi

Bla...bla...bla...

Vì Phương dặn không cho tụi đàn em vào viện thăm nên giờ mới lộ mặt ra thì đứa nào đứa nấy hỏi dồn dập làm cô nàng chóng mặt như thấy ngàn ngôi sao bay quanh đầu, triệu thiên thạch lượn trước mặt.

- Im lặng! Tụi bây làm ồn ào quá, để chị ý yên tĩnh chút coi.- Trang, tên đàn em thân cận của Phương lên tiếng.

- Thôi không sao Trang! Cảm ơn mấy em đã quan tâm, chị khỏe rồi.

- Mấy đứa về lớp đi. Đừng gây sự chú ý của người khác nữa.

Chờ đám đàn em đi khỏi Phương ghé tai hỏi Trang:

- Trang nè, chị nhờ việc này chút...bla bla bla

- Vâng, em hiểu rồi.

Vì hấn bị thương chưa lành nên sang nay Nam phải chở hấn đi. Ngoái nhìn thấy vẻ mặt đờm buồn của Nam, hấn hỏi:

- Sao mới sáng nghĩ gì mà sầu đông thế.

- Bình thường như người đi đường mà, mình có buồn gì đâu.

- Thật không?

- Thật.

- Chuyện cậu và Phương tiến triển đến đâu rồi.

- Vẫn vậy.

- Sao lại vẫn vậy.

- Thì vẫn dậm chân tại chỗ mà.

- Nhưng gần đây cậu tiếp xúc nhiều hơn với Phương mà.

- Biết là vậy. Nhưng cô nàng khó quá.

- Thấy Phương cũng bình thường mà, có gì khó đâu. Cậu cố tìm hiểu đi.

- Mình có cảm giác là hình như Phương thích...

Bíp...Bíp...Bíp...

Cùng lúc đó tiếng còi xe tải kêu ré inh tai nhức óc cướp đi chữ cuối trước vành tai hấn.

Hấn bị tiếng còi xe kêu gào thiếu điều muốn lũng màng nhĩ, không nghe Nam nói gì nên hỏi lại.

- Nãy cậu nói hình như Phương gì cơ.

- Không có gì, chỉ nói cô nàng chắc thích hoa nhĩ?- Nam tặc lưỡi nói sang chuyện khác nhưng chủ đề vẫn xoay quay Phương.

- Ờ, Phương rất thích hoa lan.

- Sao cậu biết?

- Thì mình là bạn thân cậu ấy mà chẳng lẽ không biết.

- Ủ, mà sao mấy ngày nay mình thấy cậu tỏ vẻ thờ ơ với Băng thế.- Nam đổi chủ đề.

- ...

- Nè, có nghe mình nói không đấy.

- Có.

- Vậy sao không trả lời?

- Mình với Băng vẫn bình thường mà.

- Cậu đừng có múa rìu qua mắt thợ. Ngay từ buổi sáng, hôm cậu vừa nhập viện đến giờ thì thái độ của cậu đối với Băng rất khác rồi.

- Khác thế nào?

- Này nhé, sáng hôm đó Băng bỏ công sức nấu cháo cho cậu mà cậu lại viện cớ không thích ăn cháo rồi bảo mình đi mua thứ khác cậu ăn. Rồi cô ấy gọt táo cho cậu, cậu không nhận mà cầm nguyên trái quay mặt ra chỗ khác ăn, cậu tránh mặt cô ấy, rồi...
 - Thôi... cảm ơn cậu đã quan tâm, giữa mình và Băng không có chuyện gì đâu.
 - Mình là bạn cậu có gì chia sẻ được thì hãy nói ra, có khi mình giúp được cũng nên. Mà nếu ngoài khả năng của mình thì có khi nói ra cậu nhẹ lòng hơn đấy.
 - Nam, cảm ơn cậu.
- Hắn nói nhỏ ngược chiều ngọn gió.
- Phong nè! cậu biết vì sao Thy bắt cóc Phương không?
 - Không, mình cũng không rõ.
 - Hay là cạnh tranh quyền lực nhỉ?
 - Ủ, cũng có thể lắm, đằng nào Phương cũng là chị hai trong trường nên không tránh khỏi những chuyện này.
 - Ồ, chắc vậy.

21. Chương 21

10h40 ngay tại sân sau trường.

- Sao, đồng ý không?

Phương lạnh lùng.

- Ok. Tưởng tao sợ mày chắc.

Thy căng căng vẻ mặt hiếu chiến.

Thì ra trước đó, Phương nhờ đàn em bí mật đưa thư cho Thy. nội dung đại loại là muốn giải quyết tất cả mọi chuyện ngay tại sân sau, một đấu một, không kéo đàn em vào.

- Thế thì nhào vô.

Phương vẫn bình thản.

Phương chưa nói hết, ả đã nhanh như cắt chạy nhanh tới tung cú song phi, nhưng Phương đã nhanh nhẹn né tránh, nên nhớ rằng tay Phương vẫn bị thương chưa lành. Tiếp đó ả xoay người tung cú quét ngang nhằm làm ngã chân trụ Phương nhưng một lần nữa ả lại ra đòn hệt. Tức khí, ả xông lên tung cú móc từ ngoài vào, nhưng đó chỉ là đòn giả, bởi lẽ cùng lúc đó ả vùng chân đạp vào đầu gối Phương. Phương này giờ vẫn chưa ra đòn, cô chỉ né tránh, Thy ra đòn tất nhiên cô nàng biết rõ mục đích của ả nên vừa cúi người hạ trọng tâm vừa đá quét chân ả Thy. Bị đòn đau ả tiếp tục xông lên nhưng vừa nhúc nhích đã bị Phương tung cú đâm uy lực nhanh như cắt vào mặt. Tiếp sau đó cú bay người tuyệt đẹp móc vào cổ ả Thy được Phương tung ra, nhưng ả cũng nhanh nhen gờ tay lên đỡ, việc đó đồng nghĩa với việc ả bị thương nơi cách tay và người loạn xạ té ra phía sau.

“Tiệt quyền đạo”- Ả thầm nghĩ.

Lúc trước, ả có xem một người đánh tiệt quyền đạo rồi, nó là môn võ do Lý Tiểu Long sáng lập. Một môn võ kết hợp từ nhiều loại võ thuật khác nhau như karate, taewondo, judo, ushu, quyền anh,...Môn này toàn đánh vào những chỗ hiểm như mắt, miệng, cổ, mặt nên người chịu đòn thường bị thương rất nặng.

May cho ả, Phương chỉ mới học và áp dụng những kỹ thuật căn bản của tiết quyền đạo. Với lại tay cô còn bị thương nên không thuận lợi khi ra đòn nếu không thì ả đã sớm đi gặp chị Hà anh Bá rồi. Đây có thể xem là tuyệt chiêu mà trước giờ Phương chưa hề sử dụng lần nào.

- Chịu thua chưa?

Phương gồng từng tiếng

- Mơ à? - ả không phục.

Dù biết Tiết quyền đạo lợi hại như thế nào nhưng lúc này mà chịu thua thì khác nào nhận mình kém cỏi, thử hỏi sau này dám nhìn mặt tụi đàn em nữa. Nghĩ thế nên ả bật dậy định tung cú móc chân vòng cầu nhưng vừa định giơ chân lên lại bị Phương kê chân ngay đầu gối cản lại, thất thế chưa kịp nghĩ cách hóa giải thì ả đã dính cú móc chân ngay mặt, ả ngã xuống máu từ miệng từ từ chảy dài.

- Muốn đấu tiếp rồi chịu vài đường dao lam trên mặt hay ngoan ngoãn im lặng ở cái trường này, chọn đi.

Phương nói mà mặt không chút cảm xúc.

Dù thế nào đi chăng nữa thì Thy cũng là con gái, nhan sắc đối với ả rất quan trọng nên ả đành gật đầu chịu thua.

Xong việc, Phương quay đi. Nhưng trước khi vào lớp, cô nàng còn quay lại nói một câu làm ả Thy mừng như bắt được vàng:

- Tôi không thích Nam, vì vậy đừng có vì mấy lí do trẻ con mà làm mấy chuyện hồ đồ. Cô thích Nam thì cứ việc, đừng lo tôi sẽ giành với cô, từ nay chú ý những việc mình làm đi không thì hậu quả gì cô biết rồi đấy. Tôi nghĩ Nam chắc sẽ không thích một cô gái mà suốt ngày âm mưu này nọ, rồi thủ đoạn đầy mình đâu.

Tại sao Phương lại tha cho Thy, một kẻ xảo quyệt, mưu mô đầy mình?

Điều gì đã khiến Phương khoan dung với kẻ thù mình?

Thật sự, Phương chẳng có chút cảm giác nào với Nam ngoại trừ cái gọi là tình bạn mới nhen nhóm. Cô cũng nhân cơ hội này cắt đuôi Nam, và cô nàng cũng hy vọng sức mạnh của tình yêu có thể làm Thy thay đổi.

Nhưng tại sao Phương làm tất cả những điều đó, rốt cục là vì cái gì?

Reng! Reng! Reng!

Tiếng chuông quen thuộc đã làm thức giấc đám học sinh chờ đợi giây phút tự do. Mới nghe tiếng reng reng quen thuộc thì những cái đầu đang mơ màng vội thoát khỏi giấc mộng, tỉnh táo hẳn ra, những đôi mắt lim dim ngay lập tức mở to hết cỡ, rồi tiếp theo đó là những tiếng hú như những con khỉ trong công viên sở lông. Rồi tiếng cười nói vui vẻ, tiếng gọi nhau í ới, ...hòa lẫn vào nhau tạo thành một âm thanh hỗn tạp, cảnh tượng nhộn nhạo vô cùng.

Buổi học ì ạch trôi qua trong không khí chẳng mấy vui vẻ giữa hần và Băng, hần vẫn tỏ ra lạnh lùng, thờ ơ với Băng, còn cô nàng lại chẳng hiểu lí do gì mà thái độ của hần như vậy. Khi Băng hỏi lí do thì hần im lặng, nhưng thực tình hần lại muốn cô nói ra tất cả mọi chuyện mặc dù hần không hỏi. Mấy ngày nay, lòng dạ bứt rứt không yên, những lời đó lúc nào cũng văng vẳng bên tai hần làm hần thất vọng vô cùng, hần không tin Băng là người như vậy nhưng chính miệng Băng nói ra thì không muốn tin cũng không được.

- Phương!

Phương quay sang thì thấy Nam đang đứng nhìn mình vẫy tay.

- Cậu à...? Sao...có chuyện gì?

- Mình có chuyện muốn nói với cậu...chỉ một lát thôi.

- Thôi được rồi.

Chờ đám học sinh ra khỏi phòng hết, Phương nói:

- Có chuyện gì tìm tôi, cậu nói đi.
 - Mình vào thẳng vấn đề luôn...ý mình...là...mình định nói...
 - Nè, cậu có định nói không hả? Chuyện gì mà ấp a ấp úng như gà mắc tóc thế hả?
 - Mình muốn nói là mình thích cậu.
- Nam nhắm mắt nói một mạch.
- Rồi sao nữa.
- Phương vẫn bình thản.
- Hết. Mình nói xong rồi.
 - Cậu nói xong rồi, vậy thì tôi về được rồi chứ?
 - Khoan đã! Cậu không có chút cảm giác khi mình nói câu đó à?
 - Không.
 - Vậy tức là cậu không có cảm giác gì với mình sao?
 - Uhm.
 - Vậy cậu có thể ình một cơ hội không? Mình tin mình sẽ làm cậu suy nghĩ lại.
 - Vô ích thôi.
 - Tại sao?
 - Đừng hỏi tại sao. Mà tôi cũng chẳng có nghĩa vụ phải trả lời câu trả lời đó.
 - Còn câu này, mình muốn hỏi cậu luôn.
 - Nói đi.
 - Đó là...Có phải cậu thích Phong rồi không?
- Phương quay mặt định bước đi thì đôi chân chợt khựng lại khi nghe Nam hỏi câu đó.
- ...
 - Mình nói đúng phải không?
 - Không liên quan tới cậu.
 - Vậy là mình có câu trả lời rồi.
 - Cậu nhiều chuyện quá rồi đấy.
 - Ok. Cứ cho là mình nhiều chuyện đi...Nhưng tại sao cậu thích Phong mà không nói cho Phong biết tình cảm của mình. Cậu định giấu tới bao giờ hả?
 - ...
 - Cậu nói đi chứ?
 - Đúng! Tôi thích Phong đấy, tôi thích Phong trước Băng kia. Cậu bảo tôi nói ra sao, sao cậu không nghĩ nếu tôi nói ra thì mối quan hệ giữa tôi và Phong như thế nào, tốt hơn hay xấu đi, cậu nên biết rằng Phong chỉ xem tôi là một người bạn thân không hơn không kém. Nếu nói ra thì tình bạn bao lâu nay của tôi và Băng sẽ ra sao khi Băng biết chuyện đó hả?
 - Nhưng cậu giấu tình cảm một mình như thế sẽ càng làm cậu đau khổ hơn mà thôi.
 - Cậu nói hay lắm. Vậy cậu còn cách giải quyết nào hay hơn không?
 - Mình...

- Không chứ gì. Vậy từ nay đừng bao giờ nhắc tới chuyện này nữa. Sẽ làm mọi chuyện rắc rối hơn mà thôi, cậu nhớ lấy.
 - Cậu biết Phong không thích cậu, vậy sao cậu không ình cơ hội chứ?
 - Tôi không thích.
 - Mình có gì thua kém Phong nào, cậu nói đi, vì cậu mình có thể làm tất cả.
 - Người ta đến với nhau nhờ duyên, yêu nhau bởi nợ và chia ly do phận, nếu đã là duyên phận thì có tránh cũng không được, có cưỡng cũng không qua.
 - Cái gì mà duyên duyên phận phận chứ, thời đại này là thời đại nào rồi mà cậu còn có tư tưởng đó hử. Cậu nên nhớ rằng hạnh phúc là đấu tranh, chứ không phải ngồi chờ cái duyên cái phận tới mà được đâu.
 - Cậu không phải tôi, tôi không phải cậu, mỗi người có cách nghĩ, quan điểm khác nhau vì vậy đừng bao giờ áp đặt suy nghĩ của mình vào ý nghĩ của người khác. Có thể cậu nói đúng nhưng tôi không muốn giành lấy hạnh phúc của người khác làm của riêng mình, hưởng hồ chi người đó là bạn thân tôi.
 - Cậu đã nói vậy, thôi thì mình cũng chẳng biết nói gì hơn nữa.
 - Không còn chuyện gì nữa tôi về đây.
 - Nay Phương.
 - Gì nữa?
 - Cậu có thể ình theo xe về được không, nãy mình bảo Phong về trước nên...
- Định gạt đầu nhưng nghĩ lại cô nàng vội từ chối:
- Thế thì cậu bắt taxi mà về. Tôi có việc phải làm nữa nên tôi đi trước đây.
- Cuộc nói chuyện diễn ra ngắn ngủi khi sân trường gần như vắng bóng người nhưng tình cờ thay có người đã vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện của hai người.
- Nè Phong. Ghé qua chỗ kia kiểm cái gì đó bỏ bụng đi. Mình đói rồi.- Nam kéo kéo áo hắt.
 - Thôi mua về nhà ăn nghỉ ngơi chút rồi qua quán luôn, chứ ăn ở đó đông người ồn ào mệt lắm.
 - Ủ, vậy cũng được.
 - Mà giữa cậu và Băng có chuyện gì vậy? Sao mấy ngày nay hai người thờ ơ, lạnh nhạt với nhau vậy?
 - Cậu không cần bận tâm đến những chuyện đó đâu.
 - Không quan tâm ư? Vậy cậu có xem mình là bạn thân không hử?
 - Cái đó cậu đã rõ câu trả lời. Hỏi mình nữa làm gì?
 - Ok. Nếu đã xem mình là bạn thân vậy sao cậu không chia sẻ với mình. Giấu trong lòng để làm gì, cậu cứ im im như vậy thì nỗi buồn của cậu đó nó sẽ để lại mẹ, lại con rồi cậu càng ngày càng thấy lòng mình khó chịu, bức bối hơi thôi. Mà quan trọng là chẳng giải quyết được gì cả.
 - ...
 - Cậu nói gì đi chứ... mình đã không xen vào chuyện của cậu là để hai người tự giải quyết nhưng giờ mình thấy tình trạng càng ngày càng tệ đi...
 - Thôi được rồi...mình cũng không muốn giấu cậu làm gì nữa.
- Tiếp đó hắt kể mọi việc cho Nam nghe.
- Vậy giờ cậu tính sao?
 - Mình cũng không biết nữa.
 - Nhưng có chắc là cậu không nghe lầm không, biết đâu...

- Chính tai mình nghe thấy từng chữ, từng tiếng phát ra từ miệng Băng, và lại cậu cũng thấy thái độ của Băng đối với mình trong mấy hôm vừa qua rồi đấy.

Nói đến đây hần tim hần khê thất lại:

- Mình thì không có cảm giác như thế. Mình tin Băng không phải là loại người như vậy. Đôi lúc mình thấy như vậy, nghe như thế nhưng thật ra không phải đâu. Mình nghĩ cậu và Băng phải nhanh chóng gặp nhau bày tỏ những khuất mắc để mọi chuyện được rõ ràng. Chứ cứ dần dà cái kiểu này chỉ làm tổn thương nhau thôi.

- Mình cũng định vậy, nhưng ...

- Cậu sợ Băng gật đầu khi cậu hỏi có thật là cô ấy yêu người khác chứ gì, nếu cậu nghĩ vậy thì càng nên sớm nói rõ với nhau hơn.

- Ừ, mình sẽ làm theo lời cậu xem sao.

Nam buồn cho hần, nhưng nghĩ đến mình càng sầu thêm. Tương tư Phương đã lâu, cũng tìm cách tiếp cận cô nàng rồi cuối cùng lại bị từ chối thẳng thừng. Biết Phương thích hần nhưng Nam vẫn mong một ngày nào đó hình bóng hần sẽ nhỏ dần trong tim cô và cậu hy vọng mình có thể chiếm lĩnh trái tim đó mặc dù cậu biết là rất khó khăn.

p/s: hãy chia sẻ truyện này với bạn bè nếu bạn thấy thik

22. Chương 22

Chiều nay quán khá đông nên ai nấy đều đều làm việc thở không ra hơi. Chắc tại cái nắng như thiêu đốt của Sài Gòn đã buộc họ vội vã kéo nhau vào quán nghỉ ngơi. Người thì dán mắt vào laptop, người thì đưa chuột cười nói rôm rả, người thì tờ báo trên tay, người thì chăm chú lên màn hình ipad, người thì trầm ngâm bên ly cà phê mát lạnh,...Mỗi người một tư thế, một cách hưởng thụ riêng khi bước vào quán này. Nhưng giữa họ vẫn có một điểm chung đó là tìm cái bình yên, cái nhẹ nhàng, thanh thản nơi đây khi mà cuộc sống xô bồ, ồn ào, vội vã đang ngày càng khiến họ cảm thấy mệt mỏi.

Cơn mưa quen thuộc bất chợt kéo đến vội vã, và cuốn đi bao lớp bụi đường của thành phố. Nhưng nó không xóa tan đi được lớp bụi bẩn bám đầy trong lòng hần. Những cơn mưa chỉ toàn gọi cho hần nhớ lại những kỉ niệm buồn, những kí ức đau lòng, những điều mà hần cố quên, những thứ đã thuộc về quá khứ, và cả những việc đang xảy ra ở hiện tại.

- Nè Phong! Hình như giữa anh chàng Duy và cô nàng Như có tiến triển rồi đấy.

- Ờ, mình cũng thấy họ xứng đôi đó.

- Nhưng có lẽ Duy cần nhiều thời gian đấy.

- Ờ, mình cũng không biết nữa.

- Mà cậu lo ình trước đi rồi hãy quan tâm chuyện người khác.

- Hazzzz...hết rồi.- Nam thở dài lắc đầu ngao ngán

-Sao, bỏ cuộc rồi à?

- Mình thì chưa nhưng cô nàng đã thẳng thừng từ chối rồi.

- Hả, vậy cậu đã nói với Phương rồi à?

- Ừ.

- Trời! Sao cậu vội quá vậy. Ông bà ta đã dạy dục tốc bất đạt mà không nghe.

- Nhưng mình không bỏ cuộc đâu.

- Ồ. Cứ từ từ! Cậu đừng vội.

Kết thúc buổi làm việc mệt nhọc, hân vừa dắt xe ra cổng đã nghe Nam ghé tai nói:

- Phong chờ mình chút nhen, mình đi “giải quyết nỗi buồn” chút, tự nhiên đau thế này.

Nam vừa nói vừa quay đầu chạy vội vào quán.

- Này này, nhanh nhanh chút nhen

Hân thấy cái dáng Nam chạy mà buồn cười

Buổi tối từ ngoài nhìn vào thấy quán khá đẹp, nhiều sắc màu lung lung nhưng không quá rạng rỡ lắm- một vẻ đẹp nhẹ nhàng, lãng mạn.

Kết thúc! Hết rồi ư? Mấy ngày nay Trung luôn tự hỏi bản thân như vậy. Cậu rất đau, nhưng cậu cũng biết rõ là Băng còn đau hơn cậu nhiều. Thời gian qua, cậu cảm thấy chán chường, mệt mỏi. Cậu không muốn đến trường, cậu sợ thấy Băng. Cậu đang cố quên hình bóng người con gái ấy nhưng tại sao giấc ngủ nào cô cũng hiện về trong tiềm thức cậu thế? Tại sao không thể quên được cơ chứ? Tại sao cậu càng cố quên lại càng nhớ?

Một mình trên con đường vắng với nỗi cô đơn bao quanh, chợt cậu lại nghĩ về Vân Anh, nhớ lại mấy lần đụng mặt cô nàng chợt cậu bật cười khe khẽ.

- Á!!!!

Tiếng hét thất thanh của cô gái kéo Trung trở về thực tại.

Trung giật mình quay sang nơi vừa phát ra tiếng hét.

- Hả lại là cậu à.- Cả hai cùng đồng thanh.

- Sao cậu lúc nào cũng theo ám tui hết vậy.- Vân Anh chống nạnh nhún mày.

- Nè cho cậu nói lại lần nữa đó. Ai ám ai chứ? Đúng là đồ...

- Đồ gì.

- Đồ con gái.

- Xí...nói vậy cũng nói... Bộ tui là con trai chắc?

- Mà sao cậu lại lang thang một mình ở đây vậy.- Cô nàng tò mò hỏi.

- ...

- Nè, cậu có nghe không hả?

- Chỉ đi dạo chút thôi.

- Đi dạo? Sao không rủ ai đi cùng mà đi một mình vậy?

- Có ai đâu mà rủ. Với lại mình cần yên tĩnh chút.

- Sao...Có chuyện gì buồn phải không?

- Nè Vân Anh! Nếu cậu muốn quên đi một người cậu sẽ làm gì? Mà không phải. Ý mình là phải làm gì để hình bóng người ấy nhạt nhòa đi không?

- Cậu đang thất tình à?

- Có thể xem như vậy.

Nghe Trung nói thế, cô cười mà ho sặc sụa. Định bụng sẽ chọc anh chàng này, nhưng thoáng thấy bộ dạng sầu não của Trung cô cũng chẳng còn tâm trạng để đùa nữa nên cau mày hỏi lại:

- Có phải hình bóng của người ấy quá lớn đến nỗi mỗi hành động, mỗi việc làm của cậu đều đều tồn tại trong suy nghĩ của cậu không?
- Ừ.
- Có phải cậu càng cố quên thì lại càng nhớ không?
- Ừ.
- Vậy chỉ còn một cách thôi Trung à!
- Cậu có cách à? Cách gì? Cậu nói gì?
- Đó là, cậu hãy cố nhớ thay vì cố quên. Hãy cố gắng nghĩ tới cô ấy mọi nơi mọi lúc, rồi đến lúc nào đó cậu sẽ cảm thấy mọi thứ bình thường lại thôi.
- Cố nhớ để cố quên ư? Nghe có vẻ nghịch lý ý nhỉ?
- Ừ, nhưng nó lại đúng trong trường hợp cậu đấy.
- Vậy à. cảm ơn cậu, mình sẽ thử xem sao.
- Cậu sẽ làm được thôi...không có gì nữa mình đi trước đây.
- Uhm, này...chờ chút đã.
- Gì nữa ông?
- Đèn bù thiệt hại đi chớ.
- Thiệt hại gì cơ?
- Nè cậu quên rồi à...thế để mình nhắc cho cậu nhớ.
- Bla...bla...bla
- Sao...nhớ rồi chứ gì?
- Ừ, mà đâu liên quan gì tới mình đâu.
- Nghe cô nàng nói thế, Trung muốn té ngựa luôn.
- Nè...Cho cậu nói lại lần nữa đấy. Chính cậu đã làm tôi phải tông vào cột điện Hậu quả là chống móng lên trời hận trời vô đối, hận đất vô biên vậy mà giờ nói không liên quan à.
- Thôi không đùa với cậu nữa, đúng là lỗi tại tôi được chưa...Hôm đó cậu nói chỉ cần tôi mời cậu đi uống nước rồi xin lỗi là coi như chẳng có chuyện gì đúng không?
- Ừ.
- Vậy giờ đi luôn đi.
- Thôi đổi cái khác đi...Kiếm cái gì ăn đã chiều giờ tui chưa ăn gì nên bụng nó cứ đánh trống réo ầm ĩ đây này.
- Ọc..ọc...ọc...- Vừa dứt lời thì đội biểu tình cờ trống lại phản ứng dữ dội làm cậu ngượng muốn chết.
- Tiếng gì mới kêu vậy nhỉ?
- Cô nàng giả vờ không biết.
- Biết rồi còn giả vờ nữa chứ
- Thôi được rồi...đi nào.
- Nhưng cậu đái tôi đấy.
- Vâng, con trai gì keo kiệt thế không biết.- Cô nàng bấu môi dài thườn thượt.

- Đây không phải là keo kiệt mà là để chấm dứt món nợ, chuyện nào ra chuyện đó chứ. Sau này cậu muốn thì tôi mời lại chứ keo kiệt cái nỗi gì.

- Cậu nói đấy nhé...hehe...Thế là từ nay về sau tôi được ăn của chùa.

- Thật là...

Trung khẽ mỉm cười lắc đầu.

Thấy quán bên đường khá nhỏ nhắn, sạch sẽ Trung kéo tay Vân Anh vào.

Chiếc ghế xanh xanh đã bạc màu vừa ôm trọn bàn tọa thì Trung đã lên tiếng:

- Bác ơi cho con hai tô bún bò.

Trung đang ăn chừng được nửa tô thì không nghe Vân Anh ngồi chích chòe nữa, ngạc nhiên cậu ngẩng đầu lên thì thấy cô nàng đang chăm chăm nhìn mình. Thấy lạ cậu liền hỏi:

- Cậu sao thế...Sao không ăn mà nhìn mình làm gì?

- Hihi, phục cậu thiệt.

- Phục gì?

- Có con gái ngồi đây mà cậu ăn uống hình tượng gớm.

- Trời! Tưởng gì...Mà có liên quan gì cậu đâu?

- Bớ tay, chào thua cậu luôn đó.

Vừa cúi mặt xuống định xử tiếp tô bún thì cậu lại nghe Vân Anh gọi:

- Nè Trung! Cậu há miệng ra đi!

Vừa nói cô nàng vừa gấp miếng thịt bò thật to hươ hươ trước mặt cậu.

- Cũng được. Cậu cũng chân thành tạ lỗi đó.

Trung nói xong nhắm mắt há miệng thật to.

- A nào...Uhm.

- Sao lâu vậy.

- Xong rồi.

- Đâu...sao...

Trung mở mắt ra thì thấy cô nàng phồng má, đôi môi chúm chúm đang nhai miếng thịt.

- Nè, cậu chơi kì vậy.

- Kì gì cơ?- Cô nàng tỉnh bơ.

- Sao nói ỉn mà cậu...

-Ủa mình nói hồi nào đâu...mình chỉ bảo cậu há miệng thôi mà.

- Thì há miệng để cậu dứt chứ sao.

- Ai bảo vậy hè. Mình chỉ bảo cậu há miệng ra để xem cậu ăn như thế có miếng thịt nào mắc kẹt kẽ răng thôi mà.

- Cậu...

- Chứ cậu tưởng mình cho cậu thiệt à...Hahaha...

Đang cười ngặt nghẽo bỗng nhiên cô nàng im lặng, mắt nheo nheo làm ra vẻ đang cố nhớ đến một việc gì đó.

Trung thấy vậy nên thắc mắc:

- Bị gì nữa à?
- Giờ mới để ý...Hình như trước kia mình thấy cậu ở đâu thì phải?
- Vậy à? Nhưng mà thấy ở đâu mới được chứ?
- Để xem nào....À! Nhớ rồi! Mình thấy cậu trên tivi.
- Hả...tivi... Mà hồi nào, sao mình không biết ta...hay là cậu nhìn nhầm?
- Không! Không thể nhầm được...mình nhớ khuôn mặt đó rất rõ mà.
- Ủ, cho là vậy đi! Không ngờ mình nổi tiếng ghê ta...Mà cậu thấy mình trên kênh nào vậy.
- Hình như...là...an ninh....À kênh VTCH8 chương trình an ninh thành phố.
- Ô hay, gì mà an ninh thành phố? Bộ mình là tội phạm chắc?
- Không. Mình thấy cậu trong chuyên mục “người tốt việc tốt”
- Ặc...Điều đó là đương nhiên rồi.
- Nhưng cậu đóng vai người xấu mà.
- Ếc..Cậu...Không nói với cậu nữa.

Chộc Trung cô nàng thấy thoải mái vô cùng. Trung cũng vậy khi nói chuyện với cô bao nét lo âu, muộn phiền đều tan biến hết như cơn gió thoảng qua xua tan đi cái nóng giữa trưa hè, mang đến hơi thở cuộc sống mới.

Những tia nắng xé toạt làn sương mỏng manh xuyên qua ô cửa sổ làm hắt huy cục cửa kính giác, liếc nhìn đồng hồ thấy không còn sớm nữa hắt vội lay lay Nam, lúc này anh chàng còn say ngủ.

- Dậy đi học Nam!
- Ồ, cậu vệ sinh trước đi mình dậy liền.

Sau mười phút, hắt bước ra thì thấy Nam ngồi nhìn ra cửa sổ, vẻ mặt trầm ngâm.

- Cậu sao thế? Vào vệ sinh rồi ăn sáng đi học.
- Ủ.

Bầu trời trong xanh báo hiệu một ngày nắng to. Nhưng đâu ai biết được cơn mưa bất chợt sẽ kéo đến khi nào? Nó sẽ làm dịu đi cái oi bức của Sài Gòn, làm mát đi cái bức bối khó chịu của người ta, làm sạch đi bộ mặt thành phố. Và mỗi lần cơn mưa kéo tới, không ít hay nhiều đều đem đến cho người ta cái cảm giác nhất định, dù đó là niềm vui nho nhỏ hay nỗi buồn vô tận. Vì mưa là điểm tựa gợi cho người ta nhớ lại biết bao kỉ niệm xa xưa, và tất nhiên những việc mới xảy ra nữa. Biết bao nụ cười, nước mắt, hạnh phúc, khổ đau đều gắn liền với hình ảnh mưa. Nói đến mưa người ta nghĩ ngay đến nỗi buồn, và khi nỗi buồn chợt dâng lên thì hình ảnh mưa lại hiện ra, mang theo cảm giác buồn man mác. Nhưng sau cơn mưa sẽ còn lại những gì? Có ai biết?

Hôm nay, vẫn là ngày buồn đối với hắt. Hắt và Băng vẫn chẳng chịu mở miệng khi bắt gặp chạm mặt nhau, để rồi lại né tránh cái nhìn của đối phương khi đứng lặng im chẳng biết nói gì. Hắt ngồi nhìn Băng, Băng ngồi nghĩ về hắt, hai suy nghĩ tìm địa chỉ để kết nối với nhau nhưng nào có tín hiệu. Hai trái tim đang cố nghe hơi thở của đối phương nhưng nào biết nữa kia đang nghĩ gì...

Reng! Reng! Reng!

Vừa nghe tiếng chuông hắt ngẩng đầu khẽ liếc sang Băng, cô nàng vẫn im lặng ngồi đó. Ánh mắt xa xăm gởi ngoài ô cửa sổ chờ ngọn gió đến và mang đi, có vẻ cô chẳng quan tâm đến giải lao. Sự do dự cứ bám

lấy cô trong thời gian qua, nó đã làm cô suy nghĩ rất nhiều. Và hôm nay, Băng quyết định nói hết những ý định của mình với hắn.

Ting! Ting! Ting!

Điện thoại cô khẽ rung báo có tin nhắn, lười biếng mở ra xem mới biết bên kia người gọi là hắn. Một mối nhảnh lại cô nằng bước ra khỏi lớp đi ra hướng sau trường.

- Cậu có gì muốn nói với tôi sao?- Băng quay mặt không nhìn hắn, lên tiếng trước để phá tan cái im lặng đáng sợ này giờ.

- Băng, cậu sao vậy? Rốt cục đã có chuyện gì với cậu?

- Không sao cả. Mà câu này mình hỏi cậu mới đúng.

- Sao lại hỏi ngược lại mình.

- Tại sao... mà thôi, không có gì.

Cô nằng định hỏi hắn vì sao lại lạnh lùng, thờ ơ với mình kể từ ngày hắn ở bệnh viện nhưng nghĩ lại mục đích khi ra đây nên thôi.

- Sao? Có gì cậu cứ nói, làm gì mà cứ úp úp mở mở.

- Mình đã nói không có gì. Mà cậu có chuyện gì nữa nói luôn đi.

- Cậu có thể ỉn biết. Có phải cậu đã...yêu người khác rồi phải không?- Hắn khó khăn nói hết câu, rồi im lặng. Và thật sự lúc này đây, hắn mong sẽ nhận được cái lắc đầu từ cô hơn bao giờ hết.

“Cái gì? Cậu nói gì vậy hả? Cậu cho tôi là người vậy sao?”

“Nhưng tại sao cậu lại cho rằng?”

Băng đấu tranh tư tưởng.

- Cậu...

- Cậu chỉ cần trả lời có hay không là được rồi.

- Nếu tôi nói có thì sao?

- Có phải là cái anh chàng tên Trung kia không?

- Trung? Thế thì sao?

- Nếu vậy chúng mình chia tay đi!

- Cậu thật sự muốn vậy?

- Như vậy sẽ tốt cho cả hai hơn.

- Vậy thì chẳng còn gì để nói nữa...Tôi đi trước đây.

Băng nói xong quay vội chạy đi để không phải yếu lòng mà rơi giọt nước mắt, để hắn không kịp nhận ra rằng hắn đã lầm, để cô không có cơ hội mà nói hết sự thật rằng lòng cô chỉ có hắn thôi. Cô thất vọng về hắn, nhưng cô cũng chẳng muốn giải thích thì thêm lúc này khi mà có người cũng yêu hắn như cô thương hắn vậy. Mấy ngày qua Băng lạnh lùng với hắn bởi cô cảm thấy có lỗi với Phương. Cô đã suy nghĩ rất nhiều và đưa ra quyết định sẽ âm thầm ra đi. Thế nhưng khi cô chưa kịp thực hiện ý định của mình thì hắn đã đề nghị chia tay trước.

Ngày hôm đó, Băng đi vệ sinh nên về muộn. Sắp về lại nghe loáng thoáng tiếng Phương nên Băng định đến rủ cô nằng đi về cùng luôn. Nhưng ai đâu ngờ rằng, một sự vô tình như sự sắp đặt sẵn, Băng đã nghe tất cả cuộc nói chuyện giữa Phương và Nam. Và sự lạnh lùng của hắn mà cô không rõ lý do càng thôi thúc cô đưa ra quyết định này.

Hắn cũng đâu hơn gì cô. Nói ra từng lời đó tim hắn như bị xé toạc ra thành trăm ngàn mảnh, cổ họng nghẹn đắng. Liệu quyết định của hắn có thật sự đúng? Hắn không biết nhưng cái gì đó đã âm thầm sai

khiến hắn làm vậy.

23. Chương 23

Một mỗi lê bước nặng nề về lớp, vẫn thói quen đưa ánh mắt tìm Băng nhưng chẳng thấy cô nàng đâu. Thấy thế, hắn về chỗ ngồi nằm gục xuống bàn chán nản.

- Nè Phong.

- ...

- Phong.

- ...

- Cậu sao vậy, có chuyện gì à?

- ...

- Cậu không muốn nói thì thôi vậy.

Nam thấy bộ dạng của hắn mà lắc đầu ngao ngán.

Buổi học lại chậm chậm trôi qua, hắn cảm giác thời gian như ngừng trôi. Hắn đã thu nụ cười lại tự bao giờ. Khuôn mặt với nụ cười nở trên môi, ảm áp lại được bọc lại bằng chiếc mặt nạ khó coi, lạnh tanh, u ám. Suốt thời gian còn lại của buổi học hoặc hắn chỉ nằm gục trên bàn hoặc đôi khi đưa cặp mắt vô hồn lên bảng.

Hai chiếc bóng in đậm trên mặt đường lướt nhanh trong cái nắng hầm hầm oai bức, hai cái đầu theo đuổi ý nghĩ riêng của mình nhưng cũng chẳng đi về đâu cả. Nam có linh cảm mối quan hệ giữa hắn và Băng có gì đó nghiêm trọng rồi, Nam muốn giúp hắn nhưng hắn lại đảm nhận vai diễn người câm trong vở khi “Anh không biết nói” thử hỏi làm sao mà giúp được đây.

Nhìn cái mặt không chút cảm xúc cộng với thái độ lạnh lùng của hắn, khách vào quán đều ề dề, và có chút khó chịu. Ai cũng thấy hắn lạ, lạ lắm, nhưng họ không hiểu nguyên do. Mà có lẽ chẳng mấy khách hàng nào quan tâm đến vấn đề đó, có chăng chỉ là mấy cô nàng vào quán nhằm mục đích ngắm hắn và tiếp cận hắn thôi.

- Nè, ông tướng kia! Làm gì mà khó coi thế?

- ...

- Sao...Kính tui không thèm trả lời luôn hả?

- ...

- Phong.

- Muốn nghĩ sao thì tùy.

Từng tiếng hắn phát ra tỏa ra hơi lạnh như băng.

- Cuối cùng cũng lên tiếng rồi đó. Tui tưởng cậu câm chứ?

- ...

- Nè...Có chuyện gì buồn phải không?

- ...

- Cậu đừng như thế được không? Nếu có chuyện gì buồn thì hãy tìm người chia sẻ chứ đừng im im như vậy. Không những bản thân cậu khó chịu, bức bách mà ngay cả mọi người xung quanh họ cũng phiền lòng, thất vọng vì cậu...Cậu hiểu không?

Vậy đấy, hết Nam đến Như rồi đến gã quản lý rồi mọi người, cứ thế mỗi người không ít thì nhiều đều hỏi thăm, khuyên hấn nhưng hấn lại cảm thấy khó chịu hơn. Hấn muốn yên tĩnh, hấn cần có khoảng lặng để suy nghĩ về mọi việc đã xảy ra.

Tan giờ làm việc hấn bảo Nam về trước đi còn mình thì đi dạo. Ban đầu, Nam không chịu nhưng nhìn ánh mắt đó cậu cũng hiểu việc để hấn suy đi nghĩ lại mọi chuyện chắc sẽ tốt hơn.

Đút tay vào túi quần, từng bước chân nhẹ nhẹ phát ra tiếng động khe khẽ, ánh mắt buồn thăm thăm vẫn giấu dưới hàng mi dày. Hấn ngẩng mặt lên trời nhưng chẳng thấy ngôi sao nào, đèn điện giăng đầy ánh sáng chói lòa như lớp áo giấu đi cái sâu thẳm, khoát lên mình cái hào nhoáng bề ngoài vốn có của cuộc sống.

- Nè Trung, hôm nay mình vui lắm.

- Thế à! Thật không đó.

- Mình nói thật đó.

- Sao hôm nay hiền vậy, mọi khi hay chơi mình lắm mà.

- Hi hi...Ai bảo tại cậu ngây thơ quá chi...Hôm nay tha cho cậu đó.

- Chắc ngày mai Việt Nam công bố chế tạo thành công tên lửa vượt đại dương quá.

- Sao vậy?

- Thì chuyện lạ chứ sao.

- Thế thì khi nào gặp cậu mình sẽ không chọc cậu nữa hen.

- Sao vậy?

- Thì để Việt Nam mình chế tạo thành công tiếp cái khác như bom hạt nhân chẳng hạn.

- Trời. Chịu bà cô này luôn.

- Này. Mình còn trẻ nha. Không được kêu bà cô đó...nghe già lắm.

- Ồ, không gọi bà cô nữa. Mà gọi là bà ngoại được hông?

- Không!!!!!!!!!!

- Thôi đến giờ mình về rồi. Mình đi đây.

- Ủ. Ngủ ngon! Ba nhớ.

- Cậu nói ba nhớ gì cơ.

- Thì nhớ không được ngủ, nhớ không được chảy ke, nhớ không được tè dầm khi ngủ chứ nhớ gì.

- Cậu được lắm...Hứ!

Vừa nói Vân Anh vừa quay mặt đi.

- Nè nè...Giận rồi à? Mình đùa thôi mà.

Trung nói với theo.

- ...

- Thật đó. Mình chọc cho cậu vui chút thôi mà.

- Hứ, không thêm.

- Thôi coi như mình quá lời. Cho mình xin lỗi ghen.

- Cậu xin lỗi tức là cậu có lỗi với mình. Mà có lỗi là phải tạ lỗi. Mà tạ lỗi là sao nhỉ?

Vân Anh cười cười về mặt gian gian.

- Thôi được rồi, lần này mình nợ cậu. Giờ tối rồi, để hôm sau mình đền.

- Ủ, cũng có thành tâm đó. Thôi mình vào nhà đây, cậu cũng về ngủ đi đừng đi lang thang nữa coi chừng ma nó bắt bây giờ.

-Ủ, cậu ngủ ngon.

- Ủ, cảm ơn. Cậu cũng vậy. Ngủ ngon.

Cậu đứng nhìn theo bóng Vân Anh khuất dần sau cánh cổng đến khi mắt hút trong nhà, vừa nhúc nhích mũi chân định bước đi thì nghe sau lưng trầm trầm giọng nói:

- Cậu cũng được đấy nhỉ?

Nghe giọng quen quen nhưng không nhớ rõ là ai, Trung xoay mình ngoảnh đầu lại, quăng ánh mắt nơi phát ra tiếng nói. Người kia vẫn đứng yên, cậu cố nheo nheo mắt để nhìn rõ hơn, chợt cậu nhớ ra vội hỏi lại.

- Cậu có phải là Phong không?

- Tôi có chuyện cần nói với cậu. Đi theo tôi.- Nói rồi hấn bỏ đi.

- Này Phong! Có chuyện gì không nói ở đây được sao?- Cậu nói với theo.

Hấn quay lại cộc lốc:

-Một lát thôi.

Thấy thái độ hấn như vậy, Trung cũng chẳng hỏi gì thêm nữa, chỉ nhanh chóng bước theo hấn.

Khoảng năm phút sau, hấn dừng lại. Cậu thấy vậy cũng ra lệnh đôi chân đứng im. Nhưng thật bất ngờ, chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì cậu đã lãnh nguyên một cú đấm uy lực ngay giữa mặt.

-Úi! Cậu...cậu...- Trung lồm cồm bò dậy về mặt nhăn nhó vì đau, ngơ ngác vì chẳng hiểu nguyên do vì sao.

Hấn không nói không rằng tiếp tục tấn công Trung.

- Phong, cậu làm gì vậy?- Dứt lời Trung lách người né đòn của hấn vừa đáp đến.

Mặc dù, cậu không hiểu chuyện gì đang xảy ra nhưng trong tình huống như thế này cậu chẳng biết làm gì ngoài việc vừa né đòn của hấn vừa luôn mồm:

- Đủ rồi đó! Cậu nói xem nào, có chuyện gì mà cậu vô duyên vô cớ đánh tôi?

- Tại sao...lại làm vậy với Bắg?- Hấn dừng lại thở hổn hển ngược mắt nhìn Trung.

- Ý cậu...là sao? Nói...rõ...xem nào.

- Tại sao cậu...có Bắg rồi mà còn tán tỉnh Vân Anh?

- Hả? Cậu nói gì vậy?- Trung ngó người trước câu hỏi của hấn

- Phong! Rốt cục cậu có biết mình đang nói gì không vậy?

- Không đúng sao?

- Nè. Cậu biết gì thì thưa thốt không biết thì dựa cột mà nghe đừng ở đó mà ăn nói hồ đồ.

Đến đây hấn cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra luôn.

- Ý cậu là sao?- Hấn thắc mắc hỏi lại

- Mình với Bắg không cái gì cả, ngoài cái gọi là tình bạn bình thường thôi

- Tình bạn...Tình bạn...

Hấn ngẩng mặt lên trời lại nhếch môi cười mỉa miêng.

- Cậu không tin à?

- Tình bạn mà...bla bloa

Kể đó hẳn đã nói ra hết những gì hẳn nghe cuộc đối thoại giữa Băng và Trung hôm đó.

- Sao...cậu còn chối nữa không?

- Hê hê hê...hóa ra là vậy...cậu hiểu lắm rồi.

- Hiểu lắm?

- Đúng vậy! Nếu cậu nghe Băng nói những lời xé nát lòng tôi và cả những câu Băng nói chỉ yêu mình cậu sau đó thì...

- Cậu đừng có nguy biện...chính Băng đã thừa nhận rồi. Cô ấy yêu cậu.

- Sao? Yêu tôi? Cậu có bị sao không đấy? Đúng cô ấy yêu tôi nhưng đó là những gì thuộc về quá khứ rồi. Giờ cô ấy chỉ có mình cậu thôi...Cậu hiểu chưa?

- Nhưng sao...

- Rốt cục cậu đã nói gì với Băng mà cô ấy nói vậy?

- ...

- ậu không muốn nói thì thôi nhưng cậu nên nhớ tôi và Băng giờ chỉ tồn tại khái niệm tình bạn thôi. Tôi đã nói hết tin hay không tùy cậu. Mà cậu nên tìm hiểu lý do vì sao Băng nói những lời đau lòng để chia tay cậu đi chứ theo tôi thấy hình như Băng có tâm sự hay gặp chuyện gì đó nên...

- ...

- Thôi giờ cũng muộn rồi tôi về đây. Cậu suy nghĩ kĩ lại đi...chứ tình yêu khó gặp lắm đừng để vuột mất rồi chùng đó hối hận.

- Xin lỗi... !Xin lỗi...cậu về chuyện hồi nãy.- Hẳn áp ứng.

- Không sao. Chỉ là hiểu lầm thôi mà.- Trung rộng lượng bỏ qua.

Hẳn vẫn lặng im suy nghĩ về câu nói của Trung.

“Có phải Trung nói đúng?”

“Chẳng lẽ mình sai sao?”

“Mình đã không quan tâm tới suy nghĩ, cảm nhận của Băng.”

“Nhưng tại sao Băng không phủ nhận mà gật đầu?”

“Tại sao Băng không giải thích mà im lặng?”

“Rốt cục là vì sao?”

“Vì sao như vậy?”

Ngày hôm sau, hẳn chủ động tìm Băng định bụng hỏi rõ mọi chuyện.

- Buông ra.

Hẳn kéo cô nàng ra sân sau đi vội vã làm tay Băng khá đau.

- Rồi...Cậu nói đi.

- Nói?

- Sao cậu lại nói dối mình là cậu yêu Trung.

- ...

- Cậu nói đi!

- Tôi không có nói tôi yêu Trung. Cái đó là chính cậu nói chứ không phải tôi.
- Thế thì sao cậu lại nói đã yêu người khác?
- Điều đó cậu không cần biết. Giờ chúng ta tạm thời chia tay đi. Nên có thời gian để nhìn nhận lại mọi việc. Có thể người cậu cần không phải là tôi thì sao?
- Ý cậu là gì?
- Ý gì thì sau này cậu sẽ hiểu thôi. Không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.
- Khoan đã.
- Còn gì nữa?
- Có phải cậu có tâm sự gì hay gặp chuyện gì không?
- ...
- Cậu nói đi.
- Không.
- Thật chứ?
- Thật. Cậu không tin?
- Cậu đừng có giấu mình. Chắc chắn là có chuyện gì rồi.
- Tôi đã nói không mà. Cậu không tin thì thôi. Tôi đi đây.

Trong lúc hần và Bằng nói chuyện thì Nam hẹn Phương ra căn tin bảo có chuyện liên quan tới hần và Bằng muốn hỏi.

- Có chuyện gì thì cậu nói đi. Phương vẫn giữ khoảng cách với Nam
- Cậu có biết chuyện Bằng và Phong chia tay chưa.- Nam nhích lại đưa đầu tới gần Phương nói khẽ.

Phương bất ngờ hỏi lại

- Sao, sao cậu biết. Mà sao họ chia tay?
- Mình cũng chẳng rõ nữa. Nhưng mới lúc này thấy Phong kéo Bằng đi vội chắc có chuyện gì nữa sao ý?
- Ặc nhỉ? Hai người này có xảy ra xích mích gì đâu mà chia tay.
- Thấy Phong như vậy mình mệt mỏi lắm. Mình định hỏi cậu xem có cách nào...
- Ừ để đó...Mình xem sao.

Nói xong Phương đứng dậy buông một cậu rồi đi:

- Thôi tôi có việc đi trước.
- Ừ.

Nam chẳng biết nói gì, chỉ đành “ừ” trong cổ họng.

Đã hai hôm nay, Phương cố gắng tìm hiểu chuyện Bằng và hần nhưng vẫn chẳng thu được kết quả gì. Bản thân cô cũng rất khó chịu khi thấy hai người như vậy. Phương không biết nên làm gì để giúp hần và Bằng trở lại như trước kia, cô cảm thấy mình thật vô dụng, cô biết chắc có ẩn tình gì đây nhưng không tài nào nghĩ ra đó là gì.

- Chị Phương! Chị có tâm sự gì à?
- ...

Ánh mắt Phương vẫn xa xăm nhìn vào khoảng không vô định.

- Chị sao vậy?

- Không có gì, chị vẫn bình thường mà.
- Vâng, mà em có chuyện muốn hỏi chị, không biết có nên nói không?
- Có chuyện gì em cứ nói.
- Chị có tình ý gì với Nam không vậy?
- Hả, sao em nghĩ vậy?
- Tại em thấy cậu ta hình như thích chị rồi. Vả lại có hôm em thấy chị và Nam kẻ sau người trước đi ra cổng khi trường chẳng còn mấy người.
- Ủ, hôm đó Nam có chuyện muốn nói riêng với chị nên chị về hơi muộn.
- Nói riêng? Vậy sao lại có chị Băng nữa?
- Hả, Băng? Ủa...khi đó chị thấy lớp Băng về hết rồi mà.
- Em không biết nhưng em thấy lúc đó người đi ra đầu tiên là chị, sau đó là Nam rồi cuối cùng là chị Băng đi ra.

Phương giật mình hỏi lại:

- Em chắc chứ? Liệu có nhìn nhầm không?
- Không đâu. Em chắc chắn một trăm phần trăm mà.

”Băng về sau...Băng chia tay với Phong...thái độ của Băng hơi lạ...

Chẳng lẽ Băng đã nghe cuộc nói chuyện giữa mình và Nam sao

Nếu vậy thì...”

Nghĩ đến đây Phương vừa giận vừa thương Băng. Cô vội vàng chạy đi tìm Băng nhưng không thấy, đến nhà Băng thì chẳng có ai.

Trong khi đó, Băng như người vô hồn, cô vừa đi vừa chạy không để ý mọi thứ xung quanh. Cô như chết lặng đi khi nghe tin thứ bảy này ba và mẹ cô sẽ ra tòa ly hôn. Thời gian gần đây cô đã thấy sự bất thường, không khí nặng nề trong căn nhà trước kia đã từng rất hạnh phúc rồi nhưng cô không ngờ được sự việc lại như thế này. Cô đã cố không khóc nhưng cái gì đó mặn mặn cứ tuôn ra ngày càng nhòa đôi mắt buồn sâu thẳm.

Kít.....

Tiếng còi xe chỉ kịp phát ra một tiếng dài khi loáng thoáng bóng người bất ngờ băng qua đường.

Nhưng tất cả đã không kịp nữa rồi. Người con gái ấy ánh mắt vẫn còn nhòe nhoẹt nước, vẫn thân hình mảnh mai đó đã bất tỉnh, một vệt máu dài từ từ chảy dọc, bò xuống mặt đường.

- Không!!!!!!!

Tiếng hét thất thanh của Phương như xé tan mọi thứ.

Phương không tìm thấy Băng, gọi thì cũng không nghe máy nên cô chỉ để lại lời nhắn rồi về. Mãi suy nghĩ chuyện của Băng nên Phương không để ý xung quanh, chỉ đến khi nghe tiếng xe thét gào làm cô mới giật mình nhìn phía trước thì đã thấy Băng nằm trước mũi thần chết.

- Băng! Cậu tỉnh lại đi! Xin cậu đó! Huhuhu.
- Huhuhu. Cậu tỉnh lại đi mà.
- Gọi xe cấp cứu mau!- Ai đó lên tiếng.

Sau đó Băng được đưa tới bệnh viện nhanh chóng. Không lâu sau hẳn, Nam cũng có mặt.

- Phương! Băng...sao...rồi?

Mời Bạn Đọc Tiếp Tại Trang : Hoàng Tử Mồ Côi Và Cô Nàng Băng Giá (6) - Truyện Tình Cảm Tuổi Teen - Truyện Teen Full - Diễn Đàn Kênh Truyện [kenhtruyen /forum/4-8908-6#ixzz35McJraPL](#)Hắn chạy đến nơi thở hổn hển mặt mày tái mét, lo sợ vội hỏi Phương. Phương vẫn khóc thút thít từ lúc đó đến giờ ngẩng đầu lên nói không nên lời.

- Băng! Huhuhu.

- Cậu bình tĩnh nói rõ xem nào.

- Mình...không biết nhưng...thấy...hình như Băng đang gặp nguy hiểm.

- Cậu báo cho ba mẹ Băng biết chưa?- Nam hỏi.

- Mình gọi rồi...huhuhu.

- Thôi cậu bình tĩnh lại đi. Băng sẽ không sao đâu?

Sau đó ba mẹ Băng cũng nước mắt giàn dụa chạy vào.

- Băng...huhuhu.- Mẹ Băng sụt sùi.

- Tại mẹ...tại mẹ...Mẹ xin lỗi...Tất cả là tại mẹ...huhuhu.- Bà tự trách mình.

- Bác ơi! Bác bình tĩnh lại đi...Băng sẽ không sao đâu.

- Không. Tại bác mà Băng nó mới tai nạn. Nếu bác không nói với nó... thì đâu có chuyện gì xảy ra với nó đâu...huhuhu...Mẹ xin lỗi...huhuhu.

- Không...Là tại tôi...Tại tôi...Tại tôi hết.

Ba của Băng mắt đỏ hoe cũng nghẹn ngào.

Sau đó ông kể mọi chuyện cho bọn hắn nghe, kể xong ông nói:

- Giờ bác rất hối hận với bản thân, bác chỉ có mình Băng nên nó mà có chuyện gì thì...

- Mọi người bình tĩnh lại đi, Băng sẽ không sao đâu.

Không khí nặng nề ảm đạm, mặt ai nấy xám xịt lộ rõ vẻ lo sợ.

Chờ đợi khá lâu thì cửa phòng cũng hé mở.

Ông bác sĩ già đầu hói, mắt đeo kính chai đi ra với vẻ mặt trầm ngâm lo lắng. Thấy cửa phòng mở, mọi người ùa lại vây quanh bên bác sĩ, ba Băng lên tiếng:

- Bác sĩ con tôi thế nào rồi? Có phải cháu không sao phải không? Bác sĩ nói đi.

- Mọi người bình tĩnh. Ai là người nhà của bệnh nhân thì đi theo tôi.

Hắn thấy thế nên dự cảm được rằng có chuyện không hay với Băng.

- Bác sĩ, ông nói đi. Có phải Băng gặp nguy hiểm không?

Hắn nóng lòng nên vội hỏi.

- Mấy cô cậu đây cứ an tâm. Cô bé không sao trong vụ tai nạn này đâu.

Nói xong ông cùng mẹ cô bước vội đi.

“Cô bé không sao trong vụ tai nạn này. Chẳng lẽ Băng còn bị gì nữa sao?”

Hắn thầm nghĩ.

Vừa bước vào phòng làm việc của ông bác sĩ, mẹ Băng đã lên tiếng:

- Bác sĩ nói đi...Nói con tôi không sao đi mà.

- Hai người phải thật sự bình tĩnh khi nghe tôi nói.

Nghe bác sĩ già nói thế hai ông bà cảm thấy có điều gì đó nghiêm trọng

- Dạ vâng! Bác sĩ nói đi.
- Cháu nó không sao, máu bầm trong đầu đã lấy ra hết rồi, mấy vết thương ngoài da cũng không có gì quá nghiêm trọng, chỉ bị nhẹ thôi.
- Vâng! Cảm ơn bác sĩ.
- Nhưng có chuyện quan trọng này, cô bé hiện đang bị...

24. Chương 24

- Hai ông bà cứ làm theo lời tôi dặn là được.
- Vâng, cảm ơn bác sĩ.
- Giờ tôi có việc rồi. Tôi đi trước đây.
- Vâng!

Thấy dáng vẻ thất thiếu, vẻ mặt toát lên nét lo âu của vợ chồng ông Thanh, bọn hắc chạy ủa lại hỏi thăm tới tấp:

- Bác ơi! Băng có sao không bác?
- Bác sĩ nói gì vậy bác?
- Bác ơi có chuyện gì vậy?

Bla bla

Vội lấy lại vẻ mặt tươi tỉnh, ông Thanh cố nặn nụ cười gượng gạo:

- Bác sĩ nói sức khỏe Băng không đáng ngại. Chú ý ăn uống nghỉ ngơi đầy đủ là vết thương mau lành à!
 - Vậy bác sĩ còn nói gì nữa không bác? - Phương hỏi thêm.
 - À! Bác sĩ còn bảo mọi người đừng làm Băng nó xúc động, không thì ảnh hưởng không tốt đến vết thương chưa lành hẳn ở đầu.
 - Vậy là sao hả bác? Mà bọn cháu nghe bác sĩ nói đã lấy máu bầm ra hết rồi mà.- Nam lên tiếng
 - Thì mới lấy ra hết chứ có khỏi hẳn đâu? Cậu muốn biết rõ thì đưa đầu đây mình làm ột nhát rồi biết.- Hắc liếc xéo Nam.
 - Thôi thôi cho tôi xin hai chữ bình yên đi. Để tôi sống nốt quãng đường còn lại, tôi còn phải cưới vợ sinh con bế cháu, còn phải...
 - Thôi được rồi! Stop ở đây đi. Cậu mà nói nữa chắc nổ sập cái bệnh viện này mất.
- Nghe vậy Phương ôm bụng cười lăn cười bò mặc cho Nam tội nghiệp mặt đỏ như gấc chín.
- Hai bác qua đây có việc chút. Lát nữa quay lại.
 - Dạ vâng!
- Chờ một lúc lâu, Băng tỉnh dậy thế là cả đám kéo nhau vào phòng cô.
- Hai cậu vào trước mình đi vệ sinh chút.
- Hắc nói rồi quay đi.
- Ủ, bọn mình vào trước đây
- Băng thấy hai cái đầu thập thò ngoài cửa liền bảo:

- Hai cậu làm gì mà lấp ló ngoài cửa vậy. Sao không vào?
 - Hihi, chào cậu.- Nam vừa giơ tay lên vẫy vẫy vừa nở nụ cười tươi.
 - Băng! Cậu tỉnh rồi à? Cậu thấy đỡ hơn chưa?- Phương vừa bước nhanh đến giường Băng nằm lo lắng hỏi Băng với vẻ mặt lo lắng.
 - Ồ, cảm ơn cậu. Mình thấy đỡ nhiều rồi. Mà sao mình lại ở trong này?
 - Trời! Cậu không nhớ sao? Chẳng lẽ vừa mới đựng xe mà mất trí nhớ rồi à?
 - Đựng xe? Nhưng ai đưa mình vào đây vậy?
 - Là mình. Vừa lúc đó mình đi tới nên gọi người kêu xe cấp cứu. Mà sao cậu lại bị xe đựng thế?
 - Là do...À... không có gì. Chỉ là ...mình...mình... bất cẩn...thôi.
- Hơi thở Băng trở nên gấp gáp vì điều Phương vừa hỏi làm cô nhớ lại hình ảnh ba mẹ cô.
- Cậu sao vậy? Hay để mình gọi bác sĩ.
 - Không sao đâu. Chắc tại mình đói bụng nên nói không nổi ấy mà.
- Băng giả vờ xoa xoa bụng.
- Cậu đói bụng à? Vậy để mình đi mua cháo nha.
 - Cứ từ từ đã. Giờ mình cũng chưa muốn ăn đâu.
 - Ồ. Vậy cũng được.
- Tại ghế đá kê dưới gốc cây bằng lăng già.
- Rồi, giờ bác có thể nói được rồi chứ?
 - Ủa, cháu nói gì vậy Phong?
 - Bệnh của Băng đang mắc phải.
 - Thì như bác đã nói rồi đó thôi. Cháu cũng nghe rồi mà.
 - Không, bác giấu bọn cháu phải không?
 - Giấu?
 - Đúng vậy! Nhìn biểu hiện của hai bác, cháu đoán Băng đang bị bệnh gì đó. Cháu nói đúng không?
 - Cháu...
 - Bác nói đi. Xin bác hãy nói cho cháu biết đi mà?
 - ...
 - Bác...
 - Thôi được! Nhưng cháu hứa là không được nói với ai đâu đấy và hãy làm theo lời dặn của bác.
 - Vâng!
- Bla bla bla
- Thấy ánh mắt cô nàng lia khắp phòng Phương cười cười:
- Lại tìm hoàng tử hả công chúa
 - Hoàng tử nào? Cậu nói gì vậy?
 - Thì hoàng tử Phong chứ hoàng tử nào nữa.
 - Không.

- Ấc...Chứ cậu tìm ai thế?
 - Chẳng tìm ai cả. Mà họ có đến không?
 - Cậu nói ai cơ?
 - Mà thôi không có gì.
 - Nè...Cậu bị sao vậy hả?...Sao cứ nói lấp lờ lấp lửng là thế nào? Cậu không nói rõ ràng được à?
- Cốc cốc cốc
- Ai vậy?

Phương quay lại hỏi:

- Mình đây...Phong đây...Mình vào được chứ?
 - Vừa mới nhắc tào tháo thì tào tháo xuất hiện. Vào luôn đi, còn làm bộ gì nữa.
- Cánh cửa vừa hé mở thì Nam đang nấp sẵn liền nhảy ra hét toáng lên:
- Hù! Giật mình không?
 - Á!- Tiếng kêu thất thanh của người vừa đẩy cửa vào nhưng không phải là hấn mà là bà Thu, mẹ Băng.
 - Trời đất! Cháu làm gì vậy?- Ông Thanh vừa đỡ bà Thu dậy vừa khẽ phàn nàn.
 - Úi là bác à...Cháu tưởng Phong nên...Cháu xin lỗi...Cháu không cố ý.
 - Thôi không có gì...Lần sau cháu nhớ chú ý nhen...Dù sao cháu cũng lớn rồi mà...
 - Dạ vâng!
 - Hết nói nổi cậu mà, lớn rồi mà còn bày trò.- Hấn cười cười trêu cậu.

Nam ngưỡng ngừng đi vào nhưng vừa quay mặt lại thì bắt gặp ánh mắt cười cười vẻ chế giễu của Phương càng làm anh chàng lúng túng, xấu hổ trước mặt cô hơn.

Khi nghe giọng hấn vang vang ngoài cửa, Băng rất vui nhưng trong tích tắc nét mặt cô nàng liền sa sầm xuống. Khoát lên vẻ lạnh lùng thường ngày, ánh mắt nhanh chóng chuyển mục tiêu hướng ra phía ngoài cửa sổ.

- Băng, con thấy sao rồi?

Bà Thu bước nhanh đến giường khuynh gối xuống bên cạnh Băng nhỏ nhẹ.

- ...

Cô nàng quay mặt hướng ra phía cửa sổ im lặng không nói gì.

- Băng! Con sao vậy?- Ông Thanh thấy vậy vội hỏi

- ...

- Kìa Băng! Cậu sao vậy? Cậu có nghe gì không?

- ...

- Băng à! Con nói gì đi...Mẹ xin lỗi! Ba mẹ không ly hôn nữa đâu...thật đấy...Tất cả là tại mẹ...- Chợt hiểu ra vấn đề bà Thu lên tiếng.

- Đúng vậy, ba mẹ thật hồ đồ mà. Chỉ vì giận nhau mà đem nhau ra tòa giải quyết. Ba mẹ xin lỗi con gái. Đừng có giận ba mẹ nữa nha.

- ...

Băng vẫn không nói gì. Ánh mắt đó vẫn nhìn ra phía ngoài cửa sổ nhưng nó đã dần dần nhuốm vẻ đượm buồn, rồi từ từ một...hai...ba...giọt nước từ khóe mắt tuôn ra. Băng cố nhắm mắt thật chặt ngăn không cho dòng lệ tuôn ra nữa nhưng cô nàng có vẻ bất lực.

- Thật không?- Cô đưa ánh mắt nhìn ba mẹ nói nhỏ.

- Tất nhiên rồi. Ba mẹ có bao giờ nói dối con đâu.

Cảm xúc chẳng phải lúc nào ta cũng điều khiển, chế ngự được nó. Nó thường đến tự nhiên làm con người ta chống lại không được, đã thế thì mặc nó...đến đến đi đi...Và như lúc này đây cái vẻ ngoài bướng bỉnh, lạnh lùng thường ngày của Băng như tan hết thay vào đó là sự mềm yếu khi mà cô nàng sợ...rất sợ sẽ mất một thứ...đó là gia đình. Nhìn bề ngoài có vẻ lạnh lùng, giá băng nhưng thật ra đó là tính cách chỉ tồn tại ở một mặt nào đó trong con người cô.

Nam chứng kiến cảnh cũng tránh khỏi sự bất ngờ, mồm cậu há hốc. Cậu không ngờ Băng cũng có lúc lại như vậy. Mọi ngày cậu đều thấy vẻ ngoài cô lạnh lùng quen rồi giờ tận mắt chứng kiến cảnh này hỏi sao cậu không ngạc nhiên cơ chứ.

- Nam! Làm gì mà mồm cậu há hốc vậy? Ngậm miệng lại không thì con ruồi bay vô bây giờ.- Phương đứng bên cạnh hích hích cù chỗ vào hông cậu.

- Hả, gì gì...ruồi gì, ruồi đâu?

- Nè cậu vừa từ trên trời rơi xuống hả? Làm gì mà như người mất hồn vậy?

- À à...là do...

- Do cái cơ ầy. Chán cậu thiệt.

Phương quay sang bảo Băng và hấn

- Bọn mình ra ngoài có việc chút.

Rồi cô nàng quay sang cúi đầu chào ba mẹ Băng

- Chào hai bác! Bọn cháu ra ngoài có tí việc.

Vừa nói xong, Phương quay sang kéo mạnh tay Nam làm cậu ta loạng choạng suýt té.

- Úi, từ từ mình đi, làm gì mà cậu...

- Im giùm tui cái. Đàn ông đàn ông gì mà thấy ớn.

- ...

Giờ chỉ còn lại gia đình Băng và hấn. Cảm thấy mình dư thừa ở đây nên hấn cũng xin phép ra ngoài.

Từ khi hấn vô đến giờ Băng chưa hề một lần nhìn hấn, ầy vậy mà khi hấn quay bước đi ra khỏi phòng thì cô nàng có vẻ buồn buồn. Ánh mắt cô dõi theo hấn đến khi cửa phòng hoàn toàn khép lại. Có một sự tiếc nuối, một nỗi buồn không hề nhẹ giữ chặt sau hàng mi cong, dài của cô. Đôi môi nhúc nhích nhẹ nhẹ như muốn gọi hấn lại giữ hấn ở bên nhưng vẫn không phát ra thành tiếng.

Sáng hôm sau.

- Ủa Phong, cậu ở đây cả đêm à?

Phương mang cháo vào cho Băng rất sớm thì đã thấy hấn đứng ngay trước cửa phòng cô.

- À...ờ...

Thấy bộ dạng thất thiểu, đôi mắt thâm quầng, người trông tiêu tụy hấn đi của hấn, Phương có chút động lòng. Cô biết tình yêu hấn dành cho Băng lớn như thế nào, cô hiểu hấn đã mất đi hai người hấn yêu thương nhất, cô biết trái tim của hấn không như ngày xưa nữa, nó đã mạnh mẽ hơn, sắt đá hơn. Nhưng tận sâu thẳm mấy ai thấy được sự cô đơn của hấn, khi mà người ta nhìn vào thấy vẫn còn đây những người bạn chân thành, sẵn sàng chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống, sẵn sàng lắng nghe những tâm sự và luôn luôn ở bên cạnh hấn.

Hắn đến với tình yêu bằng con tim chân thành, hắn yêu Băng bằng tất cả những gì hắn có. Nhưng nhiều đó liệu có đủ khi mà chỉ hai từ tình yêu thôi cũng đã chồng chất biết bao vấn đề cần phải giải quyết. Càng ngày hắn càng nhận ra tình yêu thật sự là một cái gì đó quá phức tạp, và cái gọi là “sắc màu tình yêu” của hắn ngày nào cũng đang dần chuyển sang gam màu tối.

- Nè, sao không vào mà đứng đây vậy ông tướng.- Phương lắc lắc vai hắn hỏi khi thấy hắn vẫn đắm chiêu hướng ánh mắt xa xăm.

- À...ừ...thì...

- Sao...Có chuyện gì à?

- Ờ...không.

- Mới sáng tươi tỉnh lên chút coi. Làm gì mà mặt mũi đưa đám thấy ớn vậy.

- Mà mới sáng sớm cậu vào đây làm gì thế?

- Hỏi thế cũng hỏi. Thì mình dậy sớm nấu ít cháo mang cho Băng.

- Ờ, sao không đem vào đi?

- Cũng định nè. Mà cậu và Băng có cãi nhau không đó?

- Ờ có...À không?

- Sao hai người lại cãi nhau vậy?

- Sao cậu lại hỏi vậy? Mình nói không có rồi mà.

- Cậu tưởng mình là con nít mới lên ba à? Nói dối kiểu đó ai mà tin là thật.

- ...

- Nói đi!

- ...

- Không mở miệng được à?

- ...

- Vậy thì mình đi hỏi Băng.

- Cậu không nhớ bác sĩ dặn đừng làm Băng xúc động mạnh sao?

- Vậy thì cậu nói đi?

- Ờ thì...

Bla bla bla

- Như vậy đó.

- Hả? Có như vậy thôi mà chia tay.

- Ờ.

- Cậu bị khùng rồi à? Cả Băng nữa, hai người bị làm sao vậy?

“Ừa? Nếu như vậy có nghĩa là chắc chắn hôm đó Băng đã nghe hết...”

Phương nghĩ lại.

- Rồi, mình biết rồi, mình biết vì sao rồi?- Phương nghĩ lại quả đúng như những gì cô nghĩ ngờ trước đó.

- Cậu biết gì cơ?

Hắn chẳng hiểu cô nói gì nên vội hỏi lại.

- À, mà sao cậu không vô? Đứng đây làm gì?
- Bểng có vẻ không thích khi có sự hiện diện của mình.
- Thôi được rồi! Giờ cậu về nhà thay đồ chuẩn bị đi học đi, để chuyện này mình giải quyết giùm cho.
- Nhưng...
- Mình ở đây, lát mình cũng đi học mà. Với lại, ở đây cũng có hai bác rồi cậu còn lo gì nữa.
- Thôi vậy. Mình đi trước nha.
- Ủ! Cậu đi cẩn thận.

Bây giờ đứng trước hẻm, hay được hẻm quan tâm, trái tim Phương không còn đập thình thịch như xưa nữa. Vì cô biết cái gì không thuộc về mình thì mãi mãi mình chẳng có được. Dõi theo từng bước chân đến khi hẻm biến mất sau khúc ngã rẽ, Phương mới quay vào phòng Bểng.

- Cốc...cốc...cốc...
 - Ai ?
 - Phương đây.
 - Phương à? Cậu vào đi.
- Đẩy nhẹ cánh cửa, Phương chợt khựng lại khi có một mùi hương thơm nồng lướt nhẹ qua mũi cô.
- Woa! Thơm thế! Phải oải hương không vậy Bểng?
 - Ủ. Mũi cậu thính ghê. Nhờ nó mà tối qua mình ngủ rất ngon đấy!
 - Ủ. Phong mua cho cậu phải không?
 - ...
 - Biết mà.
 - Cậu nói biết gì?
 - Thì cậu vẫn yêu cậu ta rất nhiều, đúng không nào?
 - ...
 - Cậu có quyền giữ im lặng, mọi lời khai trước tòa sẽ là bằng chứng cuối cùng- Phương tỉnh ngịch
 - Cậu nữa. Nhiệm tính Nam rồi à?- Bểng chuyển đề tài
 - Không có đâu. Mà cậu trả lời đi, có phải cậu còn yêu Phong rất nhiều hay không?
 - Ờ...Không...
 - Cậu nói dối.
 - Nói dối. Tại sao mình phải nói dối chứ?
 - Vì mình.
 - Cậu...
 - Có phải vậy không?
 - ...
 - Có phải cậu đã nghe thấy tất cả của cuộc nói chuyện giữa mình và Nam hôm đó không?
 - Thật ra...là mình không cố tình.
 - Tại sao cậu ngốc thế hả? Cậu nghĩ rằng làm thế sẽ tốt ỉn, cho Phong à? Cậu làm như vậy để rồi cậu tự làm khổ mình thôi cậu biết không?

- Nhưng...mình là người đến sau.

- Đến sau thì sao chứ? Chuyển xe buýt cậu cần phải lên và đi đến trạm cuối cùng đó chính là Phong đấy, vả lại Phong yêu cậu chứ không yêu mình. Tình yêu không phải đồ chơi mà cậu chia qua sẻ lại như vậy. Hay tại cậu thấy có lỗi với mình, nếu cậu nghĩ vậy thì cậu càng làm mình khó xử hơn và làm mình cảm thấy có lỗi với cậu hơn mà thôi. Cậu nên nhớ cậu chẳng có lỗi gì cả và chẳng ai có lỗi trong chuyện này cả.

- Nhưng mình...

- Không nhưng nhị gì hết. Tóm lại, cậu lo mà tìm cách làm hòa với Phong đi, nếu không thì đừng nhìn mặt mình nữa. Vả lại, cảm giác của mình đối với Phong không như trước kia nữa. Giờ mình cũng chỉ xem cậu ấy là bạn tốt thôi, chẳng hơn chẳng kém, thật đó.- Giọng Phương dứt khoát.

25. Chương 25

Sáng nay, bắt gặp ánh mắt của Thy trên sân trường đang nhìn mình với vẻ khác lạ, kiểu như là biết ơn, sự yêu mến vậy, điều đó làm Phương suy nghĩ khá nhiều. Và mới đây theo tin báo mới nhất của bọn đàn em thì Thy có vẻ đang dần thay đổi. Mọi biểu hiện của Thy trên trường đều không qua được tai mắt của Phương, điều này làm Phương rất hài lòng. Dù sao khi biết Thy là em họ của Thành, anh họ Phương, thì có vẻ cô không còn ác cảm Thy như trước nữa. Bởi cô đã nghe Thành kể nhiều về Thy về tên người yêu đã lừa dối cô, về sự bất hạnh mà Thy phải chịu đựng trong gia đình. Và đó là lý do chính ảnh hưởng rất nhiều đến việc hình thành nên tính cách khó ưa, ngang ngạnh mà ai nhìn vào cũng đều thấy sự đáng ghét ở cô. Từ đó, cô cũng chán ghét bọn con trai, cô cho rằng tất cả họ đều giả dối, đều hai mặt. Vì vậy biết bao cuộc tình đã bị cô phá đám, biết bao hạnh phúc bị cô đạp đổ không thương tiếc.

Reng! Reng! Reng!

Giờ giải lao bắt đầu.

Cũng tiếng chuông ấy nhưng nếu nó phát ra lúc giờ giải lao kết thúc thì khác, nó sẽ không “đáng yêu”, dễ nghe như bây giờ. Khi đó, nó sẽ bị lũ học sinh nguyên rủa khủng khiếp, phải chịu đựng những câu gắt của đám học sinh mãi chơi, những lời cầu nhàu, than thở,...Nhưng nó vẫn im lặng không nói gì, không tranh cãi và nó vẫn đều đặn làm tốt công việc của mình nếu không có gì trục trặc xảy ra.

Vẫn thói quen lâu nay, giống như mọi ngày, Phương đứng khoanh tay tựa lưng vào tường, phóng tầm mắt hết cỡ nhìn phía xa xa. Và chỉ cô, chỉ một mình cô đứng đó vì đơn giản là cô thích sự yên tĩnh.

- Chị Phương! Có người tên Nam bảo cần gặp chị.

- Ừ, chị biết rồi.

” Đúng lúc, tôi cũng có chuyện muốn nói với cậu đây.”

Phương tự nhủ.

- Cậu gặp tôi có việc gì không?- Phương cố tỏ ra lạnh lùng.

- Giờ cậu rảnh hông?- Nam vừa cười cười.

- Làm gì?

- Mình định rủ cậu đi căn tin.

- Chỉ vậy thôi sao?

- Ờ, trước là mời cậu bữa trưa, sau thì mình có điều này muốn nói.

- Vậy thì nói luôn đi, căn tin đông người tôi không thích.

- ...

- Cậu bảo có chuyện muốn nói mà. Sao giờ im lặng vậy?
- Cậu có thể ình cơ hội không?
- Cơ hội gì?
- Mình sẽ làm cậu yêu mình. Mình nói thật đấy?
- Tôi đã nói hết rồi. Cậu vẫn chưa hiểu sao? Vô ích thôi.
- Tại sao chứ? Tại sao Phong được mà mình lại không?
- Đừng nhắc tới Phong nữa. Cậu ấy không liên quan tới chuyện này.
- Không liên quan?
- Ừ.
- Vậy ý cậu là trái tim cậu không còn có Phong nữa?
- Cũng gần như vậy.
- Vậy thì sao cậu lại từ chối mình?
- Vì tôi không thích cậu hiểu chưa? Cậu chẳng có điểm nào để tôi thích cả?
- Nhưng gần đây...
- Rồi hiểu rồi...có phải cậu định nói gần đây tôi đối xử cậu khác trước không, nếu vậy thì cậu lầm rồi, tôi làm vậy chỉ vì tôi xem cậu là bạn và cũng vì Phong và Băng thôi?
- Vậy cậu cho tôi xin lỗi nhen. Tôi đã làm phiền.
- Ồ, không có gì. Chẳng có chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây. Chào cậu!
- Ồ, bye.

“Có lẽ những gì không thuộc về mình thì mãi mãi chẳng thuộc về mình”

Nam an ủi bản thân

Và có lẽ cuộc nói chuyện vừa rồi đã khiến cậu suy nghĩ để đi đến quyết định sẽ từ bỏ “người tôi yêu”.

“Có lẽ như vậy sẽ tốt hơn”- Cậu tự nhủ.

Phương đã đi khá lâu nhưng cậu vẫn đứng đó, giờ đầu óc cậu trống rỗng. Cậu có buồn? Chắc có. Thất vọng? Ừ. Có lẽ vậy.

Hazzzz!

Thở hắt một hơi thật mạnh, đút tay vào túi cậu lặng lẽ men theo lối ra sau trường, để tìm một góc khuất cho riêng mình.

Thấy gốc cây khá to định ngồi xuống thì cậu loáng thoáng nghe tiếng một người con gái.

- Nói...không nói...nói...không nói...nói...không nói...

Một người con gái đang ngồi tựa lưng vào gốc cây tay bứt cánh hoa miệng cứ nhảm nhảm hoài điệp khúc đó.

“Thì ra là ả.”

Cậu đã nhận ra Thy sau vài giây ngỡ ngàng.

“Nhưng cô ta đang làm gì vậy nhể”

“Đầu cô ta có bình thường ?”

Cậu thắc mắc.

- Này, cô đang làm gì thế hả?

Chịu không được nên cậu lên tiếng.

- Hả?

Thy giật mình làm rơi bông hoa khi “công việc” sắp hoàn thành, bởi tự dưng đâu ra tiếng một người.

Ngoái đầu lại, Thy càng bất ngờ hơn khi mà người đó không phải ai xa lạ, đó chính là người trong mộng của cô.

- Hả? Nam à?

- Làm gì ngồi một mình ở đây thế.

Cậu cố nói giọng lạnh lùng.

- À mình. Hihi...Hông có gì.

Thy cười tít mắt đáp.

Nam ngẩn ngơ đứng hình giây lát bởi mới đây, mới đây thôi thiên thần, đúng là thiên thần vừa vỗ cánh bay ra từ ác quỷ.

- Oh... my... goh.

Nam thốt lên từng tiếng kinh ngạc.

1s...2s...3s...4s...5s...cậu vẫn đứng im như trời trồng, chân chôn chặt xuống đất, mắt mở to hết cỡ, miệng cứng đờ há hốc thiếu điều sặc máu mũi. Giờ đây trước mặt cậu Thy chẳng khác gì thiên thần, đôi mắt long lanh, miệng tươi cười nhìn cậu.

- Á!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- Cô nàng đột nhiên kêu ré và nhảy căng lên.

Rồi chẳng kịp để cậu hiểu chuyện gì đang xảy ra thì ánh mắt cô tích tắc bỗng hằn lên những vằn đỏ màu máu. Và dường như quên mất sự hiện diện của cậu, Thy nổi giận đùng đùng để trả thù lũ kiến vừa đốt mình:

- Chết nè! Chết nè! Chết cha tụi bây! Dám đốt tao! Dám đốt tao nè!

“What the hell”

Lần này miệng cậu cứng đờ thật sự không ngậm lại nổi luôn.

Trong thời gian ngắn ngủi chưa đầy mười giây, hết bất ngờ này đến ngạc nhiên khác làm Nam sốc thật sự.

Diệt xong lũ kiến, cơn bức tức nguôi đi phần nào, Thy nở nụ cười mãn nguyện. Bỗng cô chợt nhớ ra điều gì vội ngẩng đầu lên.

“Ôi thôi...chết con rồi mẹ ơi”

“Giờ thì tiêu rồi. Mất hình tượng quá. Chuyển này bị loại từ vòng gửi xe rồi. Huhu...”

Thy than thân trách phận, nguyên rửa bản thân nhưng nước đã tạt đi sao lấy lại. Thân làm con gái phải thùy mị, nét na, duyên dáng, đậm đà nhưng cô lại mỗ bụng moi tìm để lộ rõ hết những cái tính xấu xa, đáng hổ thẹn mà trong nhiều năm qua sống buông thả đã hình thành nên trong con người cô. Thử hỏi có người con trai nào thích một người con gái như vậy không?

Như choàng tỉnh khỏi giấc mơ, cậu “hừ” lạnh một tiếng rồi lắc đầu quay lưng bước vội. Thấy thế không chần chừ thêm giây phút nào, Thy vừa đuổi theo Nam vừa gọi:

- Nam! Nam ! Cậu đứng lại!

- Thôi tôi không xem kịch “hồn Trương Ba, da hàng thịt” lần nữa đâu.- Cậu dừng lại nói vừa đủ nghe những vẫn không ngoái đầu.

Nói xong cậu dang chân cố bước nhanh nhưng vừa đi được ba bước thì...

- Úi!

Bịch!

Á!!!!!!!!!!

Vừa xoay người lại thì một cảnh tượng đáng thương đập vào mắt cậu: “một thiên thần gãy cánh đang nằm sõng xoài trên mặt đất”. Nhìn Thy lúc này quả là tội nghiệp, mặt mày lấm lem đất cát, vẻ mặt đau đớn hiện rõ nhưng ánh mắt đó vẫn nhìn Nam không chớp. Thấy thế cậu quay đi, “dự là đi vài bước cô sẽ tự động đứng lên”, nghĩ vậy nên cậu chẳng mấy may bận tâm đến Thy nữa. Nhưng cậu lại tò mò muốn biết đoạn kết vở kịch của cô như thế nào nên vừa đến ngã rẽ cậu đã nép người vào tường và đợi khoảng năm giây rồi từ từ cậu nhô đầu ra:

- Ủa, sao cô ta vẫn nằm đó?

- Chẳng lẽ cô ta biết mình quay lại nên giả vờ?

- Không, chắc không phải đâu?

- Hay là cô ta buồn ngủ nên sẵn tiện làm một giấc luôn?

- Không, mình nghĩ đi đâu vậy.- Vừa nói cậu vừa cốc đầu mình một cái rõ đau.

Đứng đó hơn một phút mà tư thế Thy vẫn vậy, linh cảm mách bảo cô đang gặp chuyện nên không chần chừ thêm giây phút nào nữa, cậu tức tốc chạy lại chỗ Thy.

Nghe có tiếng bước chân người chạy đến, Thy ngược về mặt đau đớn lên thì không ngờ lại là Nam. Cô cũng ngạc nhiên lắm vì thế tim lại có dịp phô diễn khả năng chạy nước rút bá đạo của mình.

- Nè, cậu bị sao vậy?

- ...

Mãi mê nhìn cậu nên cô chẳng nghe cậu hỏi gì cả.

- Cậu có nghe mình nói gì không hả?

- Hả? Hả? Gì?

- Hết nói nổi cậu luôn. Cậu có làm sao không? Đứng dậy tui xem nào.

- Á! Máu!

Lần này tiếng kêu phát ra từ miệng Nam, lại một sự bất ngờ không hề nhẹ. Thì ra khi té xuống chân Thy đã va vào mỏm đá nhô lên mặt đất khá sắc nhọn cào rách một mảng khá lớn nên máu túa ra khá nhiều.

- Á! Đau! Đau quá!- Thy rên rỉ.

Lúc này khi Nam quay đi Thy mãi nghĩ về cậu nên vết thương dù đau nhứt đến mấy thì cô vẫn chẳng cảm thấy nhưng lúc này đây, có Nam ở đây và suy nghĩ cô quay trở về thực tại thì vết thương như đau gấp bội.

- Chắc cậu tự đứng lên được chứ?- Nam hỏi.

- Ừ.

Thy định bảo cậu đỡ cô dậy nhưng nghe vậy theo phản xạ đầu cô lại gật, ý bảo không vấn đề gì.

Cô chống tay cố đứng dậy nhanh nhưng chỗ vết thương lại nhói lên làm cô loạng choạng ngã. Nam thấy vậy chẳng kịp suy nghĩ cậu nhào người vươn tay đỡ lấy lưng cô, nhưng lực không đủ nâng người cô lên nên cả cậu cũng bị ngã theo.

- Oh my god!

Người cậu đang đè lên người cô, tay cậu thì vòng ra sau lưng cô, khoảng cách giữa môi cậu và môi cô đang nhích dần về phía số âm. Mắt cậu, mắt cô mở to ngạc nhiên quá đỗi, người ngoài mà nhìn vào có khi lại tưởng họ đang đo mắt chẳng nên. Phải mất năm giây ý nghĩ cô mới trở về thức tại, cơ quan nào bộ ra lệnh

phản kháng ngay lập tức, thế là tay cô nhanh chóng dồn toàn bộ sức bình sinh đẩy cậu ra rồi co chân đạp mạnh.

- Á!

Nam chỉ kịp kêu lên một tiếng thì đã bị cô đá bật ngửa ra sau.

- Úi! Cậu có phải là con gái không vậy? Làm gì mà hở chút là thượng cẳng chân hạ cẳng tay thế! Mà chân cậu hết đau rồi à?- Nam nhăn nhó xoa xoa mông đứng dậy.

- Á! Tự nhiên cậu nhắc lại. Đã cố quên đi không nghĩ tới nó rồi mà...- Nói rồi cô nhăn mặt ngồi xuống tựa lưng vào gốc cây.

- Xin lỗi! Tại thấy cậu ra đòn mạnh quá nên...hì hì hì...

- Cười gì mà cười. Mà sao cậu dám hôn...

- Thì...thì tại...tại tôi không cố ý.

- Vậy cậu cố tình chắc.

- Tôi không cố ý thật mà. Tại thấy cậu ngã nên tôi đỡ thôi, nhưng không ngờ cậu nặng...- Nam biết mình vừa lỡ lời nên vội dừng lại.

- Hả? Ý cậu bảo tôi mập như con heo chứ gì?

- Không! Không! Tại cậu suy diễn lung chứ tui có nói như vậy đâu. Nãy tui nói nhầm, ý tui là do bất ngờ nên tôi đứng không vững nên không đỡ nổi cậu.

- Xi...Còn...- Vừa nói cô bất giác đưa tay lên môi

Hiểu ý cậu vội biện minh:

- Ấy! Ấy! Mình đã nói rồi, mình không cố ý mà.

- Biết rồi. Ý tui là giờ cậu tính sao đây.

- Tính sao là tính sao. Ai biết tính sao mà hỏi tính sao.

- Nói vậy, cậu định rũ bỏ trách nhiệm à?

- Cậu nói gì ghê vậy. Cái gì mà trách với chả nhiệm. Thì tui xin lỗi chứ tui cố ý làm vậy đâu.

- Tui không biết. Tui không chấp nhận lời xin lỗi đó.

- Không chấp nhận à. Vậy thì tôi nằm xuống rồi cậu hôn lại tôi đi ha. Vậy là huê.

- Hả? Cậu nói cái gì? Mơ à? Tui không phải con nít mà dụ kiểu đó đâu ngen. Cậu khôn quá nhỉ? Tính hết đường lợi ỉnh.

- Hihi đùa thôi. Chứ cậu muốn sao. Muốn tôi làm gì để bắt đền đây.

- Cái đó giờ tui chưa nghĩ ra, chừng nào nghĩ ra tui nói. Cậu nhớ đó.

- Ồ. Vậy cũng được. À! Nãy giờ quên còn vết thương chân cậu, cậu đi nổi không hay để mình dìu lên phòng y tế nha.

- Ủ. Làm phiền cậu vậy.

Nam dìu cô đi chậm chậm nhưng mới đi được vài bước cậu nhìn sang cô thì thấy cô đang nhìn mình, thấy thế cậu cười cười bảo:

- Làm gì mà nhìn ghê vậy. Tại mình đẹp trai phong độ quá à?

- Nam nè!- Thy chẳng buồn để ý đến lời đùa cợt của cậu

- Sao, cậu có gì muốn nói à.- Nam thấy vẻ cô nàng có vẻ nghiêm túc

- Cậu có thích mình không?

- Hả?

Câu hỏi bất ngờ của cô làm cậu nhất thời cứng miệng.

- Cậu nói đi! Mình biết cậu thích Phương nhưng liệu có chút nào hình ảnh của mình tồn tại trong ý nghĩ cậu không? Cậu có thích mình không, dù chỉ một chút, một chút thôi.

- À! Ồ thì...Nói thật, ban đầu mình rất ghét cậu. Cậu xấu tính, cậu tìm mọi cách làm hại Phương. Nhưng giờ ác cảm ban đầu dần vơi đi rồi. Mình không biết phải nói như thế nào, chỉ biết rằng khi nhìn vào mắt cậu mình thấy đẹp, thật đẹp. Nhưng có vẻ như lẫn trong đáy mắt là nỗi buồn, một nỗi buồn mà cậu đang cố che giấu. Mình chỉ nói những gì mình nghĩ thôi, nếu không đúng thì thôi, cậu đừng để ý nhen. Còn việc cậu hỏi mình có thích cậu không làm mình bất ngờ đấy. Không ngờ cậu bạo mồm bạo miệng vậy. Câu này để mình nghĩ lại trả lời sau được không, vì mình chưa định hình được cảm giác này.

- Ừ. Vậy cũng được.

- Nếu cậu thay đổi có lẽ mình...- Nam lẩm bẩm trong miệng

- Cậu nói gì cơ..

- Thôi không nói chuyện này nữa giờ mình đi lên phòng y tế nhanh đi.- Cậu giục.

- Ừ.

Cậu đâu biết cơn gió vừa thoảng qua đã đưa lời của mình lọt vào tai cô và ngay tức thì cô nàng đã định sẵn trong lòng một ý định. Và ý định đó đã làm thay đổi cuộc đời cô sau này. Phải chăng là vì cậu?

Nam có cảm giác rất lạ khi bước bên Thy. Dường như tim cậu có gì đó khác thường. Loạn nhịp ư? Cậu không rõ. Vậy đó có phải là biểu hiện “trái tim cậu đã có thể mở chốt cửa chào đón cô, mang hơi thở tình bạn mới, một cảm giác lạ hay một sự đổi thay trong cách nhìn nhận đối với cô.”

26. Chương 26

Sau một thời gian thì Bằng cũng xuất viện, cô nàng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp để nói rõ mọi chuyện với hắn. Trong suốt khoảng thời gian nằm viện thì cô đã suy nghĩ rất nhiều lời Phương nói. Nghĩ kĩ lại thì cô thấy mình thật ngốc khi hành xử kiểu trẻ con như vậy và hôm nay đi học cô định nói lời xin lỗi hắn.

Buổi sinh hoạt lớp hôm nay náo nhiệt hơn hẳn mọi ngày, bởi lẽ sắp tới đây có một số hoạt động chào mừng ngày nhà giáo Việt Nam 20-11 và mọi công tác chuẩn bị, lên kế hoạch sẽ được đưa ra thảo luận, quyết định ngay hôm nay.

Cô Hương nêu sơ qua vài vấn đề, nói ngắn gọn vài nội dung về việc học tập, nề nếp tác phong của các bạn học sinh trời đánh thánh đăm này rồi đi vào vấn đề chính.

- Sắp tới thì nhà trường có tổ chức một số hoạt động để chào mừng ngày nhà giáo Việt Nam 20-11, gồm có thi nấu ăn, đá bóng nam và cuối cùng là thi “nam sinh thanh lịch, nữ sinh duyên dáng” Vì vậy cô đề nghị lớp thảo luận...

Mới nghe tới từ “thảo luận” tức thì mấy chục cái loa đồng loạt oang oang.

Kể bảo đứa này đi, người đề nghị đứa khác tham gia. Khung cảnh ồn ào, nhốn nháo vô cùng.

- Các bạn giữ trật tự!

Mặc dù Vi lớp trưởng cố nói to nhưng một cái mồm sao lại vài chục cái loa. Thế là cô nàng bèn sử dụng “tuyệt chiêu”:

- Ai không giữ trật tự mà tiếp tục ồn ào thì mình ghi tên vào sổ, cuối tuần dọn vệ sinh. Ok.

Thế là chưa đầy một giây từ xóm nhà lá đến bọn buôn dưa lê, bán dưa chuột chuyên nghiệp hay nghiệp dư đều im răm rắp. Tên nào tên nấy cố dán chặt hai môi, chẳng ai đại gì dây vào chuyện này bởi đây là quy định mà cô Hương đã ủy quyền cho cái Vi rồi.

Thấy Vi đã dẹp yên “bọn loạn lạc”, cô nói tiếp:

- Mọi hoạt động tri ân, thăm thầy cô thì các em tự tổ chức. Làm gì thì làm, chơi gì thì chơi nhưng đi đường nhớ cẩn thận xe cộ. Còn việc chọn người tham gia các hoạt động do trường tổ chức thì em nào thấy có khả năng thì tham gia, ưu tiên các bạn tự nguyện trước.

Phần thi nấu ăn thì cái Vi đảm nhiệm bếp trưởng, phụ giúp có hai bạn nữ khác. Còn đội đá bóng thì do bọn con trai tự lo, bởi lẽ có bàn ra tán vào cái vấn đề này thì đối với cô Hương chẳng khác gì nước đổ lá khoai, người mù đi giữa màn sương. Hai cuộc thi đầu không còn gì để bàn nữa nhưng riêng việc tham gia cuộc thi “nam sinh thanh lịch, nữ sinh duyên dáng” thì lại không tránh khỏi cuộc tranh cãi.

Theo quy định thì mỗi lớp cử hai nam, hai nữ tham gia phần thi này. Sẽ chẳng có gì để bàn nếu tất cả đều đồng ý bốn cái tên sáng giá là: Phong, Băng, Vân Anh và Nam. Đây là bốn gương mặt ưu tú từ mặt học tập đến vấn đề tác phong. Nhưng chẳng hay đâu ra cái thông tin là Trung hẹn hò với Vân Anh thế là theo cấp số nhân thoáng chốc gần như cả lớp đề nghị Nam đổi vị trí cho Trung. Từ khi Trung chuyển qua trường này thì việc học tập đến tác phong cậu giảm sút rõ rệt, đó cũng là lí do mà cậu bị loại từ vòng gửi xe. Đường như trước “sức ép dư luận” ngày càng mạnh mẽ cùng với việc Nam tự rút lui thì cô Hương đành chốt danh sách bốn bạn tham gia cuộc thi “nam sinh thanh lịch, nữ sinh duyên dáng” gồm: Phong, Băng, Vân Anh và Trung.

- Nè Phong!

Đầu giờ giải lao hần định đi vệ sinh nhưng mới tới cửa đã bị ai nắm tay kéo lại

Ngoái cổ lại nhìn thì hần thấy đôi mắt ấy đang nhìn mình.

- Cậu rảnh hông, nói chuyện với mình chút.- Băng nhìn hần hỏi.

- Không, giờ mình bận rồi.

Hần nhăn nhó từ chối rồi không để cô kịp nói thêm đã vội chạy đi.

Hần không phải là không muốn nói chuyện hay trốn tránh gì ở cô mà kì thực lúc này bụng hần rất đau, hần cũng chẳng rõ bị sao. Nhưng còn cô cô nghĩ khác, thấy hần như vậy cô rất buồn.

Cái nắng chói chang, hừng hực, nóng rực đổ xuống cái thành phố đông đúc, bon chen này làm nhiều người không khỏi nhăn mặt khó chịu nên ai cũng ngại ra đường nếu như không có việc.

Buổi học kết thúc, đám học sinh bon chen vội vàng đạp xe về nhà hoặc ghé quán nước. Dòng xe ngược xuôi không đông đúc, tấp nập như những giờ cao điểm nhưng đối lại hầu như mọi loại xe, ô tô đều vội vã lướt nhanh hết tốc lực trong cái nắng vàng gay gắt, dù trời đã bắt đầu ngả về chiều. Cả buổi đầu óc Băng vẫn mặc định chỉ tồn tại hình ảnh hần thôi, cô tự trách bản thân, nghĩ mình ngốc.

- Bíp! Bíp! Bíp!

Chiếc ô tô đang lướt nhanh trên đường thì thấy một người đang đi phía trước nhưng lẩn ra lòng đường.

Nghe tiếng còi xe, Băng giật mình xoay người lại thì thấy một chiếc ô tô đang lao đến trước mắt mình. Nhưng cô thì vẫn mở to đôi mắt bất động, đứng im không kịp phản ứng. Khoảng cách giữa cô và xe ngày một rút ngắn. Trong tích tắc tưởng chừng cô đã bắt kịp chuyển xe tử thần để đi thăm thím Hà dượng Bá thì đột nhiên cách tay cô bị ai đó nắm giật mạnh lại.

- Này đi đứng kêu gì thế hả? Không có mắt à? Suýt chút nữa thì...

Bác tài xé mặt hầm hầm thoát đầu ra cửa xe, quay lại phàn nàn rồi chạy mất.

- Băng! Cậu có sao không? Sao lại đi đứng thế hả?

Hần hốt hoảng đỡ cô dậy rồi xoay xoay xem cô có bị thương ở đâu không.

- Không. Mình không bị sao cả.

- Ồ. Tốt rồi! Không sao là tốt rồi! May quá!

- Phong! Mình sợ! Mình sợ lắm!- Đột nhiên cô ôm chặt lấy hấn giọng run run.

- Bình tĩnh nào! Cậu sợ chuyện gì nói mình nghe.

- Đừng rời xa mình. Xin cậu đấy.

Ban đầu, nghe cô nói vậy hấn chẳng hiểu mô tê gì cả. Hấn thấy cô vậy thì cũng à...ờ...rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cô.

- Cậu nói thật chứ? Chúng ta vẫn như xưa đúng không?- Cô đẩy nhẹ hấn ra, ngược nhìn hấn hỏi.

Đến đây hấn mới hiểu ra mọi chuyện.

- Ồ. Mà cậu sao vậy Băng? Cậu nghĩ đi đâu mà đi đường như người vô hồn suýt bị xe đụng vậy hả?- Hấn cau mày nhăn mặt hỏi.

- Ồ. Tại...tại cậu chứ ai.

- Sao lại tại mình?

- Không biết. Tất cả tại cậu. Cậu là đồ đáng ghét.

- Ồ. Tại mình. Tại mình hết. Mình là đồ đáng ghét, nhưng mà có người thích đấy.

- Hứ!

- Mà cậu thất thường như thời tiết ấy, xoay mình vòng vòng mệt muốn chết.

- Hihi...kệ cậu. Tại cậu là của mình mà.

Lời vừa bay ra khỏi miệng thì khuôn mặt xinh xắn của Băng cũng vừa kịp ửng đỏ.

- Cậu vừa nói gì cơ? Nói lại xem nào. Mình nghe không rõ.

Mặc dù Băng nói khá nhỏ nhưng hấn vẫn nghe thấy hết nhưng hấn giả vờ làm mặt ngây thơ hỏi lại.

- Hihi...Không có gì.

- Cậu không nói thì xem như từ nãy đến giờ mình cũng chưa nói gì.- Nói rồi hấn giả vờ buông cô ra bước tới dựng chiếc xe đạp lên định đi.

- Đây Phong!

- ...

Hấn làm lơ như không nghe cô nói

- Mình yêu cậu!

Hấn ngoái đầu lại nở nụ cười hạnh phúc.

- Nói sớm có tốt hơn không. Đợi mình mạnh tay mới khai ra à?

- Hả? Cậu...cậu dám lừa mình.

- Hihi...

- Cậu...Hứ...Giận cậu luôn.

Nói rồi cô làm bộ đổi ngồi xuống.

Thấy vậy hấn lại cười, hấn cười vì hấn yêu cái tính trẻ con mấy khi bộc lộ ra bên ngoài của cô, hấn yêu cái miệng chu chu của Băng lúc cô dối. Nói chung, hấn yêu tất cả những gì thuộc về cô.

- Leo lên xe nếu như cậu không muốn thành Băng Lãng thứ hai.- Hấn lên tiếng

- ...

- Này! Cậu mà không đi thì đừng trách mình đấy nhá.- Hấn làm mặt nguy hiểm

- ...

Cô vẫn không nói gì, đứng dậy quay mặt sang hướng khác.

Thấy vậy hấn dựng xe từ từ tiến lại chỗ cô, đến nơi đột nhiên hấn bế cô lên.

- Á! Cậu làm gì vậy? Bỏ mình xuống!

- Không. Ai bảo cậu không nghe lời. Ai bảo cậu bướng chi.

- Cậu có bỏ mình xuống không thì bảo.

- Không.

-Cậu mà không bỏ mình xuống mình la lên bây giờ.

- Kệ cậu.

- Cứu... t.....

Oh my god!!!!

Trong lúc vội vàng chẳng kịp suy nghĩ, hấn đưa môi mình chặn miệng cô lại vì tay hấn đang bận bế cô.

Cô tròn mắt nhìn hấn, hấn giật mình bối rối nhìn cô nhưng môi vẫn chạm môi, mắt hấn và cô cứ mở to trên trán kiểu như đang đo mắt ai to hơn.

Một giây...hai giây...ba giây...bốn giây...hiện trường vẫn được giữ nguyên. Nhưng...đến giây thứ năm thì.

- Mẹ ơi! Anh kia với chị kia đang làm gì vậy mẹ.- Đứa bé ngây thơ hỏi mẹ khi đi ngang qua chỗ hấn.

- À! Mẹ...- Bà mẹ ấp úng không biết trả lời như thế nào với đứa con bé bỏng mình.

Nghe thấy vậy, hấn bất giác buông tay ra nhưng trong tích tắc Băng đã vòng tay ôm cổ hấn lại. Vì bị bất ngờ, thêm vào đó, lúc này hấn loạng choạng đứng không vững nên bị sức nặng của người Băng kéo sang phải. Tưởng chừng cô nàng sẽ bị hấn đè lên nhưng rất nhanh hấn vừa ôm cô vừa xoay ngang người, thế là hấn đã đổi vị trí cho cô.

- Á!!!!- Vừa tiếp đất hấn đã la toáng lên.

Băng thấy vậy vội vàng ngồi dậy lay lay tay hấn:

- Nè cậu bị sao thế? Người mình đè cậu đau chỗ nào à?

Hấn nhăn nhó khó khăn lồm cồm bò dậy rồi quay đầu lại nhặt hòn đá hươ hươ trước mặt Băng:

- Đây này. Ờ cái mông của mình rồi...Ai da...chu cha...

- Tại mình. Lỗi tại mình. Sao lúc nào mình cũng đem rắc rối đến cho cậu hết vậy?- Cô xụ mặt.

Hấn thấy vẻ mặt cô như vậy thì mọi đau đớn như bay đi đâu hết, hấn thích nhất nhìn cô những lúc này, trông cô trẻ con và đáng yêu cực.

Thấy cô vậy hấn liền bảo:

- Cậu đừng lo. Giờ mình hết đau rồi. Coi cậu kia! Như con cún ấy.

- Kệ mình. Hứ!

Thế rồi sau đó, hấn và cô vội vã lên xe chạy vụt đi như muốn trốn tránh cái nắng hừng hực đang gây không ít phiền hà cho cả hai.

Đang đi, hấn đưa tay nắm lấy tay cô thì thầm:

- Nè Băng! Giả sử có một nghìn con người đi qua bên mình cậu thì làm sao cậu nhận ra mình.

- Hihi...ngủ.
- Ngủ?
- Ủ. Tại vì cậu chưa đánh răng nên hơi thở không được thơm cho lắm, vì thế mình sẽ nhận ra cậu...hihi
- Thật là....
- Đùa cậu thôi. Mình biết cậu là ai trong nghìn con người đó.
- Sao biết được.
- Dù cho có một nghìn con người đi qua thì mình cũng sẽ nhận ra cậu bởi vì bước chân chín trăm chín mươi chín người kia đều giẫm lên mặt đường, riêng chỉ mỗi bước chân cậu là đi vào trái tim mình.
- Mình cũng vậy. Mình chỉ có cậu thôi, Băng à.

Hắn đưa mắt gởi niềm hạnh phúc ngập tràn vào nơi xa xăm nào đó, còn Băng cô cũng rất hạnh phúc, cô tựa nhẹ vào lưng hắn để cảm nhận nhịp đập của hai trái tim.

Chở Băng về nhà xong hắn ghé quán làm luôn. Dù không phải ngày nghỉ cuối tuần, cũng chẳng phải giờ cao điểm, nhưng lúc này quán cũng khá đông khách. Không gian yên ắng, tĩnh mịch làm ọi người khi bước chân vào quán như bước vào thế giới khác, đối lập với cái oi ả, nhộn nhịp bên ngoài. Tiếng nhạc du dương nhẹ nhàng sâu lắng càng làm cho người ta cảm thấy dễ chịu, thoáng mái hơn hẳn.

Kít!!!!!!!

Hắn nhẹ nhàng dắt xe vô dựng ở một góc. Vừa mới quay lại thì đã nghe giọng hí hửng của Như:

- Hi! Phong.
- Ồ. Chào cậu!
- Nam không đi cùng cậu sao?
- À! Nam hôm nay có việc bận nên xin nghỉ một hôm.
- Ủ.
- Mà Duy đâu.
- Đây đây. Ai gọi tôi đó có tôi đây.- Duy cười cười tinh nghịch.

“Đúng là tình yêu có sức mạnh ghê gớm thật. Giá như lúc trước Duy không gặp được Như, hoặc giá như tia sét tình chẳng đánh trúng hai cô cậu thì giờ đây có lẽ Duy đã không hay cười, hay nói như bây giờ, có lẽ những thương tổn trong cậu sẽ lớn hơn, và có lẽ trái tim giữa hai người vẫn đang lang thang đâu đó để tìm mảnh ghép đời mình.”

Hắn trầm nghĩ.

- Này Phong! Làm gì mà suy tư vậy? Nhớ em nào à?- Duy chọc hắn.
- Hả? À...không có.- Hắn khổ sở đáp.
- Ủ. Mà trông cậu đẹp trai như vậy đi ra đường chắc cũng gây ra vài vụ tại nạn giao thông chứ nhỉ.
- Là sao? Cậu nói vậy ý gì?- Hắn ngơ ngác không hiểu.
- Thì tại cậu đẹp trai quá nên đi ra đường nhiều cô nàng tay thì lái xe chạy trước nhưng mắt thì mọc ngược sau lưng ý. Nói chung dù có chạy hướng nào, ngã nào thì mắt mấy cô nương đó chỉ có một đích đến là cậu. Cậu hiểu chưa?
- Ồ. Hết nói nổi với mấy cậu luôn. Lại nói quá rồi. Mà hai cậu kể tung người hứng ăn ý ghê nhỉ.
- Tất nhiên rồi! Đúng không Như?- Duy hí hửng.
- Đúng cái đầu cậu ý. Tôi đi đây hai người ở đó mà tung với chả hứng.- Vừa nói cô vừa nhéo hông Duy rồi ngúng nguẩy bỏ đi làm anh chàng mặt méo sệch la oai oái.

- Thôi mình vô thay đồ làm đây, khách vào đông rồi kìa.

- Ồ. Cậu đi đi.

Làm một hồi, mãi một lúc lâu, quán mới thưa khách dần, thấy vậy hấn định ngồi xuống nghỉ chút nhưng mông chưa chạm ghế thì đã nghe thấy tiếng một cô gái nhẹ nhàng bên tai:

- Anh gì ơi. Xin lỗi anh có thể chỉ cho tôi nhà vệ sinh ở chỗ nào được không?

Giật mình quay lại hấn lạnh lùng:

- Chị đi thẳng quẹo trái là thấy.

Cô nàng đứng hình trước vẻ đẹp của hấn mặc dù lúc này khuôn mặt hấn lấm tấm mồ hôi.

- Nè! Em sao thế? Sao không đi mà còn đứng đó?- Gã thanh niên cao lớn, giọng ồm ồm nói to.

- À! Em đi đây.

Nói rồi cô quay sang ném cho hấn nụ cười chết người. Trước khi đi cô không quên buông lời mật ngọt chết ruồi:

- Vâng! Cảm ơn anh nha. Anh đẹp trai.

- Không có gì.- Hấn thờ ơ

Thấy hấn vậy, cô nàng tặc lưỡi bỏ đi.

- Cậu hạnh phúc ghê nhỉ?- Như lại gần ngồi đối diện hấn.

- Hạnh phúc?- Hấn hỏi lại vì chẳng hiểu cách nói nửa chừng của cô

- Thì đi đâu cũng được người ta chú ý, được các cô nương xinh đẹp quan tâm nè. Khu vực cậu phục vụ toàn hotgirl không, sướng thấy mồ.

- Hazzzz! Một gần chết chứ sung sướng cái nỗi gì.- Hấn thở dài ngao ngán

- Cậu mệt à? Vậy nghỉ ngơi đi, chỗ đó để tôi lo cho, được không? Có bao nhiêu em đó mà nhảm nhò gì...hihi.- Duy nghe vậy xem vào.

Lời vừa dứt thì cậu cũng vừa lãnh trọn nhát dao lóe lên từ trong ánh mắt của Như. Cậu biết đã lỡ lời chém quá trớn.

Cô nàng sa sầm nét mặt quay đi.

Hấn cũng vừa kịp hiểu vấn đề nên cáo từ rồi chuồng lẹ. Sợ rằng giống như hôm trước lại bị cô nàng giật cá chém thót te tua, tàn tạ, tả tơi, tơi tả nữa thì khổ.

27. Chương 27

- Nam! Dậy thôi! Sáng rồi.- Hấn lay lay cậu.

- Phong! Máy giờ rồi.- Cậu ngái ngủ hỏi.

- Cậu dậy đi. Mình đi sớm có việc chút, rồi mình ghé vô lớp sau. À! Cậu xin phép giáo viên giùm mình luôn nhen, chắc mình vào muộn.

- Ừ. Việc gì mà mới sáng sớm đã đi thế? Có quan trọng không?

- Cũng không có gì quan trọng. Thôi mình đi đây.

Từ nhà, hấn ngược đường đạp xe đến bệnh viện. Đây là khoảng thời gian cao điểm nên xe cộ luông lách, ngược xuôi tấp nập, còi xe bầm ỉnh ỏi, đình tai nhức óc vô cùng.

Gởi xe xong hấn lôi mảnh giấy ghi số phòng làm việc của ông bác sĩ ra xem rồi đi tìm.

Cốc...cốc...cốc...

- Ai đó?

- Dạ cháu! Phong đây. Bác có hẹn cháu sáng nay.

- Ủ. Cậu vào đi.

- Vâng ạ!

Hấn vừa mở cánh cửa bước vào thì đã nghe giọng trầm trầm của ông bác sĩ:

- Cậu ngồi đi.

- Dạ vâng!

Chỉ còn vài ngày nữa là đến ngày 20-11, nên đám học sinh, kể cả những bọn ngủ ở lớp nhiều hơn ngủ ở nhà háo hức vô cùng. Có vẻ như buổi học trôi qua nhanh chóng và có đôi phần sôi nổi hơn mọi ngày.

“Ủa. Sao Phong nói sẽ đến muộn một chút mà sao giờ vẫn chưa đến nhỉ? Liệu có chuyện gì với cậu ấy không ta”

Nam lo lắng cho hấn.

Cũng đúng lúc đó điện thoại Nam khê run báo có tin nhắn đến. Mở hộp thư ra thì Nam thở phào nhẹ nhõm vì hấn nhắn tin báo đi gặp một người hơi lâu nên chắc nghỉ học hôm nay, nhờ Nam báo với Vi xin phép giáo viên. Nhưng thực ra hấn đang ở một nơi, nơi mà chỉ mình hấn với giọt nước mắt cứ tuôn dài không ngớt, Giọt nước mắt đã dần nhuộm màu chia ly.

- Phong! Dậy!

Nam từ phòng vệ sinh bước ra vẫn thấy hấn úp mặt trên gối chưa chịu dậy.

- ...

Hấn dường như không nghe thấy.

- Nè! Cậu biết hôm nay là ngày gì không vậy hả? 20/11 đó. Cậu quên rồi à?- Cậu vừa lau mặt vừa cầu nhàu.

- Ồ.- Hấn hờ hững.

- Dậy! Đi với mình lên trường nào. Mà cậu hôm nay sao thế? Mọi hôm cậu toàn dậy trước mình mà.

- Ồ...thì giờ không thích dậy trước cậu đấy, có được không?- Hấn nhào người dậy với lấy cái đồng hồ xem giờ.

- Thì cậu thích dậy lúc nào mà chả được, nhưng giờ thì phải đi với mình.

Hấn uể oải gấp chăn rồi chán nản lủi vào phòng vệ sinh. Đêm qua, hấn đã suy đi nghĩ lại rất nhiều, hấn trần trọc không ngủ được. Đã nhiều lần không kim nén được. Hấn khóc! Nhưng không có giọt nước mắt nào. Có lẽ, hấn không khóc bằng mắt mà hấn khóc bằng tim, chỉ biết rằng tim hấn run run từng đợt khi nghĩ đến cảnh ra nước ngoài xa mọi người và xa luôn cả Băng mãi mãi.

Hôm nay, bầu trời trong xanh cao vợi vợi, vài màn mây nhẹ nhẹ chầm chậm trôi như báo hiệu một ngày nắng oi ả. Vài chiếc lá lả tả, thông thả, chầm chậm uốn mình trong không trung thì bị ngọn gió nín kéo như muốn giữ lại, chẳng nỡ rời xa.

Hấn được chọn tham gia phần thi “nam sinh thanh lịch, nữ sinh duyên dáng”. Thực tình, hấn chả muốn chút nào nhưng vì Băng tham gia nên hấn cũng tặc lưỡi mặc kệ.

Đúng 7h30', tất cả các lớp đứng trước cột cờ nghe phổ biến nội dung rồi sau cùng là cái màn tuyên thệ gì gì đó mà hấn chẳng buồn quan tâm.

Mấy tiết mục để tham gia phần thi bọn hắn đã chuẩn bị từ trước rồi nên chẳng có gì đáng lo. Đang định lúi vào lớp một mình thì Nam ở đâu kéo lại hỏi:

- Nè đi đâu thế? Giờ lớp mình thi nấu ăn kìa tới xem đi.

Hắn định lắc đầu nhưng chưa kịp từ chối thì đã bị Nam lôi đi.

Nam hiểu ý hắn nên nói thêm:

- Thôi nào, đã lên đây rồi đi với mình cho vui, một mình mình chán lắm.

Hắn nghe vậy cũng miễn cưỡng đi theo.

- Nam! Bên này nè.

Vi kiếng chân vậy vậy Nam.

- Ồ. Chờ chút.

- Chu cha...Phong! Có ông Phong nữa nè. Ngon rồi...hí hí

- Này! Bà làm gì mà nặng xì lên như con cún thế hả? - Nam nhăn mặt.

- Kệ tui. Ông nhiều chuyện quá. Hứ!

Mười lăm phút sau, phần thi bắt đầu. Bên lớp hắn, cổ động viên chiếm ưu thế vượt trội hơn hẳn so với những lớp khác, hò hét inh ỏi ồm tỏi cả lên. Bỗng từ đâu một đứa con gái lớp hắn thốt lên vẻ ngạc nhiên:

- Ủa Nam! Ông đứng chỗ đó làm gì vậy? Lớp mình chỗ này mà.

Lời vừa dứt, hàng trăm ánh mắt không hẹn mà cùng tìm đến một địa chỉ. Thì ra Nam đang đứng bên phía lớp Thy. Cô nàng cũng tham gia phần thi nấu ăn. Hắn thấy vậy gãi đầu nhăn mặt cười cười đưa vội lý do:

- Hì hì...Tại chỗ lớp mình đông quá nên mình qua đây cho dễ thở.

Đột nhiên một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên nhưng chẳng khác nào búa tạ ngàn cân giáng xuống:

- Hay là vì có em Thy ở bên đó nhể ?

Thế là những tiếng rúc rích càng lên càng ngày to dần lên.

Nam ngượng chín cả người, cậu đang là trung tâm của sự chú ý. Hồi mới chuyển đến Nam cũng là một trong những hotboy của trường nên cậu nghiêm nhiên đã trở thành người nổi tiếng nên nhiều cô nàng cũng rất để ý đến cậu. Tình hình hiện giờ cậu đang ngượng đỏ cả mặt bởi những lời trêu chọc, hắn thấy vậy liền lên tiếng giải vây:

- Tại mấy bạn chen lấn quá, Nam nhường nên qua đó thôi. Thôi mọi người cùng cổ vũ sôi động lên nào.

Lời nói của hắn quả có trọng lượng, mọi tiếng ồn ào chọc ghẹo tan biến, thay vào đó là hàng trăm cổ động viên nhiệt tình cổ vũ, không khí sôi nổi hẳn lên.

Được một lúc thấy chán, hắn âm thầm lúi ra sau trường. Ngồi dựa lưng vào gốc cây mệt mỏi với những suy nghĩ chạy loạn trong đầu. Lăn mò lấy trong túi ra mảnh giấy nhàu nhàu, hắn mở ra xem. Hắn xem không biết mấy mươi lần rồi nhưng lần nào cũng vậy. Những con chữ, những con số vẫn vậy, nằm ngơ ngác như trêu đùa số phận hắn. Hắn cười nhạt, hơi thở nặng nề. Hắn biết chỉ còn cách đó thôi, không còn sự lựa chọn nào khác. Hắn sẽ đi, đi thật xa, đi đến nơi mà không còn thấy cô, đến nơi mà không còn bị đôi mắt kia ám ảnh.

Nhắm mắt lại lắng nghe tiếng chim hót, tiếng lá cây xào xạc, tiếng gió khe khẽ rít nhẹ qua kẽ lá. Thế rồi hắn thiếp đi lúc nào chẳng hay.

Hắn ngủ một giấc dài, tâm trạng cũng tốt hơn đôi phần. Vươn vai uể oải ngáp một cái rõ dài rồi hắn tiếp tục tựa lưng vào gốc cây to nghĩ ngợi vu vơ. Vài chiếc lá nâu vàng thích thú uốn lượn theo làn gió trước khi chán nản, bất lực rơi trên nền đất, để rồi không bao lâu sau đất sẽ ôm trọn lá vào lòng và cả hai sẽ hòa thành một. Thiết nghĩ cuộc đời con người giống như một chiếc lá vậy. Lá từ khi chỉ là một cái chồi, xanh non mơn mớn rồi trải qua bao nhiêu cơn mưa, bao nhiêu đợt gió, có những chiếc lá không chịu được sẽ tự

động lia khỏi cành khi còn non, hoặc khi chưa đủ trưởng thành, cứ như thế chỉ những chiếc lá kiên cường bám trụ vẫn sống tốt. Đến khi già, lá không còn đủ sức bám lấy cành, cành cũng chẳng thiết tha muốn giữ lá, lúc đó gió sẽ nhẹ nhàng đưa lá về với đất mẹ, nơi đã nuôi dưỡng lá sống những ngày tháng qua.

“Nếu anh gặp em từ đầu...”

Hắn mở máy thấy Bằng gọi

- Ồ. Mình vào ngay.

Vừa thấy hắn Bằng hỏi:

- Cậu làm gì mà mình gọi hoài mà không nghe máy vậy?

- Hi hi...Mình ngủ quên.- Hắn cố nặn ra nụ cười.

- Ặc! Giờ này mà ngủ được ha ông tướng?- Vân Anh xem vào.

Hắn không nói gì chỉ cười cười cho qua chuyện.

Bằng nhẹ nhàng bảo hắn.

- Cậu vào thay đồ đi, sắp đến lượt bọn mình thi rồi đó.

- Ồ.

Vân Anh hơi hồi hộp nên quay sang bảo Trung:

- Nè! Cậu có run không?

- Run? Làm gì mà run? Bộ cậu run à?

- Ừ.

- Thoải mái đi. Chỉ là một cuộc thi thôi mà. Cậu cứ xem nó như một trò chơi đi ha.

- Ừ. Nhưng mà vẫn run.

- Thế thì nắm tay mình nè, sẽ hết run thôi.- Vừa nói Trung vừa chìa tay ra.

- Thật không?- Cô hơi e ngại nhưng vẫn đặt tay vào lòng bàn tay Trung.

Cô cảm thấy thật kì diệu, không còn cảm giác run nữa. Cô đưa mắt nhìn cậu trêu mến như muốn nói “cảm ơn cậu”.

Lúc này, cả hội trường đã không còn một chỗ trống. Hắn vừa nắm tay Bằng bước ra liền nhận ngay một tràng pháo tay vang dội từ khán giả. Màn chào hỏi của cặp đôi hắn và cô nhanh chóng được sự chú ý đặc biệt bởi sự kết hợp mới lạ. một đoạn trong vở kịch Romeo anh Juliet được tái hiện hiện cực kì hấp dẫn

Bộp...bộp...bộp...

Tràng pháo tay của khán giả dành cho hắn và cô khi màn chào hỏi kết thúc

- Vâng, chúc mừng các cặp thí sinh đã có màn ra mắt tuyệt vời. Và bây giờ mời các cặp thí sinh bước vào phần thi kiến thức.

Bộp...bộp...bộp...

Tiếng vỗ tay lại vang lên lần nữa.

Từng cặp thí sinh lần lượt trả lời các câu hỏi. Hắn và Bằng phản ứng rất nhanh với các câu hỏi, câu trả lời cũng được đưa ra nhanh chóng và chính xác. Kết thúc phần thi cặp hắn dẫn đầu với số điểm cao nhất.

Vòng đầu tiên kết thúc, một nửa số cặp tham gia dự thi đã bị loại, riêng bộ tứ của lớp hắn vẫn đứng vững sau vòng một, cặp đôi Trung và Vân Anh mặc dù thi đấu không nổi bậc nhưng cũng tích lũy đủ số điểm để tiến đến vòng hai.

Sau đó là một tiết mục nhảy hiện đại để góp vui càng làm cho hội trường sôi nổi hẳn lên.

Nối tiếp chương trình là phần thi giải quyết tình huống, mỗi cặp thí sinh sẽ bốc một lá thăm, trong lá thăm có chứa một tình huống và nhiệm vụ của các thí sinh là đưa ra cách xử lý phù hợp cho câu hỏi đó.

Sau phần thi này lại có phân nữa số cặp bị rơi rụng, cặp đôi Vân Anh cũng không đủ sức trụ lại được, thế là hai người phải trở về hàng ghế phía dưới dành cho khán giả cùng xem và cổ vũ cho cặp đôi còn lại của lớp.

- Vâng thưa các bạn! Những phần thi trên sân khấu càng ngày càng hấp dẫn, không khí càng ngày càng nóng. Và sau đây, phần thi có lẽ là nóng nhất, mọi người cháy hết mình nào. Tiếp theo, chúng ta sẽ đến với phần thi tài năng dành cho các đội còn lại.

Cả hội trường vốn dĩ đã sôi động giờ lại càng sôi động hơn với các tiết mục nhiều sắc màu của các cặp thí sinh như ca hát, múa truyền thống, nhảy hiện đại, kịch, ảo thuật,...

Theo số thứ tự bốc thăm thì Hấn và Băng là cặp đôi sẽ sự thi cuối cùng. Hấn rất ngạc nhiên bởi sự thể hiện hoàn hảo của các cặp tham gia thi trước. Hấn hơi lo ình và Băng bởi hai người chuẩn bị có phần không chu đáo, họ chỉ tập cùng nhau được một buổi để cảm nhận giai điệu bài hát thôi.

- Và cuối cùng, là phần thi tài năng của cặp thí sinh Lâm Phong và Lam Băng, các bạn cho tràn pháo tay nào.

Đốp... đốp... bộp... bộp...

- Ôi! Anh ấy thật cold!

- Ôi! Hoàng tử lòng em!

- Woa! Thiên thần không cánh kia tụi bay, cô ấy thật tuyệt!

Blablaa...

Rì rầm phía dưới là những lời tán dương dành cho hấn và cô khi vừa bước ra sân khấu. Hấn trông lịch sự với áo sơ mi trắng đóng thùng cùng với chiếc nơ đen trên cổ. Trong khi đó, cô trông cực kì quyến rũ với chiếc váy trắng muốt, thân hình vốn đã cân đối cộng thêm làn da trắng ngần càng tăng thêm vẻ hấp dẫn.

- Trông họ thật đẹp đôi phải không chị?

- Ủ.- Mắt vẫn không rời sân khấu Phương gật đầu

- Mà sao chị không tham gia cho vui.

- Em nghĩ sẽ vui à?

- Em...em xin lỗi.

- Dù sao chị cũng không thích.

- Vâng!

Phương lại khoanh tay nở nụ cười nhẹ, tiếp tục hướng ánh mắt chờ đợi màn thể hiện của hai người bạn thân.

- Vâng! Chúng ta hãy im lặng và cùng chờ đợi sự kết hợp mới lạ giữa piano và ghita cùng với giọng hát của hai bạn.- MC nói thêm.

Trên sân khấu tối dần, các ánh đèn chuyển sang mờ mờ. Duy chỉ nơi hấn và Băng mới được rọi sáng.

Các ngón tay cùng giọng hát của hấn và cô bắt đầu đi vào giai điệu đầu tiên "Only love". Hơi ngỡ ở những giây phút đầu nên sự kết hợp bị mắc một vài lỗi nhưng càng về sau dường như hai tâm hồn đã tìm được nhau và cách biểu diễn cũng ăn ý hơn đã làm nên một giai điệu thật tuyệt vời trước sự ngỡ ngàng của khán giả và hội đồng giám khảo.

2 a.m. and the rain is falling

Here we are at the crossroads once again

You're telling me you're so confused

You can't make up your mind
Is this meant to be
You're asking me
But only love can say - try again or walk away
But I believe for you and me
The sun will shine one day
So I'll just play my part
And pray you'll have a change of heart
But I can't make you see it through
That's something only love can do
In your arms as the dawn is breaking
Face to face and a thousand miles apart
I've tried my best to make you see
There's hope beyond the pain
If we give enough, if we learn to trust

- Woa! Quá ngon bông gòn luôn. Phong chơi ghita điêu luyện chưa kìa.

- Băng cũng vậy. Nhìn những ngón tay di chuyển mềm mại làm sao.

- Mà hình như đây là lần đầu tiên tao thấy Phong nó chơi ghita sao ấy.

- Ủ. Tao cũng vậy. Và đây cũng là lần đầu tao thấy Băng đánh đàn đó. Trước giờ có thấy Băng chơi đàn lần nào đâu nhé?

- Bọn nó kết hợp hay quá mầy.

- Tuyệt vời ông mặt trời luôn. Tao cá cặp này đạt giải nhất đó.

Vân Anh thấy Trung này giờ im lặng chăm chú màn trình diễn của hắn và cô liền đẩy nhẹ cánh tay cậu bảo:

- Cậu thấy sao?

- Tuyệt! Càng về sau càng tuyệt.

- Ủ. Tiếc thật! Mình mà không bị loại sớm thì đã...

- Cậu tiếc không được thể hiện à?

- Ủ. Nói chung cũng hơi tiếc nhưng mà không sao.

- ...

Trung im lặng, cậu quan sát vẻ mặt cô và trong đầu ngay lập tức nảy ra một ý định.

- Thôi mấy bà tám im lặng chút đi, cho người ta nghe với chứ.- Vì lớp trưởng oang oang.

Nghe thấy thế, chẳng ai buồn cãi lại bởi mọi người vẫn đang rất chú ý phần biểu diễn của hắn và Băng.

But only love can say - try again or walk away

But I believe for you and me

The sun will shine one day

So I'll just play my part

And pray you'll have a change of heart
But I can't make you see it through
That's something only love can do
In your arms as the dawn is breaking
Face to face and a thousand miles apart
I've tried my best to make you see
There's hope beyond the pain
If we give enough, if we learn to trust
Chorus
I know if I could find the words
To touch you deep inside
You'd give our dream just one more chance
Don't let this be our last good-by
“Độc...bốp...độc...bốp...”

Phần thi của hấn và Băng vừa kết thúc thì một tràng pháo tay rào rào vang lên không ngớt.

Sau phần thi này, lại rơi rụng một số cặp. Chỉ còn năm cặp thí sinh tiến vào phần thi cuối cùng, phần thi ứng xử và đương nhiên sự kết hợp có thể nói là khá hoàn hảo của hấn và Băng đã giúp hai người tiến thẳng vào vòng cuối mặc dù không có sự chuẩn bị kĩ càng như những cặp khác.

28. Chương 28

Cuối cùng, là phần thi ứng xử. Các cặp thí sinh sẽ trả lời chung một câu hỏi. Vì vậy để tránh việc các thí sinh biết trước câu hỏi, cũng như không cho họ có thời gian chuẩn bị câu trả lời thì các thí sinh sẽ đưa vào một phòng kín sau đó sẽ gọi từng cặp ra thực hiện phần thi của mình. Mục đích của việc làm này là nhằm tránh việc sao chép câu trả lời từ đội này qua đội khác.

Thí sinh đầu tiên đã chuẩn bị sẵn sàng, thấy vậy MC đọc câu hỏi:

- Câu hỏi dành cho các bạn như sau: Giả sử ba mẹ bạn gần đây có những bất hòa nặng nề, rồi bỗng nhiên một ngày bạn nghe tin ba mẹ chuẩn bị làm đơn ra tòa ly hôn. Trong hoàn cảnh đó với tư cách là một người con bạn hãy đưa ra cách giải quyết như thế nào cho hợp lý nhất?

Mọi sự chuẩn bị từ trước của các thí sinh cho phần thi này xem ra công cốc rồi. Bởi chẳng ai ngờ rằng hội đồng giám khảo lại thử thách thí sinh bằng câu hỏi quá thực tế như thế này và câu hỏi này cũng đang là một trong những thực trạng nhức nhối hiện nay.

Từng cặp thí sinh lần lượt đưa ra những đáp án. Mặc dù không biết trước câu hỏi và câu trả lời của các cặp thí sinh thi trước nhưng hầu hết câu trả lời chỉ quanh đi quẩn lại mấy ý. Nào là người con phải có cuộc nói chuyện riêng với ba mẹ, rồi tìm hiểu nguyên nhân vì sao có những rạn nứt như vậy từ đó tìm ra cách hàn gắn vết rạn nứt đó,...

Các cặp thí sinh đã trả lời hết, chỉ còn lại hấn và Băng.

- Thời gian cho hai bạn trả lời đã hết, giờ là lúc đưa ra câu trả lời. Hai bạn ai sẽ trả lời trước nào?- MC nhìn hấn và cô bảo.

Ngay tức khắc hấn lên tiếng:

- Tôi.

- Ủ. Mời bạn.

- Thưa ban giám khảo! Thưa tất cả mọi người! Trước khi trả lời câu hỏi tôi xin phép được kể một câu chuyện.

Thấy mọi người ai nấy im lặng hấn tiếp tục:

Chuyện là thế này!

”Có một đôi vợ chồng sống với nhau rất hạnh phúc. Những tưởng họ sẽ như vậy mãi mãi. Nhưng không...đó là viễn cảnh của mười năm trước, ngày mà họ mới lấy nhau. Càng trở về sau, tình cảm giữa họ càng phai nhạt. Sau đó họ có con, rồi vì cuộc sống họ lao vào kiếm tiền. Càng ngày họ càng có nhiều tiền, đời sống vật chất đầy đủ, tiện nghi hơn...nhưng tình cảm giữa họ thì càng ngày càng mờ nhạt dần.

Rồi sau đó, người chồng quen với một đồng nghiệp công ty, càng ngày họ càng thân thiết, và tình cảm giữa họ theo đó lớn dần lên. Cô này trẻ đẹp hơn, biết cách lấy lòng người chồng. Với sự hối thúc từ cô ta, cộng với việc tình cảm ngày càng phai nhạt của đôi vợ chồng mười năm chăn gối, thế là một ngày nọ người chồng quyết định ly hôn.

Tất nhiên sự việc diễn ra quá bất ngờ làm cô rất sốc, cần nói thêm điều này, vợ anh ta không có lỗi gì hết, công bằng mà nói thì cô là người vợ tốt. Sau đó cô bỏ ăn bỏ uống, khóc rất nhiều. Nhưng không lâu sau đó cô ấy cũng quyết định kí vào đơn ly hôn nhưng với điều kiện hãy bế cô ấy từ phòng ngủ ra xe vào mỗi buổi sáng trong vòng một tháng giống như lúc ngày cưới. Ngoài ra, việc phân chia tài sản cô ấy không cần. Và chẳng khó khăn gì người chồng lập tức đồng ý.

Ngày thứ nhất, người chồng bế cô ấy khá lóng ngóng, vụng về với sự chứng kiến của đứa con trai vô tư không biết chuyện. Cậu bé còn vỗ tay hoan hô: “Ba đang ôm mẹ trên tay.”

Ngày thứ hai rồi ngày thứ ba,...người chồng phát hiện vợ nhiều nếp nhăn hơn vì đã lâu anh ta không nhìn kĩ vợ mình như lúc này.

Rồi những ngày kế tiếp anh cảm nhận được vợ mình gầy đi, anh thấy xót xa lắm.

Mỗi ngày người vợ đều quan tâm đến người chồng một cách tự nhiên nhất có thể.

Đến ngày cuối cùng người chồng đã ngộ ra một điều và nói với người vợ “Cả em và anh đã không nhận ra rằng cuộc sống của chúng mình từ lâu đã thiếu vắng quá nhiều những thân mật, gần gũi.”

Và sau đó, hai người trở lại sống hạnh phúc như những ngày mới cưới và tất nhiên anh ta sau đó đã chia tay với cô đồng nghiệp.”

- Chuyện tôi kể đến đây xin hết! Qua câu chuyện, tôi muốn nói rằng hạnh phúc ở quanh ta, đừng đi đâu tìm nơi xa xôi nào cả. Hãy cố giữ những hạnh phúc bé nhỏ quanh mình, đừng để đến khi mất mới hối hận. Còn phần trả lời câu hỏi của ban giám khảo đưa ra thì tôi không có câu trả lời, bởi ba mẹ tôi chưa hề ly hôn và mãi mãi cũng không có cơ hội ly hôn. Vì họ đã đi...đi khỏi cuộc đời tôi rồi. Phần trả lời của tôi đến đây là kết thúc. Cảm ơn mọi người đã chú ý lắng nghe.- Nói rồi hấn cúi người chào giám khảo và mọi người.

Mọi người dường như đều bị bất ngờ bởi câu trả lời của hấn, cả MC cũng vậy. Những gì hấn vừa nói khiến nhiều người phải suy nghĩ.

- Vâng cảm ơn câu trả lời của bạn, và xin mời thí sinh cuối cùng trả lời câu hỏi.

Bằng bước lên hai bước, mắt nhìn thẳng xuống khu vực khán giả, cất tiếng trong veo:

- Thưa toàn thể ban giám khảo, toàn thể mọi người! Tôi xin phép trả lời câu hỏi như sau. Đầu tiên ta phải xác định rõ vấn đề ở đây là gì? Tại sao họ lại ly hôn? Nếu như họ có cuộc sống hạnh phúc thì người ta ly hôn để làm gì? Có lẽ tới đây vấn đề đã chuyển sang cao hơn, rộng hơn mà những người học sinh chúng tôi còn xa lạ. Nhưng tôi xin phép nói vài lời. Khi người ta không tìm được hạnh phúc nơi gia đình, đặc biệt là lúc tình cảm vợ chồng càng ngày càng rạn nứt thì họ sống với nhau chỉ với mục đích duy nhất là vì con

cái, đây cũng chính là sợi dây cuối cùng ngăn cản họ ly hôn. Nhưng một khi sợi dây nhỏ bé đó bị đứt thì chuyện gì sẽ đến, không cần nói chắc mọi người đều hiểu. Vậy nên theo tôi cách tốt nhất là hãy vun đắp tình yêu thương mỗi ngày để gia đình bạn cảm thấy càng ngày càng hạnh phúc, yên ấm, một mái ấm đích thực mà ai cũng muốn về chứ đừng để đến lúc mất bỏ mới lo làm chuông, khi đó gương đã vỡ có gắn lại cũng không còn nguyên vẹn như xưa. Tôi xin hết!

Trả lời xong Bằng cúi đầu chào mọi người rồi quay về vị trí ban đầu.

Mọi người lặng im không nói tiếng nào, có chút gì đó len lỏi trong tâm trí buộc họ phải lặng im ngẫm nghĩ.

- Woa! Một câu trả lời thật sâu sắc phải không các bạn?

Bây giờ xin mời các bạn thí sinh vào bên trong để ban giám khảo chấm điểm, và kết quả sẽ được công bố sau ba mươi phút nữa.

- Vừa vào trong hẳn thấy Bằng mồ hôi nhễ nhại, hẳn bảo cô ngồi im đó. Một lát sau quay lại với bịch khăn lạnh hẳn đưa cho cô. Bằng cười hiền:

- Cảm ơn cậu.

Hắn nhìn Bằng mà lòng thất lại.

“Bằng à! Mình muốn làm cho cậu tất cả, muốn chăm sóc cậu nhiều hơn nữa! Mình biết không nên quan tâm, lo lắng cho cậu khi đã quyết định ra đi, bởi như vậy nỗi đau sẽ càng lớn hơn, vết thương càng to hơn nhưng mình không thể. Lúc này, thật sự mình không thể. Mình biết mình thật ích kỉ nhưng hãy im bên cậu một thời gian ngắn nữa thôi rồi mình sẽ đi...đi thật xa...đi đến nơi không có cậu.”

Sau đó, những màn văn nghệ ca múa hát lại thi nhau thể hiện trên sân khấu, không khí lại sôi nổi hẳn lên.

- Và sau đây chúng ta hãy cùng thưởng thức một nhạc phẩm mang tên “My love” qua sự trình bày của cặp đôi Minh Trung và Vân Anh, các bạn cho tràng pháo tay nào.

- Hả? Sao?- Vân Anh rất ngạc nhiên, cô nàng không hiểu hiểu chuyện quái quỷ gì đang xảy ra.

- Kìa! Cậu còn đứng đó làm gì hả? Không mau lên đi.- Trung lay lay Vân Anh.

- À! Thì ra là cậu hả?- Trung không nói gì chỉ cười đáp lại.

- Hứ! Cậu đăng kí thì cậu hát đi. Tôi không đi đâu.

- Thôi mà, dù sao tên cậu cũng gọi rồi. Không lên hát, cậu còn mặt mũi đứng đây nữa sao?

- Cậu...

Cô nàng cứng miệng nói không nên lời. Mà cũng đúng thôi, dần dần càng nhiều cặp mắt đổ dồn về phía họ. Thấy tình hình có vẻ ổn Trung nắm lấy tay cô tiến lên sân khấu đầy vẻ tự tin. Vừa đi cậu vừa ghé đầu nói nhỏ: “Giờ là cơ hội cho bọn mình thể hiện đây. Cố gắng lên! Không lại uống công mấy hôm tập chung...hihi”. Vân Anh nghe vậy thấy cũng có lý nên không nói gì, cô chỉ gật đầu nhẹ, Trung thấy cô như vậy yên tâm hơn nhiều.

Xin chào tất cả mọi người! Chúng tôi đại diện cho tập thể 11A1 xin góp vui một bài hát mang tên “My love”, xin mọi người ột tràng vỗ tay nào.

Đốp...bộp...đốp...bộp...

Một tràng pháo tay vang lên giòn giã.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng từ từ cất lên, tiếp theo đó là giọng của Trung vào trước.

An empty street, an empty house

A hole inside my heart

I'm all alone, the rooms are getting smaller.

I wonder how, I wonder why, I wonder where they are

The days we had, the songs we sang together
Sau đó Vân Anh cùng hòa vào thật trong trẻo
And all my love, I'm holding on forever
Reaching for the love that seems so far
So I say a little prayer
And hope my dreams will take me there
Where the skies are blue, to see you once again... my love.
All the seas from coast to coast
To find the place I Love The Most
Where the fields are green, to see you once again... my love.
I try to read, I go to work
I'm laughing with my friends
But I can't stop to keep myself from thinking. (oh no)
I wonder how, I wonder why, I wonder where they are
The days we had, the songs we sang together.(oh yeah)
And all my love, I'm holding on forever
Reaching for the love that seems so far
So I say a little prayer
And hope my dreams will take me there
Where the skies are blue, to see you once again... my love.
All the seas from coast to coast
To find the place I Love The Most
Where the fields are green, to see you once again...
To hold you in my arms
To promise you my love
To tell you from the heart
You're all I'm thinking of
Reaching for the love that seems so far
So I say a little prayer
And hope my dreams will take its there
Where the skies are blue, to see you once again... my love.
All the seas from coast to coast
To find the place I Love The Most
Where the fields are green, to see you once again... my love.
Say it in a prayer (my sweet love)
Dreams will take it there

Where the skies are blue (woah yeah), to see you once again my love. (oh my love)

All the seas from coast to coast

To find the place I Love The Most

Where the fields are green, to see you once again.... My Love.

Đốp...đốp...đốp...

Nốt nhạc cuối cùng vừa kết thúc thì Vân Anh và Trung liền nhận ngay một tràng pháo tay tán thưởng từ khán giả.

- Vâng xin cảm ơn màn trình diễn tuyệt vời của đôi bạn Minh Trung và Vân Anh và sau đây xin mời các thí sinh bước ra sân khấu để nghe phần công bố kết quả cuộc thi.

Chờ các thí sinh bước ra đông đủ, MC công bố những cặp đôi đạt giải. Giải ba, giải nhì thì không ai bàn cãi nhưng đến khi nêu tên cặp đôi được vinh danh giải nhất thì lại xảy vấn đề tranh cãi:

- Tiếp đến giải nhất của cuộc thi “nam sinh thanh lịch, nữ sinh duyên dáng” ngày hôm nay sẽ thuộc về cặp đôi Thanh Tùng và Hạ Vi. Mọi người ột tràng pháo tay nào.

Không có một tràng pháo tay nào vang lên, hay nói đúng hơn chẳng có mấy ai vỗ tay cả

- What the hell?

- Tại sao lại thế?

- Phản đối! Cặp đôi xuất sắc nhất phải là Lâm Phong và Lam Băng!

- Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra thế nhỉ!

Lời MC vừa dứt thì hàng loạt ý kiến phản đối, mọi người bàn tán xôn xao, khung cảnh rối loạn vô cùng. Bởi lẽ ai cũng rất ngạc nhiên với hai cái tên mới được xướng lên với giải nhất.

- Xin mọi người im lặng! Ai có ý kiến gì thì sau khi cuộc thi kết thúc hãy ý kiến. Còn bây giờ mọi người giữ trật tự để tôi công bố giải tiếp theo.

Lời anh MC chẳng lọt tai khán giả nên phía dưới lẫn phía trên sân khấu, ai nấy đều ngạc nhiên, kẻ bàn người tán nhốn nháo cả lên. Trước tình cảnh như vậy MC chẳng còn cách nào buộc phải công bố, ai nghe thì nghe ai không nghe thì mặc kệ:

- Tiếp theo tôi xin công bố giải đặc biệt.- Nói tới đây anh ngừng lại.

Và cũng chính lúc này khán giả lại một lần ngạc nhiên nữa.

- Ủa? Có giải đặc biệt nữa à?

- Mà giải đặc biệt gì cơ chứ?

- Thôi im lặng để nghe xem sao.

Thấy mọi người có vẻ chú ý hơn MC từ từ đọc tiếp:

- Giải đặc biệt của cuộc “thi nam sinh thanh lịch, nữ sinh duyên dáng” ngày hôm nay...sẽ thuộc về cặp đôi...Lâm Phong và Lam Băng. Mọi người ột tràng pháo tay nào.

Đốp...đốp...đốp...đốp...hú...hú...

- Phải thế chứ!

- Làm mình cứ tưởng...

Tiếng vỗ tay không ngớt, xen giữa là những tiếng hú hí, những âm thanh lạ, tiếng cười nói vô tư của khán giả.

- Tôi phản đối, cặp đôi Lâm Phong và Lam Băng không xứng đáng giành giải đặc biệt

Giữa lúc mọi người đang cười nói vui vẻ thì trên sân khấu phát ra giọng nói của một người con gái

- Tại sao bạn lại phản đối?

Một vị giám khảo liền đứng lên hỏi lại:

- Vì cả hai người họ không trả lời đúng trọng tâm câu hỏi.

- Đúng! Cả hai em Phong và Bằng đều không trả lời đúng trọng tâm câu hỏi đưa ra nhưng tiêu chí chấm điểm ở đây đâu phải là chỉ trả lời đúng. Như đã nói trước tiêu chí chấm điểm của phần thi bao gồm: khả năng nói trước đám đông, phân tích giải quyết vấn đề như thế nào cho hợp lý, thông minh, sâu sắc. Không cần phải khắt khe, cứ nhắc việc chỉ biết đưa ra câu trả lời xuống. Thế nào, bạn còn ý kiến gì nữa không?

- Dạ! Không ạ!

- Thế ai còn ý kiến về kết quả vừa được công bố không ?

Ai nấy im thin thít.

- Thế không còn ý kiến gì tôi tuyên bố cuộc thi “nam sinh thanh lịch, nữ sinh duyên dáng” đến đây là kết thúc.

- Á! Thầy còn giải thưởng...

- À quên, già quá lú lẫn rồi. Sau đây sẽ là phần trao giải thưởng cho các bạn

Sau đó hàng loạt khán giả chen lấn nhau lên tặng hoa cho các cặp đôi. Hấn và Bằng thấy vậy nhanh chóng biến mất khỏi đám người đang bữa vậy tới ngày một đông.

29. Chương 29

Những ngày sau đó, hấn vẫn tiếp tục giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng tình hình có vẻ càng ngày càng tệ hơn vì bệnh hấn càng lúc càng xấu đi. Những cơn đau đầu kéo đến thường xuyên hơn, chân tay hấn thường hay bủn rủn, mắt yếu dần đi. Sáng hôm nay cũng vậy, hấn thức dậy đi vệ sinh, vừa bước ra tới cửa thấy choáng váng, đau nhứt đầu óc nên ngã khụy xuống. May cho hấn là Nam đã chuyển về sống chung với ba mẹ, ba mẹ cậu mới mua nhà vào đây sống để thuận tiện cho công việc luôn, nếu không thì hấn sợ sẽ không giấu mọi người được. Hấn định qua Anh sống với ba nuôi, bạn thân ba hấn lúc trước. Hôm dự tang ba hấn xong, ông nhận hấn làm con nuôi và hấn cũng chẳng từ chối. Nhưng ngặt nỗi làm sao để giải quyết mọi chuyện êm xuôi rồi mới đi được, đó mới là vấn đề. Và cái bí mật mà hấn cố giấu bấy lâu nay sẽ chẳng ai biết nếu như trưa hôm đó Vân Anh không ghé qua nhà hấn.

Hôm đó, cô nàng đi công việc. Lúc về, trời đổ cơn mưa nhưng cô không đem theo áo mưa, nhân tiện nhà hấn ở gần đó nên cô ghé vào.

King! Kong! King! Kong!

Lát sau hấn cầm ô chạy ra.

- Ủa Vân Anh. Cậu làm gì ở đây?- Hấn vừa hỏi vừa thò tay mở chốt cổng.

- Thì đang đi trời đổ mưa nên ghé nhà cậu tránh mưa nè.

- Ồ. Cậu vào nhà đi không thì ướt hết bây giờ.

- Ừ.

Hấn chạy vào trong rót cho cô ly nước nóng, vừa bùng ra thấy cô ngó nghiêng như tìm kiếm gì, hấn liền hỏi:

- Cậu tìm gì vậy?

- Nam không có ở nhà à?
 - Không. Cậu ấy chuyển nhà được vài hôm rồi.
 - Ủa. Chuyển đi đâu nữa?
 - Cậu ấy nói chuyển về sống chung với ba mẹ, nhà cũng gần trường học mình đấy.
 - Ủ. Cậu ở nhà một mình chắc buồn lắm.
 - Buồn thì buồn rồi cũng quen thôi...hihi.- Hắn cố cười, nụ cười giả tạo.
- Ọc...ột...ột...ột...
- Á! Tự nhiên đau bụng quá. Cậu ngồi chơi, mình đi giải quyết nỗi buồn cái.- Nói xong hắn vội vội vàng vàng cong hông chạy vào nhà vệ sinh.
- Vân Anh thấy điệu bộ của hắn lúc này cũng phải phì cười, trông hắn nhiều lúc rất đáng yêu. Đã lâu rồi, cô mới đến nhà hắn, mọi thứ vẫn như cũ, chẳng có gì thay đổi. Chỉ có duy nhất một sự thay đổi mà ai bước vào căn nhà này đều có thể cảm nhận được, đó là sự lạnh lẽo. Đã không còn những tiếng cười nói vang vọng mỗi ngày trong căn nhà, những hạnh phúc cũng đã trở thành dĩ vãng. Cô thấy thương hắn vô cùng, nỗi đau mà hắn phải chịu đựng quá lớn, cô biết bề ngoài tỏ ra mạnh mẽ nhưng trong sâu thẳm, góc khuất tận sâu trong tim, hắn yếu đuối lắm. Vừa đi vừa nghĩ ngợi một hồi Vân Anh đã đứng trước cửa phòng hắn hồi nào chẳng hay. Những lần trước đến nhà hắn, cô cũng thường hay vào phòng hắn chơi, rồi nghịch phá lung tung làm hắn la inh ỏi cả lên. Cô nhớ có lần làm hỏng “ngôi nhà hạnh phúc” bằng tấm tre mà hắn tự tay làm, thế là hắn làm mặt giận dữ. Sau đó, cô phải bắt đền hắn bằng việc mua đồ ăn sáng cho hắn suốt một tuần.
- Mở cửa vào trong phòng hắn, cô thấy mọi thứ vẫn vậy. Những chồng truyện xếp ở ngăn cao nhất, rồi những sản phẩm khá tinh xảo tự tay hắn làm,...Đột nhiên cô nhớ lại mảnh giấy mà lúc trước cô nhét vội vào trong một quyển truyện conan nào đấy. Hồi đó cô rất thích trêu hắn, thế là một hôm cô ghi dòng chữ “chủ nhân quyển truyện này bị khủng, và người đó chính là tôi, Lâm Phong” vào trong mảnh giấy rồi kẹp vào một quyển truyện.
- Vì chồng sách khá cao nên Vân Anh bắt ghế đứng lên mới tới, cô lần mò từng quyển từng quyển một cuối cùng cũng tìm được, nhưng không phải mảnh giấy mà cô đã kẹp vào, tính tò mò nổi lên cô chẳng ngại mở ra xem. Vừa mở mảnh giấy ra thì cô sững sốt vô cùng vì đập vào mắt cô lúc này là “Phiếu xét nghiệm bệnh ung thư não”. Hai tay cô buông xuống, người run lên rồi chân cô trượt văng ra khỏi ghế.
- Phong đi vệ sinh xong, ra chẳng thấy cô đâu. Gọi mấy tiếng chẳng thấy trả lời. Định lên lầu xem thử thì cũng vừa lúc đấy hắn nghe thấy tiếng động lạ ở trên gác. Linh cảm mách bảo có chuyện không hay hắn vội vàng vàng phóng lên. Tới nơi thấy Vân Anh ngồi bệch dưới đất, đôi mắt thần thờ. Hắn thấy vậy chạy tới lay cô:
- Vân Anh! Sao vậy? Cậu vừa mới té phải không?
- Không quan tâm lời hắn, cô hỏi lại:
- Sao cậu lại giấu mình, giấu mọi người?
- Hắn chẳng hiểu cô đang nói gì nên vội hỏi lại:
- Cậu nói gì vậy? Chẳng hiểu cái gì cả.
 - Thế cái này là cái gì hả?- Dứt lời cô liền ném mảnh giấy về phía hắn.
- Hắn sững người cứng miệng hồi lâu mới nói nên lời:
- Sao...sao cậu có nó.
 - Giờ cậu còn hỏi được à? Tại sao cậu lại giấu mọi người chứ? Cậu có biết ung thư não Glioblastoma nguy hiểm thế nào không?
 - ...
- Hắn cúi mặt im lặng.

- Có phải trước giờ cậu xem tôi là một người xa lạ phải không?

- ...

Hắn vẫn đóng vai người câm.

- Cậu nói đi. Đừng có mà im lặng như thế nữa.- Cô quát.

- Đúng! Chính vì mình biết bệnh này nguy hiểm thế nào nên mình mới không cho các cậu biết. Mình không còn ba mẹ, họ hàng cũng không có nên mình xem các cậu là người thân. Vì thế mình không thể nói được, có chuyện gì mình tự chịu, mọi người không cần xen vào.

- Tại sao cậu ngốc vậy hả? Cậu nói ra để mọi người cùng tìm cách giải quyết chứ sao lại im lặng?

- Giải quyết? Giải quyết cái gì chứ? Cậu tưởng bệnh này còn cách cứu chữa sao?

- Cậu nói gì? Vậy là...

Hắn ngắt lời cô:

- Đúng vậy, mình đi gặp bác sĩ mấy lần rồi. Ông nói hiện tại trong nước hoàn toàn bó tay với căn bệnh này.

Vân Anh ghen ngào nói không nên lời, cô bỏ tới ôm chầm lấy hắn. Lòng hắn càng ngày càng rối bời, hắn không biết nói thế nào nữa. Hắn để yên một lúc lâu rồi nhẹ nhàng đẩy Vân Anh ra, lau nước mắt cho cô nàng giọng trầm xuống:

- Cậu có thể giữ bí mật chuyện này được không Vân Anh, kể cả Băng đừng nói cho cô ấy biết.

- Cậu sợ Băng sốc, chịu không được...hức...hức...

- Ủ. Băng đang bị bệnh tim.

- Băng...Bệnh tim? Hồi nào?

- Cái hôm Băng bị tai nạn nhập viện.

- Vậy Băng có biết mình mắc bệnh không?

- Mấy ngày trước Băng biết mọi chuyện rồi, tinh thần Băng xuống rất nhanh, mình qua nói chuyện, an ủi cô ấy rồi nhưng xem ra chả ăn thua gì.

- Vậy...sao không phẫu thuật.

- Vì tình trạng Băng càng ngày càng xấu đi nên gia đình đã đưa cô ấy đi gặp bác sĩ rồi cũng quyết định ngày phẫu thuật rồi.

- Ủ. Mong là Băng không sao.

- Nhưng bác sĩ nói tỉ lệ thành công của ca mổ là 50/50 thôi.

- Sao? Chỉ có 50/50 thôi sao?

- Ồ. Vì vậy nên mình rất lo, bác sĩ nói nên mổ càng sớm càng tốt.

- Thôi cậu đừng lo, Băng nhất định sẽ bình an vô sự, mình tin là vậy.

- Cảm ơn cậu! Nếu vậy thì tốt quá rồi.

- Ủ. Còn chuyện cậu...huhu.

- Cậu nhớ tuyệt đối đừng để ai biết chuyện của mình nhen.

- Nhưng...

- Mình xin cậu đấy. Hãy hứa với mình đừng nói với ai biết mình bị bệnh được không. Càng nhiều người biết thì càng nhiều người đau hơn thôi, với lại sắp tới mình...mình sẽ đi nước ngoài.

- Nước ngoài?- Cô sững sốt..

- Đúng vậy, mình sẽ sang nước Anh sống với ba nuôi, chính là Bác Long bạn thân ba mình ấy.
 - Cậu bỏ mặt mọi người mà đi à? Còn bệnh cậu thì sao...huhuhu.
 - Xin lỗi... nhưng đây là cách tốt nhất để không ai phải đau thêm nữa. Mà bên nước ngoài công nghệ tiên tiến hơn nước mình, chắc sẽ tìm cách chữa được. Thế nào hứa với mình không được nói chuyện của mình cho ai biết nha
 - Hu...hu...được rồi...huhuhu...
 - Thôi nào đừng khóc nữa... lớn rồi mà...nín đi...có lẽ sau này mình sẽ nhờ cậu giúp mình một chuyện.
 - Chuyện gì...huhu.
 - Nếu Bằng bình an trong lần phẫu thuật này thì mình sẽ nói.
 - Cậu nói gì vậy, Bằng nhất định không sao rồi...nói đi.
 - Nhưng...lỡ...
 - Lỡ gì mà lỡ. Không nói thì thôi, tui cũng không chắc việc cậu bị bệnh sẽ được giữ kín đâu đấy.
 - Cậu...!Thôi được rồi. Nếu sau khi Bằng phẫu thuật thành công mình định như thế này...
- bla bla bla bla
- Cái gì?
 - Chỉ có cậu mới giúp được mình thôi, mình xin cậu đấy. Đây là lần cuối cùng mình nhờ cậu mà, làm ơn đi.
 - Nhưng...mình sợ Bằng... sẽ không ...chịu nổi.
 - Biết là vậy...nhưng mình tin thời gian sẽ chữa lành vết thương thôi. Mình nghĩ kĩ rồi, chỉ có cách đó, không còn cách nào khác đâu.
 - ...
- Cô nàng im lặng do dự một lát rồi đưa ra quyết định:
- Thôi được rồi...mình đồng ý nhưng cậu phải hứa với mình khi qua bên đó phải nhanh chóng tìm cách chữa bệnh gấp...huhu.
 - Ồ, cậu yên tâm. Nhưng sau khi mình đi thì cậu hãy nói hết sự thật cho Trung biết, nhưng dặn cậu ấy đừng có nói với ai.
 - Ừ.
 - Mình xin lỗi. Vì mình mà có lẽ sắp tới cậu...
 - Thôi cậu đừng có lo nữa. Mình sẽ giải quyết mọi chuyện ổn thôi.
 - Ồ. Hy vọng như lời cậu nói. Lần nữa mình xin lỗi cậu...
 - Cậu đừng áy náy, chúng ta là bạn mà.
 - Thôi chuyện đó để sau này rồi tính. Còn bây giờ, đi xuống nhà mình kiếm gì nấu cho cậu ăn, chắc trưa giờ chưa ăn gì đúng không?
 - Ừ.
- Vân Anh thấy cái bụng cũng đang biểu tình dữ dội. Định đứng dậy theo hấn xuống dưới nhà nhưng mới chống tay nhòm người dậy cô liền “á” lên một tiếng rồi người lảo đảo té xuống. Hấn thấy vậy ngay lập tức nhào tới đỡ cô:
- Cậu sao vậy?
 - Hình như cái chân...bị... trật khớp.
- Hấn nghe cô nói vậy liền cầm chân cô xem.

“Quả đúng là bị trật thật, trọ hẳn qua một bên chắc Vân Anh đau lắm”

- Cậu chịu đau chút mình bẻ lại.

- Ừ.

Xác định đúng vị trí rồi hẳn ra tay chớp nhoáng. Vân Anh lại “á” lên một tiếng thật to, vẻ mặt nhăn nhó đau đớn. Xem ra vết thương cô khá nặng, không chỉ vị trật xương chân mà hình như bị bong gân thì phải, chân cô hình như bắt đầu sưng to. Thấy vậy hẳn đỡ cô xuống nhà rồi giã nhuyễn gừng với ít muối, sau lấy băng y tế băng lại. Hẳn làm rất khéo tay, đường băng rất đẹp, có khi y tá còn không bằng.

Ngoài trời cơn mưa đã tạnh lúc nào chẳng hay, nó vội đến rồi vội đi. Có lúc nó đến quá nhanh, ào ào nước trút xuống làm đàn kiến chưa kịp ẩn nấp liền bị cuốn trôi, có những cành hoa đang vươn mình khoe sắc, sau cơn mưa tầm tã cánh hoa bị dập nát rơi bời. Mưa đến chẳng mấy khi mang lại cho người ta cảm giác vui vẻ gì cả, nó chỉ reo rắc những khúc nhạc buồn. Và những lúc như vậy có lẽ là những giây phút khiến người ta cảm thấy cô đơn, trống vắng nhất.

30. Chương 30

Mấy hôm sau, mọi việc có vẻ tốt đẹp lên nhiều. Tinh thần Băng cũng đã ổn hơn. Chỉ còn vài ngày nữa Băng sẽ lên giường mổ nên việc chuẩn bị tinh thần, sức khỏe là rất quan trọng. Hẳn biết vậy nên mấy ngày nay luôn cố gắng quan tâm, chăm sóc cô chu đáo, điều đó khiến cô rất vui.

Suốt nửa buổi học hôm nay hẳn hơi chán nản. Vừa nghe tiếng trống báo hiệu giờ giải lao hẳn vội xếp sách vở vào cặp rồi nhẹ nhàng bước tới sau lưng Băng lay nhẹ vai cô:

- Băng! Đi căn tin không?

- Ừ, đi. Nhưng cậu chờ mình đi vệ sinh chút nha.

- Ồ. Cậu đi nhanh nhanh đó.

- Ừ.

Cô trao hẳn nụ cười thoáng qua rất nhanh rồi vội giấu đi như sợ người khác nhìn thấy.

Vệ sinh xong đang trên đường trở về lớp thì đột nhiên đến ngã rẽ chỗ cầu thang, Băng nghe thấy tiếng Vân Anh và Trung đang nói chuyện. Nghĩ bụng “không liên quan đến mình” định mặc kệ nhưng vừa nhắc chân bước tiếp thì cô loáng thoáng nghe thấy tên mình trong cuộc nói chuyện.

- Mình thấy cậu và Phong làm vậy không được đâu, đừng làm Băng bị tổn thương thêm nữa.

- Ban đầu, mình cũng nghĩ như cậu nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì việc Phong muốn mình làm bạn gái cậu ấy...

Mới nghe đến đây tai Băng ù đi, cô không còn nghe thấy những gì sau đó nữa. Cô không ngờ người cô yêu lại đối xử với cô như vậy. Tim Băng bỗng quặn đau thắt lại, cảm giác tức ngực, khó thở vô cùng rồi sau đó cô đổ vật ra đất bất tỉnh.

Không lâu sau đó, có người phát hiện Băng đang nằm dưới đất nên hét hoảng kêu lên. Hẳn nghe tin vội vàng chạy đến. Tình hình đang rất nguy cấp nên nhanh chóng cô được đưa đến bệnh viện.

Sau những cố gắng của bác sĩ thì Băng cũng tỉnh lại. Mọi người muốn vào thăm cô nhưng cô chẳng muốn gặp ai ngoài ba mẹ. Nằm viện mấy hôm, sức khỏe cô cũng tốt lên nhiều nhưng sau đó cô quyết định tiếp tục ở lại trong bệnh viện phục hồi sức khỏe cho tốt để mấy ngày sau phẫu thuật luôn.

Lại nói về hẳn, sau nhiều lần năn nỉ để mong vào gặp cô nhưng không thành, hẳn linh cảm Băng đã biết chuyện nên hẳn quay về hỏi Vân Anh.

- Cậu có biết vì sao Băng ngất sáng nay không?

- Mình...mình có linh cảm...hình như Bằng nghe thấy gì đó.
- Là sao? Cậu nói rõ xem nào.
- Thì buổi giải lao mình có nói cho Trung biết việc cậu nhờ mình.
- Sao nữa?
- Mình nghĩ Bằng vô tình nghe thấy cuộc nói chuyện đó.
- Nếu nói như cậu thì sao có chuyện Bằng vì thế mà ngắt được.
- Hay bằng nghe không hết cuộc nói chuyện- Vân Anh tỏ vẻ nghi ngờ.
- Nghe không hết? Cậu và Trung nói những gì thuật lại mình nghe thử.
- Thì mình đã nói rồi. Cậu nghe lại xem.

Bla bla bla bla

- Rồi. Mình hiểu rồi.
- Vậy là Bằng hiểu lắm?
- Ồ.
- Vậy cậu có định giải thích với cô ấy?
- Không.
- Tại sao?
- Vì mình nghe bác Thanh bảo mấy hôm nữa Bằng sẽ phẫu thuật nên vở kịch của chúng ta sẽ bắt đầu khi sức khỏe Bằng được đảm bảo.

Mấy ngày nay, nỗi buồn trong cô càng ngày càng chồng chất nhưng nó đã được cất giấu sau đôi mắt vô hồn. Cô đã trở lại như xưa, con người bằng giá.

Mấy ngày trôi qua, rồi cũng tới giây phút cô đưa lên bàn phẫu thuật.

Hắn rất lo cho cô, có chút bất an đang dần xâm lấn ý nghĩ của hắn. Nhưng vội vàng hắn lắc đầu đẩy những suy nghĩ đó đi bởi theo báo cáo tình hình của bác sĩ thì Bằng vẫn bình thường.

Nhưng bất ngờ thay, cuộc phẫu thuật không thuận lợi như dự đoán ban đầu, trong quá trình tiến hành phẫu thuật đột nhiên tim Bằng ngừng đập. Việc này quá đột ngột nằm ngoài những chuẩn đoán ban đầu của các bác sĩ. Hắn nhìn qua ô cửa thấy người phụ tá, rồi bác sĩ chạy đi chạy lại, có vẻ tình hình đang ngày càng tồi tệ. Điện tâm đồ hiện lên màn hình cho thấy tính mạng Bằng càng ngày càng nguy hiểm.

Hắn hốt hoảng khi thấy tính mạng Bằng đang bị đe dọa, mồ hôi lạnh túa ra khắp cả người, miệng hắn lúc nào cũng lẩm bẩm “Không sao. Mọi chuyện đều ổn. Bằng nhất định sẽ không sao.”. Người hắn lại run lên từng đợt, đôi mắt đen xám có vẻ đã uớt đôi phần.

Rồi điều chẳng ai mong muốn cuối cùng cũng đến, tim bằng đã ngừng đập. Đường như cô đã buông xuôi, các bác sĩ đã cố gắng hết sức nhưng xem ra họ đành bó tay.

Giữa lúc ngọn lửa hy vọng tưởng chừng như đã tắt ngấm thì đột nhiên mạch tim của Bằng bắt đầu có dấu hiệu hoạt động trở lại. Thấy vậy các bác sĩ vội vàng khẩn trương hoàn thành ca phẫu thuật trong giây phút bâng hoàng không tưởng. Nhưng cũng phải lúc lâu sau cửa phòng mới mở, vị bác sĩ già bước ra từ từ lấy khẩu trang che mặt, nụ cười ngay lập tức nở trên môi ông. Mọi người thấy vậy ai nấy đều dự cảm trong lòng “mọi chuyện đều tốt đẹp”.

- Bác sĩ! Cậu ấy sao rồi bác sĩ?- Hắn nhào vô nắm lấy vai vị bác sĩ hiền từ lắc mạnh.
- Thành công! Ca phẫu thuật thành công rồi.

Và không kìm nén được cảm xúc, hấn lại khóc, hấn khóc không phải vì đau đớn mà vì hấn cảm thấy hạnh phúc, người con gái mà hấn yêu đã qua cơn nguy kịch...hấn chấp tay cảm tạ ông trời, cảm tạ những đấng thần linh đã che chở, bảo vệ cô ấy.

- Ca phẫu thuật này thành công cũng một phần nhờ cậu đấy.- Vị bác sĩ già nói thêm.

Hấn quay mặt lại nhìn bác sĩ với vẻ mặt khó hiểu, ánh mắt mọi người dường như cũng đang chờ lời giải thích của ông

- Chuyện là thế này...

Thì ra lúc Băng đã bỏ cuộc, buông xuôi tất cả thì bỗng nhiên những tiếng la thất thất thanh “Băng ơi! Tỉnh dậy mau! Không được ngủ nữa. Xin cậu đấy!” của hấn liên tục đã đã làm sức sống trong người cô trở dậy mạnh mẽ và chính hấn đã vươn tay kéo Băng thoát ra khỏi cái bóng ma đang nặng nề đưa cô xuống địa ngục.

Những ngày sau đó, hấn giả vờ như cố gắng tránh né trả lời những câu hỏi liên quan đến Băng để tạo sự thắc mắc trong lòng mọi người. Sáng nào, hấn cũng ghé qua nhà Vân Anh chờ cô đi học, rồi học xong lại chờ về. Phương nhiều lần thắc mắc, cuối cùng không chịu được cô hỏi thẳng hấn:

- Nè Phong! Cậu làm gì vậy hả. Băng nó mới phẫu thuật xong, còn nằm viện mà cậu lại lảng nhảng với người khác sao?

Hấn giả vờ không hiểu hỏi lại:

- Lảng nhảng? Cậu nói gì vậy? Mà lảng nhảng với ai mới được chứ?

- Ai thì cậu là người biết rõ.- Phương càng ngày càng khó chịu ra mặt.

- Ý cậu nói là Vân Anh à? Chắc cậu hiểu lầm rồi.

- Hiểu lầm?- Phương nhếch môi tỏ vẻ không tin.

- Đúng vậy. Mình với Vân Anh chỉ là bạn thôi mà, đâu có gì khác đâu. Tại mấy hôm trước cô ấy đến nhà mình chơi bị trượt té ngã tẹo chân nên đi học không được, vậy nên mình mới chở cô ấy đi học thôi.

- Ồ, cho là vậy đi. Vậy còn chuyện ngày nào cậu cũng cùng cô ấy đi căn tin thì sao. Thêm nữa, gần đây chiều nào tui cũng thấy cậu với cô ta hay đi đâu kể ngồi yên trước người ngồi yên sau có vẻ tình tứ nhỉ?

- Cậu điều tra tôi à?

- Tôi không cần điều tra cũng biết. Mọi người đang đồn ầm lên hết cả kia kìa.

- Họ nói sao kệ họ. Tôi mặc kệ. Và việc tôi làm không liên quan đến cậu, cậu đừng có nhiều chuyện mà xen vào.

- Sao cậu thay đổi nhanh quá vậy Phong, Phong của ngày nào tôi biết đâu rồi.

- ...

Hấn im lặng không lên tiếng.

- Cậu càng ngày càng làm mình thất vọng quá rồi đấy.- Phương thở dài.

- Không phải chuyện của cậu. Đừng có mà rảnh rỗi xen vào chuyện của người khác như thế.

Hấn nói xong quay lưng đi, bỏ lại ánh mắt thất vọng tràn trề.

Nam cũng đã nén sự thắc mắc bấy lâu. Hôm nay nhân lúc đi vệ sinh với hấn, cậu buộc miệng:

- Cậu còn yêu Băng không?

Hấn liếc nhìn sang cậu:

- Lại cậu nữa.

- Cậu trả lời đi.

- Hình như...- Hấn ngập ngừng.

-Hình như gì?

- Hình như...mình đã mất cảm giác với Băng rồi. Giờ mình bên Vân Anh thì lại thấy vui vẻ, hạnh phúc hơn nhiều.

- Ý cậu...là không còn yêu Băng nữa sao?

- Cũng không hẳn như vậy, tình cảm giữ mình và Băng vẫn còn nhưng hình như...hình như nó đang tịnh tiến về điểm tình bạn thì phải.

- Hê...Cậu là người “chung tình” ghê nhỉ?

- Mình mong Băng thông cảm.

- Thông cảm....thông cảm cái con khỉ á. Cậu làm tổn thương người ta rồi bảo thông cảm là xong sao?

- Nhưng...

- Thôi...cậu đừng nói nữa. Có lẽ Băng đã chọn nhầm cậu rồi.

Chiều đó, Nam với Phương lại vào thăm Băng. Hai người cố gắng làm cô vui vẻ, thi nhau kể chuyện cười cho Băng nhưng vô ích. Cả buổi, cô chẳng buồn nhếch mép. Thấy vậy Phương bực mình:

- Cậu đừng có ủ rũ như thê nữa được không? Cậu ta không xứng với tấm lòng của cậu đâu. Cậu ta đã thay đổi...thay đổi thật sự rồi.

Nam đứng bên ra hiệu cho Phương ngừng lại nhưng xem ra cô nàng quá bức xúc nên nói toẹt mọi chuyện luôn.

Bla blab la bla

- Đó. Như vậy có tức không chứ. Mình còn chịu không nổi nữa là...

Mặc cho Phương kể lể đủ điều, Băng từ đầu đến cuối không nói tiếng nào, vẫn đôi mắt vô hồn đáng sợ ấy nhưng ngay lúc này đây ai có biết lòng cô đau như trăm lưỡi dao đâm chém, ngàn mũi tên xuyên qua. Nhưng vì khoác cái vỏ bọc lạnh lùng quá dày nên chẳng ai thấy được điều đó, và cũng chính vì thế nỗi đau đang từ từ hạnh hạ trái tim cô, không thoát ra ngoài.

Rồi điều gì đến cũng đã đến. Một buổi chiều, mưa bay bay nhẹ. Sau khi đã ra viện, cô hẹn hấn ra quán cà phê “Sương khói”, nơi mà hấn và cô có nhiều kỉ niệm đẹp khó quên. Quán này nằm kề bờ sông nên khung cảnh rất lãng mạn, đa số khách vào quán này là những cặp đôi tay trong tay tình tứ. Những khi đến đây cả cả hấn và cô đều rất vui, tâm trạng thư thái, thoải mái. Nhưng lần này thì khác, khi mà cả hai người đều mang theo bao tâm trạng nặng nề chồng chất, nỗi cay đắng ngày càng hấn sâu trong tim.

Hấn tới thì đã thấy cô ngồi đó hồi nào. Nhẹ nhàng bước đến kéo ghế ngồi đối diện cô, thấy cô tiêu tụy hơn trước nhiều, tim hấn tự nhiên nhói lên. Hấn biết tất cả là tại hấn. Hấn biết trong tim Băng sẽ lại thêm một vết thương dài nhưng hấn tin rằng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả.

Hấn và Băng, hai con người tồn tại hai suy nghĩ vẫn im lặng. Bốn mắt nhìn nhau, cố đoán suy nghĩ của đối phương.

- Cậu gọi mình ra đây có chuyện gì- Hấn mở lời phá vỡ không khí nặng nề này giờ.

-

Đôi môi Băng vẫn nằm im không buồn nhúc nhích.

- Có gì cậu cứ nói.

Đợi một lát cô mới lên tiếng:

- Cậu không còn yêu tôi?- Từng tiếng phát ra lạnh ngắt.

- Theo cậu thì sao?

- Cậu đã yêu Vân Anh?
- Nếu cậu đã biết mọi chuyện thì mình nói luôn. Mình dần dần đã mất cảm giác với cậu...
- Chia tay- Băng ngắt lời hắn.
- Chia tay?- Hắn giả vờ.
- Chúng ta chia tay đi.
- Làm vậy cậu thoải mái hơn?- Hắn hỏi lại.
- Đúng.
- Nếu vậy thì mình đồng ý. Nhưng dù sao mình cũng xin lỗi cậu. Xin lỗi tất cả.
- Không còn gì nữa, vậy tôi đi.
- Khoan đã!

Hắn nắm tay cô lại khi cô định quay đi.

Cô giật mình rút tay ra khỏi làn hơi ấm quen thuộc vừa mới chạm vào:

- Gì?
 - Bức tranh...14/2 lần trước mình đã hứa...
- Nói rồi hắn lấy một bức tranh được cuộn tròn trao cho cô.
- Cô có vẻ hơi do dự, thấy vậy hắn nói thêm.
- Cậu nhận đi. Coi như inh hoàn thành lời hứa.

Thất vọng tràn trề, nụ cười nửa miệng trên môi “Cuối cùng cậu cho tôi không ngoài hai chữ thất vọng thôi sao”.

Băng lại im lặng cầm bức tranh quay lưng đi. Mái tóc rũ xuống che khuất gần hết đôi mắt như muốn giấu đi những giọt lệ đang chen lẫn, xô đẩy, dẫm đạp lên nhau để được ra ngoài. Hắn ngồi đó hướng mắt theo người con gái đang dần xa mình, nước mắt hắn lại rơi, mặt đắng thấm vào tim nhỏ từng giọt tí tách.

Mọi việc thế là xong, hắn nắm chặt bàn tay, cố kìm nén cảm xúc trở về nhà thu xếp hành lý chuẩn bị lên đường. Nhìn những giọt mưa còn thấm ướt trên vai áo hắn tự hỏi: “Sau cơn mưa, có gì nhé?”

Băng ngồi im lặng nhìn bức tranh “không màu”. Trong tranh người con gái tựa đầu vào người con trai, người con trai vuốt mái tóc đang bay bay nhẹ theo làn gió của người con gái, và họ cùng tựa vào nhau ngắm tuyết rơi ngoài sân. Bức tranh hắn vẽ khá đẹp nhưng nó lại chất chứa quá nhiều nỗi buồn. Và có lẽ bức tranh này vẽ thiếu nét...

Chiều ngày hôm sau, 5h40', tại sân bay Tân Sơn Nhất.

Tiến hắn ra sân bay chỉ có Vân Anh, tất nhiên việc hắn ra đi cũng được giấu kín, chẳng cho ai biết. Cô ôm hắn nức nện không nói lên lời.

Đến khi hắn chuẩn bị đi Vân Anh mếu máo:

- Hức...hức...cậu nhớ về sớm thăm mọi người nha Phong.

Hắn gật đầu bảo:

- Ừ. Khi có dịp mình nhất định sẽ về thăm mọi người.

Hắn đẩy Vân Anh ra nói thêm:

- Cậu ở lại nhớ giữ gìn sức khỏe, có chuyện gì là mình không tha đâu.

Hắn giả bộ làm dờ

- Thôi đến giờ rồi, mình đi đây. Cậu ở lại nhớ bảo trọng.

- Cậu cũng vậy, phải biết tự lo ình nhớ chưa.

- Ủ, thôi mình đi.

Một lát sau, chiếc máy bay mang số hiệu 2809 của Vietnam Airlines cất cánh bay đi trong ánh chiều tà của hoàng hôn dần buông xuống. Rồi đột ngột chẳng kịp trở tay, cơn mưa cuối ngày ầm ầm trút và cái đất nước hình chữ S cũng mờ dần rồi khuất hẳn sau mảng mây mù.

“Em ở lại sống tốt nha. Anh sẽ vẫn bên em. Anh biết em sẽ đau lắm nhưng em hãy cố vượt qua, người anh yêu.”

Nhắm mắt lại những giai điệu “Tuyết rơi mùa hè” lại bay lên trong nỗi nhớ “em”, một điều mà hẳn muốn nói với “em” lần cuối.

”Nếu anh gặp em từ đầu, có lẽ đã không ai qua bể dâu

Nếu anh được sống từ đầu, vẫn muốn bên em như thời thơ ấu

Nếu mai rời xa nhìn lại, trong giấc mơ anh, em sẽ hiện ra

Như tuyết mùa hè rặng đồi trong màu áo trắng phau.

Nếu em rời ở lại, anh sẽ biết yêu em hơn ngày xưa

Nếu những màu sắc nhạt dần, anh sẽ vẽ em với màu nỗi nhớ

Và nếu thời gian trở lại, thì những nhánh sông hay bao con đường

Cũng sẽ dẫn về một ngày anh chờ em...

Vì ngày em đến là ngày tuyết rơi mùa hè

Bầu trời lấp lánh những cánh hoa như sao tỏa bay

Và dù anh có trở lại vẫn nguyên lời thề

Vì màu nơ trắng em cài là hoa tuyết không tàn.”

Cơn mưa lạnh ngoài trời vẫn chưa ngớt. Bên ngoài mưa sầm mà khóc, nhưng sẽ chẳng ai thấy được giọt nước mắt của mưa. Lại cơn mưa xóa nhòa hạnh phúc nhỏ nhoi, lại một cơn mưa cuốn đi bao nỗi nhớ và rồi cuốn đi...cuốn đi tất cả...

Mưa rơi.

Tí tách!

Mưa buồn nhẹ rơi...

Mưa chỉ là vô tình hay là nỗi đau với ai kia.

Mưa rơi...âu lo trĩu nặng, mang bao niềm nhớ.

Mưa! Từng giọt rớt xuống như nước mắt đang rơi.

Như giăng xé cõi lòng, gào thét trong tuyệt vọng.

Sau cơn mưa, trời sẽ sáng hơn, trong trẻo hơn thôi. Những bụi bặm lo toan, đắng cay cuộc đời rồi sẽ được cuốn trôi theo dòng nước chảy. Và mưa, như những trang nhật kí, mà ở đó từng dòng suy nghĩ ưu tư, phiền não, hạnh phúc, niềm vui sẽ được chép vào để mai này nhìn lại cuộc đời, ta có thể biết được chặng đường nào mình đã vượt qua.

P/s: trước khi đọc tiếp bạn có thể đưa ra một bình luận cho truyện k?

(ví dụ: kết cục như thế này, cách hành văn, ngôn ngữ,...)

31. Chương 31

PHẦN II: NGÀY TRỞ VỀ

“Hoàng hôn tắt, anh đã đi đâu theo vết nắng cuối trời”

Tình yêu quả thật là một bức tranh, bức tranh vô vàng màu sắc. Mỗi chúng ta- như một họa sĩ lãng du, sẽ phiêu bạt góp nhặt tất cả các màu nổi nhớ, yêu thương, giận hờn, trách móc hay sự thù hận, đau buồn... để phác nên một bức tranh cho riêng mình. Và trên hành trình kéo dài cả đời người đó chẳng ai biết trước được ngày mai ai sẽ đến bên ta, yêu ta và rời xa ta...chỉ biết rằng có nhiều thứ buộc ta đành phải gán cho nó cái mác là “định mệnh”, có nhiều chuyện mà ta buộc phải gọi nó là “kỉ niệm”, nhưng chỉ một điều, một thứ duy nhất, thiêng liêng mà ta không thể nào định nghĩa chính xác, đầy đủ và rõ ràng hơn ngoài hai chữ “tình yêu”

Bảy năm sau.

Bầu trời trong xanh không chút gợn mây, ánh nắng vàng chói lóa vuốt ve những hàng cây xanh màu sức sống. Nơi xa xa, vài đàn chim nhỏ tung cánh tự do thoải mái uốn lượn vút lên bầu không. Đâu đó vang vọng thanh âm không mấy ai để ý, rồi một vết khói chạy dài mỏng manh thoáng chốc tan biến. Lát sau, chiếc máy bay mang số hiệu 1280 hạ cánh mang theo bao sự chờ đợi, nhớ mong xen lẫn sự vui mừng, phần khởi của bao trái tim đang đón đợi giây phút gặp lại người thân, bạn bè, anh chị em sau quãng thời gian xa cách.

Từng người từng người tay kéo hành lý, mắt lục tìm người thân rồi vẫy vẫy tay chào, vội bước nhanh đến với vẻ vui mừng trên nét mặt. Cứ như vậy hết người này rồi đến người kia tay bắt mặt mừng, trao nhau cái ôm nồng ấm gửi trong đó bao sự nhớ thương.

Một lúc sau, khi mọi người đã cùng nhau ra về gần hết, sảnh đứng đợi đã vắng người hơn, một thanh niên đeo kính đen tay kéo hành lý dáng người lịch lãm bước ra. Nhìn ánh nắng vàng vọt ôm trọn cái thành phố “hòn ngọc Viễn Đông” dường như trái tim cậu lại thổn thức. Vẫn đứng đó, trước cửa sân bay, cậu tháo chiếc kính râm xuống, mắt cũng vội vàng nháy nháy vài cái, rồi vẫn tư thế đó cậu đứng im không nhúc nhích, mắt vẫn hướng phía trước, cái nhìn có vẻ bao quát hơn. Vẫn ánh mắt đen xám đó, đôi môi gợi cảm đó, dáng người cao à lịch lãm đó chẳng phải là hấn sao.

Hấn đã trở về.

Nhẹ nhàng hít vào tận sâu trong phổi một hơi thật sâu, hấn khẽ chép miệng:” Sài Gòn khác xưa nhiều quá“. Vài cô nàng đi ngang qua dù vô tình hay cố ý cũng đều ”đơ” người trước khuôn mặt của hấn nhưng hấn vẫn vậy, chẳng quan tâm, phớt lờ tất cả.

- Phong!- Ai đó vừa kêu tên hấn.

Nghiêng đầu, đưa mắt nhìn nơi vừa phát ra tiếng gọi, hấn thấy một thanh niên cũng cao cao nhưng thấp hơn hấn một chút, dáng người hơi đậm đang vẫy tay bước nhanh tới. Hấn không nói gì chỉ nở nụ cười nhẹ giờ tay đáp lại.

Nam bước tới ôm vai hấn lắc qua lắc lại vỗ bịch bịch.

- Chờ lâu chưa. Tại đang đi xe xẹt lốp nên giờ mới tới. Cậu vẫn mạnh khỏe chứ?

- Ồ. Mạnh khỏe mới về nè...Cậu hình như nhiều thịt hơn thì phải?

- Béo thì nói béo cho rồi, bày đặt nhiều thịt ít thịt nữa.

- Ồ.

- Thôi đưa hành lý đây. Giờ định đứng mãi đây mà nói chuyện à? - Vừa nói Nam vừa thò tay kéo vali hành lý của hấn.

- Thôi để mình.

Xe chạy một lúc lâu thấy vẻ mặt Nam chùng xuống hấn vu vơ hỏi:

- Có chuyện gì à?

- ...

- Sao?

- Thì chuyện của Băng đó. Mình nói với cậu rồi còn gì.

- Ờ.

- Cậu lúc nào cũng ở ở cho qua chuyện. Phải tìm cách giải quyết chuyện Băng thế nào đây?

- Phiên cậu nhiều rồi. Cái đó mình sẽ tự giải quyết, cậu không cần lo lắng đâu.

- Nhưng thấy cô ấy như vậy ai mà không đau lòng chứ.

- Ờ. Biết là vậy, lần này mình về cũng vì chuyện này đây.

Vẫn nhìn về phía trước cậu hỏi:

- Cậu còn yêu Băng không?

- Chẳng thay đổi.

- Vậy cậu có định quay lại với Băng không?

- Nếu không thì mình về đây chẳng có ý nghĩa gì.

- Nói vậy mà được à? Vậy cậu xem tui tui là gì?

- Nói thế thôi mà. Cậu biết tính tui rồi còn...

Lúc hần mới qua sống với ba nuôi, hần vẫn không cho ai biết chuyện căn bệnh quái ác đó. Nhưng trong một lần hần ốm mê man, mọi người đưa hần đến bệnh viện và tình cờ biết được hần đang mang trong mình căn bệnh ung thư não.

Ban đầu, hần kiên quyết từ chối mọi lời đề nghị chữa trị từ ba nuôi nhưng với sự cứng rắn của mìnhm cộng với việc ông lấy ba mẹ hần ra nói lý lẽ: “Con làm vậy con tưởng ba mẹ con sẽ vui sao, con nghĩ họ có thể yên tâm đi về thế giới bên kia không. Còn mọi người nữa, họ đều lo lắng cho con, họ luôn luôn dõi theo con. Còn điều này nữa, sự sống của con là do ba mẹ con ban cho nên không thể tùy tiện vứt bỏ hay buông xuôi như vậy, dù phần trăm hy vọng được sống nhỏ nhoi đến mấy ta cũng phải cố giành lấy. Con hiểu ý ba nói không?” thì hần cũng đồng ý để mọi người tìm cách chữa trị. Vì ba nuôi hần thân với một ông bác sĩ rất giỏi trong lĩnh vực này nên ngay sau đó nhanh chóng hần được đưa vào “tâm ngắm”. Mặc dù lúc này trên thế giới đều bó tay trước căn bệnh quái ác này nhưng đối với ông bác sĩ mắt đeo kính này quả thật mà nói có chút gì đó vượt trội trong lĩnh vực này. Nhưng vì vẫn đang quá trình nghiên cứu thử nghiệm nên mãi hơn năm sau hần mới bước vào từng giai đoạn điều trị đặc biệt của ông, và vài năm sau căn bệnh quái ác này đã hoàn toàn biến khỏi người hần.

Mãi tới gần một năm trở lại đây, hần mới tìm cách liên lạc lại với mọi người. Rồi thì hần kể hết sự tình cho Nam nghe, và mọi người cũng nhanh chóng biết được những việc mà hần trải qua. Người người nghe xong đều thở dài thương cảm.

Một ngày oi bức đầy nắng, khói và bụi của cái thành phố ồn ào náo nhiệt tạm lắng lại khi màn đêm rục rịch bắt đầu buông xuống. Nhưng có ai hay nơi góc nhỏ tĩnh lặng, yên bình có một bờ vai gầy đang hướng đôi mắt vô hồn ngắm ánh chiều tà. Cũng đã lâu rồi, kể từ ngày đó, từ cái ngày mà nước mắt của cô xát muối vào tim, kể từ ngày cô khóc ròng trong đêm mưa u tối thì đến tận bây giờ cô vẫn giữ thói quen ngồi ngắm hoàng hôn với vẻ mặt của một người “tồn tại”. Dường như cô không còn nước mắt để khóc nữa. Và cũng kể từ ngày đó “cô không biết nói” nữa.

- Cậu đưa tui đi đâu vậy Nam?- Ngồi được một lúc hần lại hỏi Nam.

- Cậu cứ im lặng ngồi đó, chút nữa sẽ biết. - Nam trút hơi thở nặng nề, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước.

Thấy vậy, hần không buồn hỏi nữa mà quay mặt ra phía ngoài ngắm con sông Sài Gòn đang uốn mình lượn lờ chảy.

- Tới rồi.

- Nhanh vậy.- Hấn ngơ ngác nhìn quanh một lượt rồi nhìn cậu.

Biết ý hấn, cậu vội bảo:

- Cậu nhìn kia kìa.

Vừa nói cậu vừa chỉ tay về hướng tây.

- Hấn không rõ cậu đang muốn nói gì nhưng theo quán tính mắt hấn vẫn lần theo ngón tay vạch tìm đích mà cậu muốn hấn nhìn thấy.

Mắt khoảng gần năm giây hấn mới thấy điều mà cậu nói. Xa xa cạnh con sông, trên một bãi đất trống nhấp nhô, ghồ ghề nổi lên in bóng một người con gái ngồi im lặng, bất động quay mặt hướng ánh mặt trời đang ửng đỏ như dấu hiệu kết thúc của một ngày oi bức.

- Đó. Cậu thấy rồi đó. Bảy năm qua cậu ấy vẫn như vậy đó.- Vừa nói Nam vừa chìa ngón tay chỉ chỉ về phía Bằng.

- ... - Hấn không trả lời, mắt vẫn hướng đến cô.

Cậu tiếp tục kể:

- Kể từ ngày đó hôm nào Bằng cũng ra đây ngồi như thế này. Bây giờ cũng vậy cứ hết giờ làm việc cô lại ra đây...

- Cậu về trước đi.

Sau vài phút, không ai nói thêm tiếng nào đột nhiên hấn lên tiếng:

- Vậy cũng được, mình về trước.

Lát sau, cậu đã hòa lẫn vào đám đông của dòng người đang tấp nập, vội vã ngược xuôi. Hấn không nói gì, bước tới ngồi cạnh bên cô. Và dường như không nhận ra sự hiện diện của hấn, cô chẳng mấy may phản ứng gì, nét mặt của người sống mang dáng vẻ u tối của linh hồn bên kia thế giới. Cứ như vậy, thời gian nặng nề tích tắc từng nhịp, thoáng chốc màn đêm lại kéo đến. Như một phản xạ tự nhiên cô đứng lên ra về mà chẳng hề quan tâm xung quan mình. Hấn thì vẫn ngồi đó, mắt từ từ nhắm chặt lại rồi khẽ thở hắt ra một hơi. Mọi kí ức trước kia giữa hấn và cô lại chen lấn, xô đẩy nhau ùa về như cơn lũ tràn xuống đồng bằng khi đoạn đê cuối cùng đã vỡ.

Tối đó, hấn lại lang thang trên con đường đến trường quen thuộc mà lâu nay hấn thấy nhớ quá. Hấn thấy cô Ly bán chè đã khác xưa nhiều quá, tóc không còn đen bóng mượt như trước nữa, thay vào đó là mái tóc muối tiêu do dấu hiệu tuổi tác. Hấn cũng thấy chú ba bán bún bò cũng không còn nét trẻ trung khi xưa nữa nhưng đôi mắt ấy vẫn còn “sáng” lắm, và hơn hết nụ cười luôn nở trên môi chú,...Thời gian đã làm mọi người thay đổi, nhưng cái mà làm họ khác so với bảy năm trước đó chính là vẻ bề ngoài. Chẳng một ai chống lại được cái mà người ta gọi là quy luật này. Dù thời gian có cuộn chảy bao nhiêu lâu nữa thì con người nơi đây vẫn vậy, họ vẫn giữ trong mình một nét gì đó rất riêng mà người ta gọi là “nét đặc trưng của người Sài Gòn”.

Mãi theo đuổi với những suy nghĩ mênh mang, hấn đã đi đến trước cổng nhà Bằng lúc nào mà không hay biết. Thấy vậy hấn từ từ bước tới nhấc tay đi định bấm chuông kêu cửa. Nhưng ngón tay vừa chạm nhẹ nút bấm thì hấn đã khựng lại rồi bối rối đưa xuống. Quay người định đi, nhưng theo thói quen hấn lại ngoái cổ nhìn lại. Đôi mắt hấn dừng lại trên lầu hai khi bắt gặp bóng người con gái ngồi im bất động. Hồi lâu sau, hấn nặng nề bước đi, đôi bàn tay hơi run run hấn vội dút vào túi quần.

” Nếu anh gặp em từ đầu có lẽ đã không ai qua bể dâu

Nếu anh được sống từ đầu vẫn muốn bên em như thời thơ ấu...”

Tiếng nhạc chuông quen thuộc văng vẳng cất lên.

- Mình nghe.

- Ồ.

- Ồ.

Một lát sau, hắn đã có mặt tại nhà hàng Darling. Theo chỉ dẫn của anh phục vụ, hắn tìm được chỗ Nam đang ngồi. Hắn hơi bất ngờ vì ngoài Nam ra thì còn có sự hiện diện của Vân Anh, Trung và Phương nữa.

- Mọi người... - Hắn không biết nói gì lúc này bởi sự bất ngờ của Nam tao ra cho hắn.

- Thôi ngậm miệng rồi ngồi xuống đi ông tướng. Làm gì như người mất hồn vậy.- Vân Anh nháy mắt tinh nghịch trêu hắn.

- À...ờ...- Hắn đã kịp hoảng hồn.

Phương thì không nói gì chỉ chăm chăm nhìn hắn như đang trách móc điều gì.

- Cậu về mà không nói với tui tui một tiếng, hay nhể?- Vân Anh lên giọng trách hắn.

- À thì...

Thấy hắn cứ ấp úng như gà mất tóc Nam vội đỡ lời cho hắn.- Cậu ấy muốn tạo bất ngờ cho các cậu thôi mà, gì mà căng thẳng thế.

- Hehe...Đùa chút thôi, nhưng cũng phải phạt cậu...hehe.- Vân Anh cười cười với tay lấy chai rượu.

- Còn Băng. Cậu tính sao.

Phương ngồi im nãy giờ, đột nhiên lên tiếng.

Hắn không vội trả lời cô, đôi mày chột xò lại rồi lập tức dãn ra, hắn buông từng tiếng nhẹ nhàng:

- Mình sẽ tự giải quyết.

- Bằng cách nào?

- Chưa nghĩ ra.

Rồi mọi người chẳng ai nói thêm câu nào, không khí như lắng đọng lại. Bởi lẽ ai cũng hiểu rằng tảng băng trong con người cô bây giờ đã quá dày, rất khó để làm tan chảy nó.

Vân Anh vừa rót đầy ly rượu ọi người liền thấy sắc mặt ai nấy đều không được tốt nên đề nghị:

- Thôi mọi chuyện từ từ tìm cách giải quyết, còn bây giờ thì cụng ly nào.

- Vân Anh nói đúng đấy, chúng ta cụng ly nào, cụng ly cho ngày trở về của Phong.

Trung hưởng ứng theo, tay cầm ly rượu nhướng cao lông mày ý bảo Nam nâng ly. Nam chưa kịp chạm ly thì hắn đã lên tiếng:

- Đúng! Hôm nay là ngày vui của chúng ta. Mọi người cùng cạn ly nào.

Suốt buổi, hắn cố gắng cười thật nhiều để mọi người vui nhưng ai nấy đều hiểu lòng hắn thế nào.

p/s: cho Itto xin lời nhận xét...hihi

32. Chương 32 (— The End —)

Hôm sau, hắn quyết định đến chỗ Băng thường đến mỗi ngày vào chiều tan giờ làm thật sớm. Hắn ngồi đúng chỗ cô đã ngồi hôm qua, hắn hy vọng làm vậy sẽ làm Băng tức giận hay một phản ứng nào đó từ cô. Nhưng không, hắn đã lầm, cô vẫn đến rồi nhẹ nhàng ngồi xuống ngay cạnh hắn. Và dường như sự tồn tại của hắn không gây sự chú ý đối với cô.

Và cứ như vậy, hắn đã kiên nhẫn suốt ba tháng trời rồi, nhưng kết quả chẳng thu được gì cả.

Hôm nay, hấn vẫn đến, vẫn ngồi nơi đó và chờ cô. Lúc lâu sau như một “quán tính”- Bẵng đến. Hai con người, hai trái tim đang ngồi cạnh nhau như chẳng khác nào cách xa nửa vòng trái đất

Lúc lâu sau hấn lên tiếng:

- Bẵng!

-...

Như chẳng nghe thấy gì mắt cô vẫn không rời mục tiêu nơi xa xôi nào đó

- Bẵng! Cậu có nghe mình nói không?

- ...

Thấy cô vẫn như vậy, hấn không tìm được quay sang nắm lấy đôi bờ vai gầy lác qua lác lại giọng thều thào như muốn khóc:

- Cậu hãy nói gì đi. Xin cậu...Xin cậu đấy!

Hấn nhìn sâu vào mắt cô mong tìm lại chút cảm giác như ngày xưa nhưng hoàn toàn vô vọng. Ánh mắt vô hồn ấy dường như có sức mạnh ghê gớm, nó hoàn toàn chế ngự hấn. Trái tim của hấn như bị bàn tay nào đó bóp nghẹt lại, hấn cảm thấy không còn chút sức lực nào nữa, đôi tay dần dần bắt lức buông xuống.

Dường như trong phút chốc trái tim cô hơi lỗi nhịp, có chút gì đó khác lạ trong cuộc sống thường ngày của cô. Nhưng đó chỉ là những giây phút nhất thời ngắn ngủi, rất nhanh cô lại trở về trạng thái như mọi khi “hòn đá biết đi”.

Và cũng như kịch bản mọi hôm, cô về trước, hấn ngồi lại một lát rồi thất vọng trở về.

Hấn cảm thấy mình bất lực rồi, những cố gắng bấy lâu nay hoàn toàn không có hy vọng gì. Giờ hấn không biết phải làm thế nào để cô trở lại như ngày xưa nữa. Hấn biết, chính hấn đã biến cô thành ra bây giờ, đã biến trái tim cô hóa đá, đã biến mọi việc trở nên tồi tệ. Và chính vì vậy hấn đã trở về, hấn muốn xoa dịu những vết thương đã biến thành sẹo kia, hấn muốn làm tất cả, chỉ đơn giản một điều “anh nợ em, nợ em cả cuộc đời”.

Lạ thay! Hôm qua, hấn vẫn còn đến nhưng hôm nay nắng chiều chỉ còn in bóng một bờ vai gầy của cô trên nền đất sỏi. Vậy còn hấn? Tại sao hấn không đến? Có phải hấn đã bỏ cuộc rồi không? Cô bỗng thấy thiếu thiếu một điều gì đó. Có cảm giác là lạ bỗng dâng lên trong lòng cô. Rồi như cơn lũ ủa về, hình ảnh hấn lại liên tiếp xuất hiện trong đầu cô. Những kí ức như những thước phim quay chậm tưởng đâu phai nhạt từ lâu lại một lần nữa được tái hiện. Không biết đây là lần thứ bao nhiêu cô lại “thấy” hấn, chỉ biết rằng thời gian gần đây hấn “hiện về” không theo quy luật như trước kia. Ban đầu, chỉ đơn giản là nét mặt, bờ môi, đôi mắt, sau là những hồi ức bị ngắt quãng theo từng đoạn chẳng ăn khớp. Và mới đây, mấy ngày này cô “được xem” những bộ phim ngắn về hấn, và tất nhiên đi kèm là hình ảnh của cô trong đó.

Hu hú hu hú hu hú.....

Tiếng còi xe cấp cứu như xé rách toạt dòng người đang chen lấn, xô bồ dạt qua hai bên. Chiếc xe màu trắng có in hình chữ thập lại lướt nhanh qua những dòng người vội vàng chạy về hướng bệnh viện thành phố.

Nam lắc đầu lia lịa như không thể tin được một điều gì khủng khiếp vừa mới xảy ra:

- Không! Không! Không thể nào?

Phương thấy cậu bỗng nhiên thay đổi sắc mặt một trăm tám mươi độ, miệng thì lẩm bẩm gì đó nên vội hỏi:

-Có chuyện gì vậy Nam?

- Phong...

- Phong làm sao?- Nghe Nam nhắc đến tên hấn nên càng sốt ruột.

- Phong...Phong...vừa bị đụng xe. Họ vừa báo...

Ngay sau đó, Phương và Nam vội vàng phóng lên xe chạy như ma đuổi đến bệnh viện. Trên đường đi, Phương cũng nhanh chóng báo cho Vân Anh và Trung biết. Lúc sau mọi người đều có mặt, ai nấy đều toát lên vẻ lo sợ vô cùng.

Kể đứng, người ngồi, đi đi lại lại, cứ một chốc ai nấy cũng đều sốt ruột lại xem đồng hồ.

Đến 10h đêm, mọi người ai nấy mệt mỏi rã rời. Từ tối đến giờ, chưa ai bỏ gì vào bụng. Thấy vậy Vân Anh liền đề nghị mọi người đi ăn còn cô ở lại trông hẩn nhưng mọi người đều lắc đầu. Thật ra, hồi trưa Vân Anh chưa ăn gì nên lúc này cô đói lả, đầu óc choáng váng, mắt hoa lên. Một lát sau, không chịu được nữa cô ngã nhào gục xuống nền.

Sau đó, mọi người đưa cô sang một phòng dây đối diện vì bên này đã hết giường. Thấy tình hình không ổn nên Nam bảo Trung ở lại chăm sóc Vân Anh, Phương thì ra kia mua chút cháo cho cô rồi sẵn tiện mua gì đó ọi người bỏ bụng, còn cậu thì chờ ở đây, có tin gì sẽ lập tức báo ọi người. Không lâu sau, khi mọi người rời khỏi nơi đây, cửa phòng cấp cứu từ từ hé mở.

- Có tin gì của Phong chưa Nam?- Phương tay xách mấy bịch cháo vừa bước lại bên cậu vừa hỏi.

- ...

Không nhận được câu trả lời từ cậu nên cô càng nhìn thẳng vào mặt cậu hơn:

- Nè!

Phương đưa tay lay lay vai cậu làm cậu giật mình. Nét mặt thất thần lại hiện lên, và hình như đôi mắt cậu mọng đầy nước:

- Có chuyện gì vậy Nam? Cậu nói đi!- Cậu vẫn không trả lời nhưng đột nhiên khóc rống lên.

- Huhuhu...Bác sĩ nói tính mạng cậu ấy không sao nhưng...hức... hức... hức...cuộc đời còn lại cậu ấy chỉ được nằm một chỗ thôi...hức... hức...

Dường như toàn thân Phương mất hết hoàn toàn sức lực khi nghe tin sét đánh đó, ngón tay run rẩy chẳng giữ nổi bịch cháo.

- Chẳng lẽ...Phong...người thực vật .

- ...

- Cậu nói đi...đó không phải sự thật...Tất cả chỉ là bịa đặt...đúng không Nam?

Vành mắt mệt mỏi này giờ đột nhiên giãn rộng, mở to ra, đôi tay gầy xiết chặt bờ vai của cậu mà lắc dòn dập, ánh mắt ấy đang chờ đợi cái gật đầu của cậu. Một giây, hai giây, ba giây,...đến giây thứ năm thì cô đã nhận được câu trả lời. Nhưng cái lắc đầu của cậu đã đánh gục suy nghĩ của cô trước đó. Tại sao vậy? Tại sao không phải là cái gật đầu chứ?

Đang ngủ, Băng giật mình tỉnh giấc, mồ hôi hột lã lã trên trán. Định thần lại, cô biết mình lại vừa gặp ác mộng.

Vừa mới đây thôi, cô lại thấy hẩn. Nhưng lần này hẩn đến trong giấc mơ của cô không giống như những lần trước khi mà toàn thân hẩn máu me bê bết, bầy tay run rẩy giờ lên đưa về phía cô, có vài ba giọt nước vừa lách qua mí mắt, chậm chậm bò xuống gò má, rơi xuống lòng đường ...mất hút.

Quờ quạng dưới gối, tay cô chạm nhẹ điện thoại, màn hình chợt sáng lên. Sau đó là tiếng nhấn nút khe khẽ và ánh mắt cô lướt nhanh qua dòng tin nhắn nhận được từ lúc chiều.

Thật ra cái tin hẩn bị tai nạn này Phương cũng chẳng biết mình có nhấn cho Băng hay không, bởi lúc đó cô chỉ làm theo quán tính mà thôi. Phải mất vài giây, Băng giật mình nhìn lại tin nhắn một lần nữa, nội dung vẫn thế, không có gì thay đổi, tin nhắn nhận được từ lúc chiều. Không kịp suy nghĩ thêm điều gì nữa cô vội vàng chạy thẳng một mạch đến bệnh viện, nơi hẩn đang nằm.

“Phong nằm phòng nào đây?”- Cô vừa chạy đến nơi cúi người thử dốc, mồ hôi mồ kê ướt đầm của bộ đồ ngủ, tóc tai rối bởi đang định móc điện thoại ra gọi Phương nhưng lại sờ vào túi thấy trống rỗng.

Đang nghĩ cách tìm chỗ hẩn nằm thì cô chợt thấy bóng ai đó vừa mới lướt qua hơi giống một người “là cậu ấy”.- Cô hình như vừa nhớ ra điều gì . Định thần lại cô vội vàng đuổi theo, người kia vẫn không hay biết gì cả nên vẫn đi bình thường, nhờ vậy cô đã dễ dàng bám theo đến khi người đó đẩy cửa bước vào phòng A115.

- Cậu về nhà nghỉ đi, để mình trông Phong cho.- Nam vừa vào thấy Phương nắm tay hẩn gục bên cạnh.

- Thôi...không cần...đâu.- Về mặt bờ phờ Phương nói tiếng được tiếng mất.

Định đứng lên vận mình cho đỡ mỏi nhưng hai chân mới nhúc nhích cô đã khê kêu lên:

- A!

- Gì vậy?- Nam quan tâm lo lắng cô?

- Cũng không có gì. Tại ngồi này giờ mỏi quá thôi.

- Vậy à?

- Ừ.

- Phương, đi dạo không?

- Còn Phong, lỡ như cậu ấy tỉnh dậy...

- Không sao đâu. Mình đi chút rồi về, đổi gió chút chứ cứ ngồi mãi trong phòng này bức bối lắm.

- Ừ, vậy cũng được.

Bằng nhẹ nhàng đẩy cửa lách vô phòng hẩn khi Nam và Phương vừa rời khỏi. Khê đóng cửa cái “tách” cô xoay người lại đi về phía hẩn. Nhưng tầm mắt cô vừa mới chạm vào khuôn mặt lơ mơ dưới ánh sáng đèn ngủ heo hắt thì cô chợt khựng lại.

Vài giây sau, cô từ từ tiến lại, đôi mắt vô hồn thường ngày giờ đã nhòa lệ, đôi môi bối rối run rẩy cắn chặt vào nhau, đôi bàn tay thon thả xiết chặt lại.

- Tại sao? Tại sao? Tại sao vậy chứ? Tại sao cậu luôn làm cho tôi đau lòng vậy chứ? Cậu nói đi...hức...hức...hức...hức...Tại sao cứ mỗi lần cậu cho tôi hy vọng thì cậu lại đem sự thất vọng, sự đau khổ cho tôi sau đó là sao? Cậu có biết cậu đáng ghét lắm không? Cậu có biết khi cậu bỏ đi tôi đau thế nào không hả? Ở thì cậu có lí do của cậu, cậu luôn vậy mà, cố gắng chịu đau đớn một mình để người khác vui vẻ. Cậu tưởng cậu làm vậy tôi sẽ tha thứ cho cậu ư? Không! Không bao giờ! Tôi không bao giờ tha thứ cho cậu đâu. Bởi cậu là đồ đáng ghét, là tên khốn luôn làm tôi khổ sở. Dậy! Dậy nào tên lười biếng! Không cho cậu ngủ nữa...dậy đi...dậy mau...hức...hức...hức...Cậu dậy đi mà...xin cậu dậy...hức hức...hức...hức...làm ơn đi...hức...hức.

Bằng gục mặt lên người hẩn khóc nức nở, giọt nước mắt mặn mặt chưa kịp rơi đã thấm vào người hẩn và làm ướt những ngọn tóc rối mà cô chẳng buồn chải.

Bỗng dưng Bằng thôi khóc, cô từ từ ngẩng đầu lên. Nhìn thẳng vào mắt hẩn cô lạnh lùng với tay lấy con dao cắt trái cây sáng loáng.

- Được rồi. Nếu như cậu không tỉnh lại được nữa thì tôi cũng không muốn sống tiếp nữa.

Bằng nhắm chặt mắt, ép giọt lệ nóng hổi còn sót lại lăn ra ngoài, tay cầm con dao sáng loáng từ từ đưa lên. Rất nhanh, mũi dao lướt trong không khí với vận tốc xé gió đang chăm chăm tìm đường vào trái tim cô.

- Phập!

“Cái gì vậy” - Cô giật mình khi cảm thấy bàn tay mình bị bàn tay khác nắm chặt. Ngay lúc đó cô cũng mở mắt. Càng bất ngờ hơn nữa khi mà bàn tay đó không ai khác, chính hẩn. Cô sững sờ hồi lâu, miệng há hốc chưa ngậm lại được thì bỗng thấy môi hẩn nhúc nhích và mắt cũng từ từ mở.

- Tại sao cậu làm vậy? Nếu mình chạm một chút thì có lẽ...

Cậu hất tay cô làm rớt con dao xuống nền phát ra những tiếng lền xềng vang vọng lạnh lạnh thấy ghê người.

- Cậu...không phải...cậu trở thành...người thực vật. Sao...sao cậu cứ...cứ động, nói chuyện... được?- Băng vẫn chưa hết sưng sờ.

Cậu không trả lời, ánh mắt cậu chỉ chăm chăm nhìn cô nở nụ cười hạnh phúc.

Mất một lúc lâu, như chợt hiểu ra điều gì nét mặt Băng chợt sa sầm:

- À...thì ra cậu không có bị...

- Đương nhiên là không rồi.

Phương bấy giờ mới đẩy cửa vào lên tiếng:

- Các cậu...

Băng lại bị bất ngờ lần nữa khi nghe tiếng nói quay lại thì thấy Nam, Trung, Phương, Vân Anh lần lượt bước vào.

- Ủa, sao các cậu biết?

Hắn cũng bất ngờ khi nghe Phương nói vậy nhưng chợt nhớ ra điều gì đó nên hắn vừa quay sang Nam thì đã nhận được câu trả lời.

Băng nhìn mặt nhìn hắn chăm chăm:

- Rốt cục chuyện này là thế nào...

- Ờ...thì...

Nói chung mọi chuyện là thế này...bla bla bla

Thì ra lúc cửa phòng cấp cứu A115 mở cũng là lúc hắn tỉnh lại. Ngay sau đó, hắn nảy ra một ý nghĩ táo bạo và đã được lên kế hoạch tức thì với sự giúp sức của Nam. Và cậu cũng chẳng mất nhiều thời gian để nắn nỉ ông bác sĩ cùng vào vai diễn xuất sau một hồi kể lể sự tình của hắn. Kế hoạch này đáng lẽ ngày mai mới bắt đầu bước vào giai đoạn chính, với nhân vật chính, là Băng. Nhưng chẳng ai ngờ là Băng lại xuất hiện quá sớm, ngoài sự kiến, và cũng nhờ vậy vở kịch hạ màn nhanh chóng.

- Tôi không ngờ cậu cũng liều thiệt, lúc cậu cầm con dao sắp kết liễu đời mình bọn tôi há hốc không kịp kêu thành tiếng. May mà Phong phản ứng nhanh không thì...

Sau khi nghe Nam kể xong, Vân Anh liền lên tiếng:

- Đúng vậy! Cậu nghĩ gì mà lại làm vậy hả?

Phương cũng bực bội nhìn mặt nhăm mày trách cô:

- Chỉ tại tên này nè.- Băng vừa thanh minh vừa chỉ chỉ hắn.

- Sao lại lỗi mình vào, tòa tuyên án mình vô tội.

- Không tại cậu thì tại ai. Tất cả là tại cậu, biết chưa?- Bọn Vân Anh cũng hòa theo Băng.

- Đúng rồi. Tại Phong chứ tại ai nữa.

Hắn gơ hai tay như kiểu đầu hàng, rên rĩ:

- Ờ ờ...được rồi...tại mình hết...mình xin lỗi, được chưa?

Băng chu chu môi:

- Chưa.

Hắn cau mày

- Chứ làm sao mới được?

Phương xen vào:

- Tòa tuyên án bị cáo chịu hình phạt là tù chung thân. Còn nữa, suốt đời bị cáo phải ở bên Nguyễn Lam Bằng, luôn yêu thương cô ấy hết lòng và không được rời xa cô ấy nửa bước.

- Khoan đã! Thưa quan tòa, vậy khi cô ấy tắm con phải tắm cùng cô ấy à?

- Đúng vậy.

Bằng thoáng đỏ mặt liếc Phương định nói gì đó nhưng thôi.

- Vậy cô ấy đi vệ sinh, con cũng đi theo sao quan tòa?- Hấn giả vờ ngây ngô.

- Cái này thì trong luật chưa quy định. Để tôi họp ban thường vụ Quốc hội rồi báo kết quả cho cậu, nhưng trước mắt cậu cứ áp dụng đi là vừa.

Mọi người ồ lên cười sặc sụa, không khí căn phòng phút chốc bỗng trở nên vui vẻ, tiếng cười đùa rôm rả vang vọng trong màn đêm.

Ngoài trời, cơn mưa đã rải rích lúc nào chẳng hay. Nhưng lần này, có cảm giác mưa khác mọi khi. Và hình như mưa- từng giọt, đang thả mình trong làn hơi sương nở nụ cười hạnh phúc.

Ba tháng sau.

Cuộc hôn lễ của hai cặp hấn và Bằng, Vân Anh và Trung được tổ chức nho nhỏ bên cạnh dòng sông Sài Gòn lượn lờ thơ mộng. Động lại buổi lễ là những tiếng cười vang vọng chưa tan, đánh dấu một ngày đẹp nhất cuộc đời của hai đôi bạn trẻ.

Lại nói về Nam, những ấn tượng ban đầu, những rung rinh tình cảm với Thy trước kia tưởng đâu sẽ đưa cậu đến bến bờ hạnh phúc, khi mà họ đã dần có những kỉ niệm đẹp bên nhau, tình cảm của cậu dành cho cô ít nhiều đã được đền đáp lại. Nhưng cuộc đời mà, chẳng ai nói trước được điều gì, chẳng ai ngờ rằng cái ngày đó thần chết lại gọi tên Thy. Và nếu không có cái ngày ấy, cái ngày mà sau này cậu gọi nó là “ngày định mệnh”, thì có lẽ cậu và cô đã thành một cặp. Những giọt nước mắt vương vãi trên khuôn mặt của Thy khi thấy cậu chạy đến, máu chảy lênh láng nhuộm đỏ cả mặt đường, thấm ướt người cô, đó là tất cả những gì còn lại sau một vụ tai nạn bất ngờ. Thy đã dùng cảm lao mình rướn người đẩy cậu bé đang vấp và ôm trái bóng mới nhất được trong khi chiếc xe tải đang lao tới với một lực quán tính không hề nhỏ và dù rằng bác tài xế đã cố gắng dẫm phanh gấp. Và mãi tới sau này, trong buổi lễ cưới của hấn với sự gập gở đầy thú vị với cô gái có mái tóc màu hạt dẻ Nga Hoàng đã đưa cậu sang một trang mới.

Còn cặp Duy- Như, trước khi đến được với nhau hai người đã trải qua nhiều sóng gió thử thách, có lúc tưởng chừng sợi dây tình cảm nối liền giữa họ đã bị cắt đứt, nhưng cuối cùng họ vẫn bên nhau, và bây giờ trong vòng tay đôi bạn trẻ đã có một thiên thần bé nhỏ.

Riêng Phương, đến giờ con tim cô vẫn chưa gạt đầu đồng ý để chấp nhận thêm ai nữa.

Lời cuối truyện (tác giả: Nguyễn Vũ Quang - Itto Aptx- Tuyetroimuahe):

Mỗi khoảng khắc trong cuộc sống không có nụ cười thì cũng có những giọt nước mắt, nỗi buồn quẩn quanh đâu đó, cuộc sống này tạo hóa vốn đã ban cho, xuyên suốt chặng đường là những trở ngại khó khăn đang chờ sẵn họ nhưng họ sẽ vượt qua tất cả vì niềm tin, tình yêu họ dành cho nhau, dù có việc gì xảy ra đi chăng nữa đôi tay họ vẫn xiết chặt.

Vậy đấy! Cuộc sống vốn có rất nhiều màu sắc. Có nụ cười rạng rỡ cũng có những giọt nước mắt đau thương, đôi khi phải đánh đổi cả máu. Rồi đây nước mắt pha nụ cười bạn sẽ tự học cách đứng dậy. Những khắc nghiệt của cuộc sống giúp ta kiên cường, bản lĩnh hơn. Đừng bao giờ chấp nhận số phận bởi tương lai, hạnh phúc sẽ do chính bạn, những cố gắng của bạn mà ra. Rồi cuộc sống sẽ dạy bạn hiểu ra “những thứ không thuộc về mình có níu kéo, làm gì đi chăng nữa thì mãi mãi mình cũng không có được”.

Cuộc đời của “họ” nói riêng và của tất cả chúng ta nói chung không ít thì nhiều đều có sự pha trộn giữa hai gam màu sáng tối. Khi nhìn bức tranh một góc cuộc đời chúng ta sẽ hiện lên. Nơi gam màu sáng là những kỉ ức, kỉ niệm tươi đẹp, sẽ rất hạnh phúc khi ta nhớ về nó. Còn mảng tối của bức tranh là những mất mát, đau thương mà bản thân ta đã trải qua, nơi nỗi buồn sẽ lên ngôi, và niềm đau ngự trị. Chính vì thế, hầu hết chúng ta đều có chung một thái độ đối với nỗi buồn: ghét. Thiết nghĩ nỗi buồn cũng đâu có gì đáng ghét lắm đâu. Chúng ta phải nếm cay đắng mới biết thế nào là ngọt bùi. Phải nước mắt đầm ướt tim, giọt

lệ nhiều lần thỗn thức thì chúng ta mới hiểu hết được giá trị của nụ cười, mới hiểu thế nào là hạnh phúc. Và cũng chỉ có thế chúng ta mới biết trân trọng những gì mình có, sống tốt và biết yêu thương hơn.

Vui cũng phải sống, mà buồn thì cũng phải sống. Vậy thì tại sao ta không thoải mái mà sống...như Paven đã từng nói “Cái quý nhất của con người ta là sự sống. Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi xót xa ân hận vì những năm tháng đã sống hoài sống phí, cho khỏi hổ thẹn vì dĩ vãng ti tiện...”(Thép đã tôi thế đấy)

p/s:

+ Mọi người cho Itto ý kiến nha...cảm ơn mn nhiều

+ Truyện tiếp theo có tựa đề ” Đằng sau sự thật” (đang viết, thể loại: hành động, xã hội đen) ược sự ủng hộ của mn

link truyện: s:// .facebook /Ittoaptx

_____THE END_____

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoang-tu-mo-coi-va-co-nang-bang-gia>